

Ngốc Ah! Nghe Rõ Nhé, Anh Yêu Em!

Contents

Ngốc Ah! Nghe Rõ Nhé, Anh Yêu Em!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	9
5. Chương 5	14
6. Chương 6	20
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	35
10. Chương 10	38
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	51
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61
17. Chương 17	66
18. Chương 18	71
19. Chương 19	74
20. Chương 20	78
21. Chương 21	80
22. Chương 22	86
23. Chương 23	90
24. Chương 24	95
25. Chương 25	99
26. Chương 26	109
27. Chương 27	113
28. Chương 28	119

Ngốc Ah! Nghe Rõ Nhé, Anh Yêu Em!

Giới thiệu

Disclaimer: DBSK belongs togetherPairing: YunjaeGenre: SARating: 13+Đọc và cùng cảm nhận truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-ah-nghe-ro-nhe-anh-yeu-em>

1. Chương 1

Xin chào, tôi là Jung Yunho, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đến Chungnam, nhưng sao không phải ở khu trung tâm mà bắt tôi tới cái “làng” này cơ chứ?- cái nơi khỉ ho không tới cò gáy không nổi này, thiệt tình, không biết “bố già” của tôi nghĩ sao mà đưa tôi về vùng đất hẻo lánh này để tốt nghiệp hết cấp 3 đây nữa, mà tôi có làm gì đâu, chỉ sơ sơ làm hư mười mấy phòng học, dọa cô chủ nhiệm sợ chút ít và nghỉ dạy thôi mà, ý tôi là tốt lắm đấy, muốn cô về hưu sớm thôi, mà về hưu với cái tuổi 30 có sớm quá không nhỉ?

Bác Han- tài xế của tôi lại không chịu chở tôi đến trường nữa mới ác, ông ta nói ông chủ đã dặn là không cho tôi bất cứ thứ gì ngoài ba bộ đồ và chiếc xe đạp đã được đưa tới nhà bạn của ông (cũng tức là chủ nhà tương lai của tôi đấy) và bây giờ tôi phải cuộc bộ đến cái nơi chết chóc đó.

“CHUNGNAM! TAO GHÉT MÀY”- tôi gào thét trong đầu

Và cuối cùng, sau hai tiếng lạc đường+ hỏi thăm, tôi cũng đến được nơi tôi cần đến, wow, nhìn ngôi nhà mà tôi cứ tưởng tôi đang sống ở thời tiền sử chứ, AI ĐỜI! THẾ KỶ 21 RỒI MÀ CÒN Ở NHÀ SÀN LÀ SAO HẢ TRỜI?

Tôi ngán ngẩm gõ cửa

_vâng, xin chờ một chút ạ!- một giọng nói trong trẻo vang lên

Cánh cửa được mở ra, là một cô gái, ngay khi nhìn thấy tôi, tôi thề rằng cô ta đã chết từng vài giây đấy, tôi quỵn rũ thế cơ mà, ở cái đất Seoul, ai mà không biết Uknow đa tình, từng khiêu vũ với người tình (nói người tình thì hơi đề cao rồi, có lẽ phải thêm vô là người tình một đêm của tôi thôi) dưới mưa tiền đây, ha ha ha, xem tôi oách chưa nào, nhưng tôi lại không chắc cái nơi “rừng rú” này biết đến nghệ danh của tôi

_anh là...?- sau một lúc bất động, cô ta cũng lên tiếng

_xin chào! Tôi là Jung Yunho! Ba tôi nói với tôi là tôi sẽ sống ở đây cho đến khi thi đại học- tôi lịch sự trả lời, dù sao thì cũng phải tạo ấn tượng tốt cái đã, đó là phong cách của tôi cơ mà, hí hí hí

Cô ta cười nhẹ và mời tôi vào nhà, umh, nó có vẻ không tệ như tôi tưởng, nó rất ngăn nắp và sạch sẽ đấy, coi cũng không đến nỗi nào

_anh ngồi chơi, ba tôi hôm nay lên trường họp phụ huynh cho tôi rồi- cô ta để trước mặt tôi một cốc nước lạnh, oh my god! Là nước lạnh đó, trong suốt cuộc đời 18 năm làm người của tôi, tôi chưa hề đụng vào nó đấy, có khát, tôi cũng giải khát bằng bia thôi, mà phải là bia ngon mới được, mẹ ơi, nghĩ tới lại thèm rồi

Cô ta cắt đứt dòng suy nghĩ về bia của tôi khi cô ta nói tên mình

_tôi là Kim Hanuel, cứ gọi là Hanuel

_uh!

Tôi hất tay “nó” ra một cách thô bạo, nhưng nó cũng không vừa, cứ thế mà bò ra, lúc này tôi mới thực sự nhìn thấy con quái vật sông Hàn đó. Trời ơi, tôi phải ngủ chung với “nó” sao trời? Jung Yunho này kiếp trước có làm ác không vậy?

end chap 1

2. Chương 2

_Joonggie ah! Đây là anh Yunho, anh ấy sẽ ở lại nhà chúng ta trong ba tháng tới này và sẽ ngủ cùng phòng với em, em nhớ phải tốt với anh ấy nhé- Hanuel mỉm cười nhìn cái tên quái vật sông Hàn đó

Trời ơi! Không phải chứ? Tôi thật sự phải sống chung với tên này trong ba tháng ư? Chết tôi rồi! trời ơi! Uknow đẹp trai là thế, sáng sủa là thế mà phải ở chung với tên này thì gian hồ còn coi tôi ra gì đây, aish chết mất chết mất thôi

_thôi, hai người làm quen đi nha, tôi đi xuống nhà lo cơm nước, ba tôi sắp về rồi

Hanuel mỉm cười với chúng tôi rồi bước ra ngoài, ngay lập tức, nó chồm đến tôi mà nhìn chăm chú, lại còn cười nữa chứ. Cười cái gì? Ê! Đừng có dùng bàn tay lem luốt đó mà vỗ vào vai tôi một lần nữa nhá, nói cho biết tôi là dân Hapkido đó nha, đừng vỗ một cái nữa là unction nha

Thấy tôi dí dí nắm đấm vào mặt nó cũng khiến nó hơi rụt người lại

Bây giờ tôi mới có thể ngắm cái tên này một cách kỹ càng đây

Đầu tiên là đầu tóc và gương mặt

Phải nói như thế nào nhỉ? Để tôi tả cận cảnh cho mọi người nhá

Đầu tiên là tóc, mái tóc cũng được cắt ngắn gọn gẽ, cũng đẹp nhưng.....cái đồng gì trên đó vậy trời? tôi đưa tay sờ thử, hình như là bunn non, í, hơi quá, là bunn non chắc rồi

Tôi lau tay bằng áo của nó, tất nhiên là cái áo mới chứ không phải áo nó đang mặc đâu, gớm chết đi được

Tôi bắt đầu nhìn xuống dưới, trán nó cao lắm, mũi cũng cao, nhân trung lại sâu, đây là dấu hiệu của một đứa con có hiếu lắm lắm, đôi môi.....nhìn không rõ lắm, sao cậu ta thích trét bunn thế chứ? Toàn thân đều là bunn non, hơi chết đi được

_là Kim Jaejoong ah?- tôi hất mặt về phía nó

_dạ!- nó đáp ngay với gương mặt hớn hở khiến tôi cũng hơi giật mình

_sao làm gì thấy ghê vậy?- tôi chỉ chỉ vào đồng tạp nham trên người nó

_thích!- nó đáp tỉnh rụi như chưa hề có chuyện gì xảy ra cả

_nhưng tao ghét- tôi hất mặt về phía nó- đi tắm trước khi tao lòi mày và quẳng mày xuống sông!

_không được- nó lắc đầu một cách ngây thơ trước mặt tôi- nếu em tắm thì không ai chơi với em nữa

_tao không quan tâm, mày mà không đi tắm cho sạch sẽ thì tao sẽ quẳng mày xuống sông ngay

Nó nhìn tôi một cách hậm hực rồi vùng vằng đi ra ngoài, thế có chửa là tôi muốn nhào tới quánh cho nó một phát cho bà chị dễ thương của nó nhận không ra luôn, thiệt tình, tại sao “bố già” lại chơi ác đến thế chứ? Tôi thề nhá, lần này mà tôi không phá sập cái trường thì tôi không làm Jung Yunho nữa, để xem lần này “bố già” hơn hay tôi hơn, há há há há, đói bụng rồi, ra ngoài xem có gì ăn không

Nhà cửa cũng gọn gàng lắm, không đến nỗi nào, nếu không tính đến việc.....không có tủ lạnh, không có máy lạnh, không có salon, không có ghế nệm, không có sofa thì căn nhà cũng khá đầy đủ

_cô làm món gì mà thơm thế?- ha ha ha, bản tánh cua đào của tôi lên rồi đấy, bỏ không được

_rau xào và cá kho thôi

Cái gì? Rau xào? Là rau xào đó? phải không vậy? có hai món thì làm sao ăn? Lại không phải món tôi thích nữa chứ? Tôi chúa ghét ăn rau và kỳ tởm đa các món cá, vì sao ư? Tanh lắm, không chịu nổi đâu, tôi chỉ ăn thịt bò cô- bê thôi hay gà rán cũng tạm tạm, chứ mấy món này, sao mà ăn đây? “Bố già” tôi hận ông kinh khủng

_anh thấy Joonggie nhà chúng tôi như thế nào? Đáng yêu chứ?

Đáng yêu á? Có ai khen cái đồng bần non đó đáng yêu không nhỉ? Họa chẳng là những thằng mù thôi

_oh.....cũng hợp tính lắm

Ồi ~. Tôi là một trong số những thằng mù ấy rồi

_đôi khi nó làm những chuyện kỳ quặc nhưng anh đừng giận nó nhé

Tất nhiên là không giận rồi, tôi đang điên lên đây, không biết nó tắm chưa, nếu nó mà để bộ dạng đó mà vào ngủ thì tôi quăng nó ra ngoài

_em cô sao lại trét bần non lên người thế, lại còn trốn mãi trong tủ áo thế kia?

Ấy da! Hối trúng tim đen hay sao mà cái mặt buồn xo rồi, người đẹp mà buồn....nhìn cũng đẹp nữa

_em tôi....không được bình thường như người ta

Hả? không bình thường, là ...khùng hả? không, tôi không muốn ở chung với một thằng khủng đâu

_lúc nó 7 tuổi, nó chạy ra ngoài chơi nhưng vô ý té xuống suối, đầu đập vào đá nên cứ ngơ ra, không biết gì hết

Ai biểu đi chơi cho lắm vào, đáng đời

_tội nghiệp quá, nhưng còn sao lại bôi bần lên người chi vậy

Đúng, cái đó là trò điên khủng nhất mà tôi từng biết đấy

_anh thấy nước da của chúng tôi không?- cô ta đưa cho tôi xem cánh tay của cô- người dân ở đây đều có nước da này, nhưng Joonggie thì không, nên nó phải phủ bần lên người nếu không bị người khác đánh

Nhìn gương mặt sắp khóc của Hanuel nhưng tôi chẳng có cái gì gọi là động lòng cả, có lẽ lòng nhân từ của tôi đi chơi tới giờ vẫn chưa về thì phải, nhưng mà thôi, biết được nhiều đó đủ xài rồi, ôi, cái nơi gì đâu mà.....chẳng có một tên trắng trẻo mập mập, xinh đẹp thướt tha gì hết trơn, chán muốn chết luôn, ngày mai phải đi học nữa nên ôi.....đi đánh một giấc đã, dù sao cũng nhịn bữa trưa

Chắc tôi phải nói thêm câu này trước khi đi ngủ cái đã

“CHUNG NAM ! TAO GHÉT MÀY!”

3. Chương 3

Tôi ngủ một giấc đến tận chiều, tuy không có nệm êm chăn ấm nhưng cái mùi sữa ngọt ngào khiến tôi dịu lại hẳn, tôi thức mắc lắm nha, đây là phòng con quái vật sông Hàn, người toàn là bần non ghê muốn chết nhưng phòng nó tuyệt nhiên không có mùi hôi nồng nặc nha, ừ thì có mùi bần nhưng nó không mạnh bằng mùi sữa đâu, í mà mùi sữa cũng dịu dịu lại, không nồng nặc như khi tôi vào lần đầu tiên, mà trước đó, tôi thề là tôi tìm hết phòng rồi nhá, cái phòng bé tẹo thì giấu chỗ nào chứ? Bó tay, đi bộ mệt quá rồi nên tôi ngã ra ngủ không biết trời trăng gì hết luôn, đến khi lồm cồm ngồi dậy là đã tầm 5- 6h tối gì rồi

Cái gì trước mắt tôi ấy nhỉ đen đen, lại lắc qua lắc lại? Mới ngủ dậy nhìn cái gì cũng lơ mơ hết, để dụi mắt nhìn lại coi nào

_WWWWWWWWAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!- tôi giật nảy người khi nhìn thấy cái đồng bunn trước mặt tôi, nó đang nhìn tôi, lại còn mỉm cười nữa chứ? Hàm răng trắng bóc của nó khiến tôi tưởng tượng đến những thổ dân Phi Châu ấy, trời ơi, tại sao tôi đẹp thế này mà phải ở chung với tên này chứ? Nhục nhã, nhục nhã mà

_YA! MÀY ĐỊNH HỪ CHẾT TAO HẢ?- tôi hét lên và đẩy nó ra, tất nhiên là bằng cái gối tôi đang ôm rồi

_em vào gọi anh dậy ăn cơm, anh nhịn bữa trưa rồi, không đói sao?

Nó nhìn tôi bằng đôi mắt cũng khá to của nó, nó ngồi xồm như con cún con vậy, nếu mà nó trắng trẻo, xinh xắn thì với cái tướng đó, tôi sẽ nhào lại của nó rồi, đằng này.....

Tôi gãi đầu hậm hực, chợt tôi nhớ ra một chuyện, NÓ CHƯA CÓ TẮM, TRỜI ƠI! NÓ CHƯA TẮM, CÁI THẮNG NÀY, NÓ MUỐN CHẾT MÀ, AAAAAAAAA!!!!!!

_YA! TAO BẢO MÀY TẮM MÀ SAO TỐI GIỜ CHƯA TẮM HẢ? KHÔNG TẮM THÌ TỐI NAY RA NGOÀI SÂN MÀ NGỦ- tôi hét lên bực bội

_em chưa tắm, một chút em tắm ngay, dậy đi, đi ăn cơm, đi ăn cơm thôi

Nó chồm lại định nắm lấy tay tôi nhưng tôi đã nhanh hơn mà né nó, tôi vội đứng lên và chỉ thẳng vào cái mặt không ra cái mặt của nó

_mày mà không tắm thì đừng hòng ngủ ở đây nhá

Không biết nó có sợ không mà cứ nhe răng cười với tôi, tôi ghét nụ cười đó, vì sao? Vì tôi chẳng thấy cái gì ngoài hàm răng trắng bóc của nó, tôi phải đi cạo men răng mấy lần mới trắng được như thế này đây, hừ

Tôi cười điệu khi nhìn thấy Hanuel đang đem thức ăn ra chiếc bàn nhỏ, oh! Ông lão đang đọc báo đó chắc là bạn của bố già đây mà, nhìn ông cũng không khó khăn lắm nếu không tính đến đôi mày xéch như dấu sắc của ông ấy, ôi

~_con chào bác ạ!- đối với những người như thế này thì lấy lòng trước cho chắc ăn

_uh! Con là Yunho, con trai của Junho ah?- ông mỉm cười với tôi, nụ cười cũng tươi lắm nhưng nhìn đi nhìn lại, nhìn tới nhìn lui tôi vẫn thấy ông ấy dữ, y như bố già

_dạ, ba tháng này phải làm phiền bác rồi ạ- ôi! Làm một đứa con ngoan thật không phải chuyện dễ dàng

_con thật biết cách nói chuyện đấy ha ha ha, ăn cơm thôi, ăn cơm thôi

Ông lão kéo tôi vào bàn ăn, cái bàn nhỏ xíu mà những bốn người ngồi, cũng may là ngồi trên sàn đấy, không thôi thì.....

Ôi trời ơi, nhìn xem này, lại hai món buổi sáng tôi thấy, nhà này ăn không đổi món ah? Lúc còn ở Seoul, mỗi buổi tôi phải ăn một món khác nhau và phải do đầu bếp xịn nấu mới được, huh u hu, Hanuel gấp dưa rau bỏ vào chén mà tôi thấy đau xót trong lòng, chẳng lẽ tôi phải đập bàn đứng lên và hét rằng “TÔI KHÔNG THÍCH ĂN RAU! TÔI MUỐN ĂN THỊT, MÀ PHẢI LÀ THỊT BÒ COBE CỜ AAAAAA”

Nó đang ngồi bên cạnh tôi và ăn một cách ngon lành, sao nó có thể ăn ngon như thế chứ trong khi một đĩa tôi cũng không ăn nổi, mà có phải mình nó đâu chứ ông lão và Hanuel cũng ăn một cách ngon lành đến như thế, ngon lắm sao? Nhìn cái miệng nó kìa, ăn tém tém nhìn ngon quá, có ngon đến thế không?

_anh Yunho! Anh Yunho!

Tôi hơi giật mình khi Hanuel đập mạnh vào vai tôi, cô ta chỉ chỉ cái gì đó trên người tôi với gương mặt méo xệch, chuyện gì chứ? Tôi ngơ ngác

_anh chảy nước bọt kìa?

Nó nói một cách vô tư trong khi hai người kia thì che miệng cười khúc khích, nhìn lại, trời ơi, tôi chảy nước bọt khi nhìn nó ăn cơm hả? cái miệng chớp chớp trông cũng thương thôi mà khiến tôi như thế hả? trời ơi, còn đầu bản lãnh đàn ông của tôi chứ? Mắt mặt quá đi, xấu hổ quá đi

_a! con xin lỗi, tại nhìn cậu ấy ăn ngon quá!

Tôi vội cúi mép và lấp liếm, cái mặt đỏ bừng của tôi phản bội tôi rồi, mày chờ đấy, tối nay tao sẽ lột mày ra cho mày chết, cái mặt đáng ghét

Phù! Cuối cùng cũng xong bữa tối, tôi đang ở ngoài nhà cùng uống trà với ông lão và ngắm cái trăng trời đánh cùng phòng tôi chơi với mấy đứa bé bên ngoài nhà, phải công nhận ở đây muỗi nhiều kinh khủng, cũng may là tôi có đem theo thuốc đẩy, không thì làn da của tôi còn gì nữa chứ

_ngày mai là ngày đi học đầu tiên của con ở trường mới, có gì không hiểu, con cứ hỏi trực tiếp thầy cô nhé, có ai ăn hiếp thì cứ nói với bác

_dạ

Ăn hiếp tôi á? Ha ha ha, có nước ngược lại thì có, mấy cái trường được gọi là có máu mắt ở đất Seoul mà còn không chịu nổi tôi thì cái trường nhỏ bé này là cái gì cơ chứ, ngày mai sẽ có chuyện vui rồi, tôi mà không làm cho mấy bà cô đó rách dép mà chạy thì tôi không làm người nữa mà, ha ha ha, nghĩ tới là vui rồi, thế là Uknow lại tái xuất gian hồ, tiếng tăm của mình lại nổi lên một lần nữa rồi

_ Joonggie ah! Đi tắm đi, tối rồi!

Nó dạ một tiếng rõ to rồi lon ton chạy đi ra sau nhà, nghe có tiếng nước xối, tôi nghĩ nó đang tắm, tôi cũng chưa tắm nữa, có lẽ nó tắm xong là tới tôi

_mai mốt Joonggie có làm gì thì con cũng bỏ qua cho nó nhé, đầu óc nó hơi bị....

Oh! Không sao, Hanuel đã nói tôi nghe rồi, hơi bị tưng chứ gì? Ok, không sao đâu, chỉ là đừng có chọc tôi thôi, chứ chọc cho tôi điên lên, chắc tôi quánh nó từ tưng tới tỉnh luôn quá

_không sao đâu ạ, con thấy cậu ấy cũng dễ thương lắm

Ồi ~ hôm nay tôi nói dối hơi bị nhiều rồi, nhưng không sao, tôi là chúa nói dối mà, chẳng có gì là lớn cả, he he he

_con tắm xong rồi ạ!

Tôi ngoáy cổ ra sau khi nghe tiếng nói đó, nói thiệt chứ tôi cũng tò mò muốn biết mặt nó lắm, nghe Hanuel kể hồi chiều, tôi đoán rằng mặt nó đầy tàn nhang hay mụn nhọt gì đó, da thì xanh xao nên mới không dám để cho người ta thấy

Á! CÁI GÌ ĐÂY? Tôi mở to mắt nhìn cái mặt búp bê trước mặt tôi, nó đeo mặt nạ búp bê ư? Lại còn đeo bao tay và vớ chân nữa, bộ đồ hamtaro khiến nó y chang chú hề trên tivi vậy, nó lon ton chạy lại, thế có chúa là mùi sữa lại xộc vào mũi tôi nồng nặc, tôi không thích sữa nhưng kệ, miếng thơm là được rồi

Tôi bực mình đứng lên xin phép đi tắm, lấy đại bộ đồ trong balo, tôi bước vào nhà tắm

HẢ? CÁI NÀY GỌI LÀ NHÀ TẮM HẢ?

Tôi ôm cổ mình mà ngã đầu ra sau, trời ơi, bố già, bố chơi ác quá đi, sao lại đẩy con mình đến cái nơi quái quỷ này chứ? Cái nhà tắm nhỏ xíu, không bồn tắm cũng không vòi sen, chỉ có cái lu với cái ca mà thôi, đầu gội đầu thì rẻ tiền quá, không có sữa tắm không có bông tắm thế thì.....LÀM SAO MÀ TẮM

ĐÂY? TRỜI OI?

Tôi cảm thấy bản thân thật vĩ đại khi kết thúc công việc mà tôi vốn yêu thích nhất trong ngày- đi tắm, tôi cahwng biết làm sao mà tôi ra khỏi nó với bộ đồ mới trên người nữa, mùi hương trên người tôi cũng thật rẻ tiền, tôi cảm thấy hiện ngay bây giờ tôi chẳng đáng giá một đồng xu nữa, ôi

~Tôi bước ra thì đèn đã tắt, mới có hơn 7h thôi mà, có cần đóng cửa tắt đèn sớm đến như vậy không? Khi còn ở Seoul, 12h chưa gọi là tối nữa mà và chúng tôi, à ý tôi là tôi và một vài đứa bạn ấy mà vẫn còn vui chơi vô tư, lần này bố già không cho tôi mang theo điện thoại luôn, đúng là muốn tiết kiệm đường sống của tôi mà, bố già, tôi hận ông quá, aish!

_làm gì đó?- tôi thô bạo đóng cửa khi bước vào phòng và trước mặt tôi là nguyên một con hamtaro khổng lồ đang nằm sấp

_em đang đọc chữ, chị hai mới dạy em hồi trưa

Nó đáp thật vô tư, tôi cũng chẳng muốn nói nhiều với nó làm gì, mệt rồi, nhưng lại không ngủ được, mới ngủ dậy hồi 6h mà, bây giờ mới hơn 7h, sau mà ngủ đây?

Tôi lồm cồm ngồi dậy và lượm lặt trong balo có vớt vát được cái gì không, và....

A! tôi reo lên hơn hở khi nhìn thấy máy MP4 của tôi, à không, chính xác là của thằng bạn cùng lớp của tôi, ai biểu nó chộc tôi làm gì, nên tôi quánh nó một trận, sẵn tiện lấy cái máy của nó luôn, không biết trong này có cái gì không nữa đây

Tôi hơn hở bậc máy lên để xem

WOA! Sao nó biết tôi thích phim này mà lưu vô máy vậy nhỉ? Ôi, sự sống của đời tôi, tự dưng tôi thấy yêu cái thằng mà tôi đã trấn lột kinh khủng

Nhìn thấy tôi cười tùm tùm một mình, qon quái vật sông Hàn đó cũng mon men lại gần và nhìn vào máy, nó dùng ngón tay đen ngòm của mình mà chỉ chỉ vào máy tôi

_cái gì vậy anh Yunho?

Nhìn cái mặt ngơ ngác của nó là tôi biết nó chưa từng xem phim này rồi, he he he, được rồi, nể tình mày có cái giọng dễ thương nên tao nói cho biết nè

_phim con heo đấy- Tôi cặp cổ nó và nói nhỏ

_huh? ở ngoài có phim sao anh không coi, lại đi coi phim con ỉn làm gì? Nó có biết nói đâu mà coi

Nó ngơ ngác hỏi ngược lại tôi khiến cho tôi gần như á khẩu, trời ơi, tôi đúng là sống trong thời đại 21 không vậy? ngay cả phim con heo mà nó cũng không biết, còn gọi là phim con ỉn nữa, trời ơi

Tôi lắc đầu ngồi dậy và cặp vai nó, lắc đầu với vẻ thiếu não

_này, lại đây tao nói cho mày nghe

_dạ?- nó có vẻ hơn hở lắm vì tôi chẳng thấy cái gì ngoài cái mặt nạ hình chú hề trên mặt nó

_mày á, mày có ba cái tội lớn lắm đó nhóc- tôi chỉ thẳng vào mặt nó mà nói

_hả? em có tội sao?

_ừ, mày vừa nghèo, vừa xấu lại vừa khủng nữa, mà tội lớn nhất của mày là khủng đấy

_em không có khủng

Tôi hơi bất ngờ khi nó giầy nẩy lên nhưng không sao, tôi quen rồi vì thằng bạn tôi cũng có tính khí thất thường như nó vậy, thậm chí còn hơn nữa cơ

_bỏ đi, mà mày định đeo cái mặt hề này đi ngủ luôn hả?- tôi chỉ vào mặt nó

_dạ không, mọi lần thì em không cần phải đeo nhưng có anh thì em phải đeo vào

_mở ra coi

_anh không quảng em xuống sông vì em không biết bơi

_ừ, tao không quảng mày xuống sông, mở ra- tôi phẩy phẩy tay

Tôi đang rất hồi hộp khi thấy nó mở mặt nạ ra, nó có giống với trí tưởng tượng của tôi không nhỉ

Nhưng.....

Tôi đứng hình 3s khi nhìn thấy cái mặt nó

_mày có hiểu tiếng người không?- tôi gần từng chữ nhìn thấy cái mặt nó- sao mày vẫn trét bùn non vậy hả?- tôi gào lên và đá nó lăn lông lốc đến tội nghiệp- tao sẽ không quăng mày xuống sông mà tao vứt mày xuống sông!

Tôi hung hổ đứng lên thì nó vội vã chạy và tú quần áo mà trốn, kéo mãi cũng không chịu ra, bó tay, tôi nằm vật xuống sàn mà tiếp tục xem phim

_em buồn ngủ rồi- nó lăm lét ló đầu ra nói chuyện với tôi- cho em ngủ nha

Tôi nhìn lên đồng hồ, mới có 7h 30 thôi, đúng là dân nhà quê hay ngủ sớm, gà lên chuồng thì họ cũng lên giường luôn, aish! Điên mất

_ngủ đi, hỏi tao làm gì?- tôi bực bội nói lại

Nó mừng rỡ chạy lại và nằm kế bên tôi vào kéo chăn lên đến tận ngực, nhìn cái mặt bùn của nó, tôi thật sự không ngủ nổi

_thôi, mày đeo mặt nạ vô dùm tao cái, chứ nhìn mày thế này thì làm sao tao ngủ

Nó ngoan ngoãn làm theo và nằm sát lại tôi, hình như nó cũng muốn xem

_ngộ quá, em đụng vào là nó có nước này!

_điên, màn hình tinh thể lỏng đó, lấy cái tay ra, coi không? Không coi thì ngủ cho tao- tôi nạt lại khiến nó sợ hay sau ấy mà nhắm mắt lại và nằm im re, lát sau tôi đã nghe tiếng thở đều đều của nó rồi, đúng là tên dễ ngủ thật

Nằm kế nó, thật tình thì tôi cũng cảm thấy mí mắt nặng trĩu, mùi sữa, lại cái mùi đó, nó khiến tôi buồn ngủ kinh khủng, nhưng trong phòng không có lấy một chai sữa thì làm sao mà có mùi sữa vậy trời, cuối cùng tôi cũng biết, cái tên nằm kế tôi có mùi sữa, mùi nặng kinh khủng, tôi nghĩ rằng chắc chắn nó sẽ không bị lạc đâu, chỉ cần thông báo cái mùi nó là có liền, mà ngộ quá, nó trét bùn đến thế kia mà bùn không át được mùi sữa nữa

Tôi từ từ nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ, chẳng biết là có tắt máy hay chưa nữa, buồn ngủ quá mà, ngủ thôi

End chap 3

4. Chương 4

Tôi cùng Hanuel đi đến trường cấp 3 – nơi tôi sẽ chọn vui ba tháng học của mình ở đây đây, cô ấy học lớp 12A và tất nhiên tôi cũng vào lớp đó, nói không phải khoe chứ, tôi cũng học giỏi lắm nhé, giống như là có tư chất bẩm sinh ấy, mà thôi, không nói chuyện đó nữa, nó thừa quá rồi, trở lại vấn đề chính thôi, khả khả khả, hôm nay tôi cho mấy đứa con gái trong lớp phải xấu hết, cho thầy cô giáo về hưu sớm luôn

_anh.....cố gắng hòa nhập với chúng tôi nhé

Ha ha ha, tất nhiên nhưng tôi phải là tôi mà là cái trường này đi, hãy cố gắng hòa nhập với tôi nhé há há há
Lớp 12A

_Xin chào, tớ là Jung Yunho, mong.....

Trời! Tôi có vô lộn lớp không ta?

Tôi chết đứng nhìn mất thăng con trai và mấy đứa con gái trong lớp, ôi mẹ ơi, tụi nó to hơn tôi ít nhất là gấp rưỡi

_h...hi....- tôi đưa tay chào cùng với nụ cười sát gáy của mình

Rần rần rần

Đây, đúng như dự đoán của tôi, bọn con gái xỉu ngay tại chỗ, nhưng còn bọn con trai.....

Trời ơi, nó bự con như con bò mộng vậy, nó mà vật tôi một phát chắc tôi chết quá, quá, cái làng có tí teo mà sao thằng nào cũng bự con hết vậy trời? ý là mặc áo dài tay mà tôi còn thấy 6- 7 con chuột trên bắp tay luôn, mẹ ơi, kỳ này....no đòn là cái chắc rồi

_các bạn ah....

Hanuel lên tiếng khi nhìn thấy gương mặt của người đàn ông đích thực là tôi đây đang đổi màu, ôi, mình phải nấp sau một đứa con gái ư? Thật xấu hổ, không, Jung Yunho này có chết cũng phải chết oanh oanh liệt liệt mới được, ít nhất phải đâm gãy răng một thằng rồi mới chết

_đừng có dọa bạn Yunho nữa, bạn ấy hiền lắm, sẽ sợ đấy

Tôi thề rằng tôi hoàn toàn không hiểu Hanuel đang nói cái gì, nhưng bây giờ thì tôi đã hiểu

Thì ra tụi bây chơi tao? Dám độn vãi vụn cho đô con?

Tin nổi không? Mỗi đứa ít nhất cũng một bao vãi đấy, huhu? Thù này nhất định phải trả

_YA! KHÔNG LO ỔN ĐỊNH CHỖ NGỒI MÀ ĐỨNG XỐ RỐ Ở ĐÂY LÀM GÌ HẢ?

Tiếng hét khiến tôi hơi giật mình, nhìn về hướng cửa, ông thầy giáo già với cái đầu hói đang chỉ chỉ cây thước về phía chúng tôi mà quát lên, ha ha ha, tới số ông rồi, ông sẽ mở màn cho buổi trình diễn ngoạn mục của tôi

_lại đây ngồi nè Yunho

Hanuel kéo tay tôi về phía cuối lớp và ngồi cùng với cô ấy, đúng là Hanuel tốt bụng thật, lại xinh nhất lớp nữa, nên thôi, tôi bỏ qua cô nhé, coi như cô may mắn

Nghe mấy đứa gần bàn nói ông già này là người duy nhất có xe máy trong trường nên ông ta chẳng chọc lăm. Trời, có chiếc xe máy mà chẳng chọc thì tôi phải như thế nào khi sở hữu mấy chiếc xe hơi đắt tiền đây ta? E hèm, phải suy nghĩ phải suy nghĩ

“cốp!”

Ông thầy gõ mạnh lên bàn tôi khi thấy tôi trông ra cửa sổ

_bây giờ em nghe tôi giảng cái gì không mà ngó ra ngoài kia hả?- ông này giọng khỏe thật

Ông này dạy môn tiếng Anh và ông ấy không ngờ rằng thằng học trò mới của ông lại nói tiếng Anh ngược lại với ông, chuyện, tôi cũng từng bị tổng sang Anh để học đấy nhưng mới có mấy ngày, trường bên đó gọi điện về báo rằng không có phước phần nhận tôi vào học, thế là tôi lại bị tổng xuống nơi này, ha ha ha, buồn cười nhỉ, nơi này mà bị quậy tung lên chắc bố già cho tôi nghỉ học quá

Mà nhắc mới nhớ, có lần tôi quậy quá, bố già không chịu nổi, ông ấy viết thư lại, nói là sống không nổi nữa rồi, và rồi, ông ấy cuốn đồ ra đi, để lại cho tôi nguyên cái biệt thự to đùng ấy, thấy đấy, hai ngày sau lại tự tìm về vì tôi chẳng thèm tìm nữa, chai rồi, lần nào nổi xung thiên lên đều hết bỏ nhà ra đi rồi hai ba ngày sau lại tìm về nhà, sao kể mà thấy tôi bố già tôi yếu đuối đến thế nhỉ? Nhưng bạn đừng tưởng lầm nhé, nếu có dịp, tôi sẽ kể cho bạn nghe thêm

Hai tiết Anh văn trôi qua trong tiếng ngáp dài của tôi, buồn ngủ không chịu nổi

“keng”

Ha ha ha, giờ của tôi điểm rồi

Tôi ngồi thẳng dậy và chạy ra sau bãi đỗ xe, đúng là có mỗi một chiếc xe máy thôi, cái làng gì mà nghèo rớt mòng tơi luôn

Tôi mỉm cười đi lại chiếc xe máy, với tài mở khóa mà mấy thằng trộm từng bị tôi bắt lại và quánh cho một trận như tử tương vì cái tội ăn cắp điện thoại của tôi chỉ lại, tôi dễ dàng mở ra và

_he he he, tôi cho ông làm sao về nhà đây?

Tôi bỏ vào đó một viên aspirin, chỉ cần nổ máy lên và nó quán như kẹo bông trong đó, ha ha ha, ông sẽ phải mua chiếc xe khác thôi, ôi, nạn nhân xấu số

Trở về lớp, tôi nghe bọn trong lớp bàn tán rằng giờ sau sẽ đến giờ thể dục và đứa nào cũng mặt mày tái mét cả, chắc là lười thể dục lắm mà, ha ha ah, một hồi, tôi cho mấy người lé mắt luôn

_ Yunho ah! Cố gắng lên nhé, ngày đầu chắc anh không quen nhưng dần dà sẽ quen thôi

Hanuel khẽ nói vào tai tôi khiến tôi ngạc nhiên, cố gắng gì chứ? Chắc là cô ta không biết giờ thể dục là giờ tôi thích nhất đấy

Ek! Tôi xin rút lại lời nói lúc nãy của mình, tôi không thích, cự kỳ không thích

_được rồi các em, hôm nay, tên của giờ thể dục chính là ....chà nhà vệ sinh, lấp cống và chẻ củi nhé

CÓ AI TẬP THỂ DỤC BẰNG CÁI TRÒ ĐÓ KHÔNG?

Ôi, nhìn mấy đứa con gái xắn quần lên chà nhà vệ sinh của trường một cách nhiệt tình còn mấy thằng con trai thì hì hụi chẻ củi và lấp cống, mà bây giờ tôi mới để ý kỹ nha, da của người ở đây nó nâu nâu sao ấy, đen cũng không đen mà trắng cũng không trắng, màu này....phải nói sao nhỉ? Giống như mấy ông lực sĩ lúc lên đấu ấy, họ bôi cái gì nâu nâu lên người đấy, nó đó, nước da của những người ở đây là vậy đó

_này, phụ tớ móc cống đi Yunho!

Cái gì? muốn tôi đụng tay vào ư? Đừng hòng

_ơ...chóng mặt quá

Tôi giả vờ ngồi phệt xuống khiến bà cô chạy lại hỏi riu rít, tôi biết tôi đẹp trai mà, đúng là đẹp trai cũng là một cái lợi, cô giáo cho tôi về nhà nghỉ ngay lập tức

Căn nhà chẳng có ai hết, nhưng sao không khóa cửa nhỉ? À, khóa làm gì? Trộm nó vào cũng có cái gì để lấy đâu nhỉ?

Quảng đại balo vào nhà, tôi men theo con đường mòn xem nó sẽ đi tới đâu

A! thì ra là ra bờ sông ah? ở đây gió mát thiệt là mát, tôi ngồi phệt lên tảng đá lớn mà ngắm mọi thứ, tuyệt, im lặng đến bất ngờ

Í, tôi thấy có bóng người, cái dáng này quen ghê luôn

Tôi đi lại gần và nhận ra cái tướng ngồi có một không hai của người bạn cùng phòng tôi, tên quái vật sông Hàn mà tôi không nhớ tên, nó đang làm gì vậy nhỉ?

Ah! Nó đang câu cá à? Hèn gì nhà ăn cá miết như thế, nhưng sao nó không đi học? nó chắc chỉ nhỏ hơn tôi và Hanuel một hay hai tuổi thôi mà, mà cái tuổi đó giờ này phải ở trong trường chứ, hay là nó giả bệnh giống tôi nhỉ

Nhìn cái chân nó đập đập vào kìa, trông đáng yêu quá, chân vừa trắng vừa tròn, lại múp míp, mấy ngón chân giống như những quả chuối nhỏ vậy, dễ thương quá bàn chân như vậy mang giày đẹp lắm nè

Hả? mà tôi vừa nói gì vậy? trắng? trắng? trắng? chân nó trắng?

_Ê!

Tôi lật đật ngồi xuống bắt chuyện với nó

_uà, anh Yunho! Anh không đi học với chị hai à?- nó vẫn đập chân như thế khi hỏi tôi

_mày đập chân như vậy cá nó đi hết, lấy gì mà câu?- tôi hất mặt về cái cần câu

_nhưng em câu được nhiều cá lắm nè

Nó hớn hử đưa cho tôi cả giỏ cá, con nào con nấy to thiệt là to, ngạc nhiên thật, nhưng thôi, vào vấn đề chính

_nè, sao chân mày trắng quá vậy

Nó giật mình vì câu nói của tôi, lập tức nó lấy bùn non đắp lên chân liền khiến tôi không thể hiểu nổi

_nè, da mày đẹp mà, sao lại đắp cái thứ này lên chứ? Ghê chết được

_suyt! đừng có nói lớn

Nó đưa tay lên miệng ra dấu im lặng, tất nhiên là nó đưa tay lên miệng nó rồi, chứ đưa lên miệng tôi chắc tôi quánh nó chết, hay nhẹ hơn là chị hai nó nhận không ra luôn

_anh đừng có nói lớn, mọi người không thích đâu

Huh? Sao không thích chứ? Trắng là đẹp mà, mắc gì không thích

_tại sao?

_tại....cả làng chỉ có mình em là da trắng, em không giống mọi người

Nhìn nó cúi đầu tự nhiên tôi thấy tội quá chừng, chắc lòng nhân ái của tôi đi chơi về rồi hay sao ấy, mà tôi cảm thấy cảm động kinh khủng

_vậy.....ở đây không có ai, em rửa mặt sạch sẽ cho anh xem nào, anh hứa là anh không nói lớn đâu

Tôi đổi chiến thuật liền, với một tên có đầu óc của một đứa bé như thế này thì phải dùng biện pháp mềm dẻo mới được

_không được, lỡ có người thấy, thì họ không chơi với em nữa- nó lắc đầu nhưng tôi làm sao mà cho chứ

_anh hứa đấy, chỉ một lần thôi, cho anh xem đi

Nói câu này, tôi có cảm giác như tôi là con quỷ râu xanh đang dụ dỗ trai nhà lành vậy

_vậy.....- nó liếc ngang liếc dọc- .....nếu anh thấy, em không cần phải trét bùn vào buổi tối nữa hả? em không thích đắp nó khi đi ngủ đâu

_ok!- tôi đưa tay cam đoan, dù nó đẹp hay xấu tôi cũng không muốn nó ngủ với cái mặt đầy bùn như thế, tởm chết được

Nó nghe thấy thì vui lắm, cúi xuống rửa mặt mũi tay chân thật sạch sẽ, nó ngược lên nhìn tôi....

Trời đất ơi.....tôi đi chết đây

Làn da trắng hồng thật là đẹp

Mịn.....

.

.

.

Thơm.....

.

.

.

Đôi mắt đen lay láy và ....tôi chẳng thấy cái gì trong đó cả, xin lỗi, tôi không biết đọc cảm xúc qua mắt, tôi thấy mắt ai cũng giống nhau cả, nhưng đôi mắt này ....đẹp hơn, đẹp hơn nhiều lắm

Mũi cao và nhỏ

.

.

.

Đẹp

.

.

.

Nhân trung sâu

.

.

.

Đẹp

.

.

.

Môi màu hồng tươi

.

.

.

Mềm

.

.

.

Ấm

.

.

.

Cằm nhỏ

.

.

.

Mịn

.

.

.

Cổ thon

.
.
.

Mịn

Nói chung là da nó mịn, mịn, mịn trời ơi, mịn quá đi, là da của một thằng con trai đây sao? Sao mà mịn trên thể này, vuốt hoài cũng không chán

Tôi đi chết đây

Tôi đúng là đáng chết mà

Một người đẹp như vậy mà tôi không nhận ra

Lại còn gọi là quái vật sông hàn nữa

Tôi đi chết đây

_anh Yunho! Anh Yunho!

Nó ah không, chuyển cách xưng hô liền, đối với người đẹp thì phải nói chuyện cho nó “đẹp” một chút

_huh?- tôi mỉm cười dịu dàng

_anh....bị khủng hả?

“rầm”

Người đẹp, mà....nói chuyện không đẹp gì hết

_YA! SAO MÀY NÓI TAO KHÙNG HẢ?- tôi hỏa lên

_tại anh cứ vuốt mặt em mà cười cười hoài, mấy thằng khủng cũng hay làm vậy lắm

Trời ơi, nó nói vô tư luôn, nè! Mà mới bị khủng đấy nhóc ah, chẳng phải tao đâu, đẹp thì đẹp đấy, nhưng nói chuyện mắc ghét quá, đẹp, không của gì ráo

Nó nhìn tôi một lúc rồi vội lấy bùn đắp lên mặt, ừ, đắp đi đắp đi, tôi thấy nó đắp bùn còn dễ thương hơn lúc nó để cái mặt đẹp mà phán tôi khủng, đẹp mà nhìn thấy ghét

Tôi phải phui quần rồi đi vào nhà, thiệt tình thì nó đẹp thật, đẹp nhất trong số những người tôi gặp, nhưng là ở dưới quê cơ, còn ở Seoul thì ôi thôi, nhiều người còn đẹp lố lẩy hơn nữa kia, nên sắc đẹp này chỉ là....bình thường thể thôi

End chap 4

5. Chương 5

Chán quá, chán quá, chán quá, CHÁN QUÁAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Tôi hét lên trong đầu khi lần qua lần lại trong phòng, ở dưới này chẳng có chỗ nào để đi chơi cả, không ra đồng thì cũng đi học, con gái cũng không có mấy người mà người nào cũng xí cả, chỉ có Hanuel là dễ thương chút chút thôi, nhưng khổ nỗi cô ta lại không phải gu của tôi, đúng gu của tôi lại là cái tên từng từng đang làm cái gì đó nghe bồm bộp ngoài kia kìa, nhưng..... aish! Lại nhưng nữa.....aish!

Tôi chán chường nhìn vào đồng hồ treo tường, trời đất mới có 9h thôi sao? Ôi, biết làm cái gì để giết thời gian đây ta?

A! nhớ ra rồi, đi tìm con quái vật sông Hàn đó và chọc nó chơi

Tôi ngồi bậc dậu và chạy ra ngoài sân, a ha, quái vật sông Hàn của tôi, ah không! Bây giờ phải gọi là người đẹp bùn non của tôi đang ngồi xổm và quay lưng về phía tôi, nó đang làm gì thế nhỉ?

Tôi mon men lại gần định hù nó nhưng tôi lại nghe tiếng chặt chém nên không dám làm liều, lỡ nó giật mình chen. tôi thì sao? Tôi chưa có vợ mà, chết uống lắm, phụ nữa trên thế giới này sẽ khóc ngất mất

Tôi lại gần và nhìn xuống, ah, nó đang làm cá, tanh quá, tôi không hiểu sao mà nó có thể chịu nổi cái mùi đó chứ? Mấy giờ cũng đã hơn 15p kể từ khi tôi vô nhà rồi. Nhưng thấy nó làm nhiệt tình quá nên cũng tò mò thò đầu xuống

“xoẹt xoẹt xoẹt”

Á! CÁI GÌ BAY TƯ TÁN HẾT VẬY?

Tôi nhắm mắt để vật gì đó không bay vào, tay chân thì quơ loạn xạ, miệng thì hét lên vài câu ca cảm gì đó mà tôi cũng không biết nữa, tới khi định thần lại thì tôi thấy nó nhìn tôi “đắm đuối”

_nhìn gì?- tôi hất mặt

_em tưởng anh Yunho ngủ rồi

_aish! Ngủ gì được mà ngủ, mày làm rầm rầm thế này sao mà ngủ- tôi chỉ chỉ vào con cái đang há cái mồm đáng thương của mình và chờ chết

_em làm nhẹ lắm mà anh cũng nghe, anh thính thật

Nhìn nó cười kìa, lại cái hàm răng trắng tươi kìa, tôi ghét nó, nó có đi cạo men răng không mà trắng đến thế trong khi tôi cạo muốn chết mới hơi hơi trắng ra thôi, aish!

_đang làm cá hả?- tôi hất mặt về phía nó

_dạ

Nhìn bàn tay thoăn thoắt của nó khi làm cá, tôi cũng muốn thử xem sao, nhưng nó tanh quá đi, đường đường một kẻ đẹp rạng ngời như tôi mà chúm mũi vô làm thì thiên hạ còn coi ra gì nữa chứ?

“xoẹt xoẹt xoẹt”

_làm gì vậy?

_em cạo vẩy cá

_ngày nào mày cũng đi câu cá ah?

_dạ- nó gật đầu cái rụp

_ủa? sao mày không đi học

_ơ! Em mới có 7 tuổi thôi, chị hai nói còn nhỏ thì ở nhà, chừng nào lớn như chị hai rồi mới được đi học

Nghe cái cách nó nói chuyện, tôi biết nó “tưng” nặng lắm rồi, cái thân như vậy mà nói mình 7 tuổi, nhưng cũng phải thôi, tối hôm qua thấy nó đọc mấy chữ đơn giản như appa, umma, unnie

Tôi nhìn nó đến khi tôi cảm thấy ngứa ngứa ở cổ và đầu, chắc là dùng xà phòng dỏm nên nó thế đấy, khổ cái thân

Cái gì vậy nhỉ, cái gì rơi rơi từ đầu tôi vậy? nó tròn tròn và cứng cứng

_cái gì đây?- tôi đưa cho nó xem thử

_dạ vẩy cá ạ

_CÁI GÌ? TRỜI ĐẤT, CÁI ĐẦU CỦA TÔI- tôi phủi đầu một cách điên loạn, bạn không thể tưởng tượng được nó nhiều đến thế nào đâu, giống như là tuyết mùa đông ấy, tuy là có hơi quá một chút nhưng cũng xem xem như thế

_một hồi tắm là sạch và thơm ngay

Nó lại cười, thú thật thì tôi ghét nó cười kinh khủng vì sao ư? Khi nó cười, những mảnh bùn xếp lại với nhau một cách xấu xí làm sao, với lại, răng nó trắng hơn răng tôi nên tôi ghét

Thơm? Thơm cái gì mà thơm, toàn là xà phòng dỏm không thôi, thơm cái gì, tôi là tôi xài Xmen thôi, nhưng ở đây, tôi chỉ có đúng 3000won mà bố già cho gọi là đi đường hộ thân giống như phim kiếm hiệp vậy đó, mà 3000 ở đây cũng chẳng được gì ráo có bán cái gì đâu mà mua chứ

À mà khoan, người nó toàn là mùi sữa không thôi, hay là nó xà phòng hay dầu gội riêng nhỉ? Xin nó một ít để xài thôi. Tuy là không thích mùi sữa cho lắm nhưng cũng đỡ hơn cái mùi của xà phòng trong nhà tắm

_này! Mày có xài sữa tắm không mà thơm sữa quá vậy?- tôi khều khều vai nó mà hỏi, tôi quên khuấy cái tên nó rồi

_dạ không, em xài xà phòng trong nhà tắm ấy

Quái! Nếu xài cái đó thì phải có mùi giống như mùi tôi chứ? Sao lại mang mùi sữa? lại còn nồng nặc nữa mới chết chứ

_Nhưng sao người mày thơm mùi sữa?

_em không biết- nó lắc đầu một cách đáng ghét rồi lại cúi xuống mần hết chỗ cá

Nói với nó thì tôi tự nói với tôi còn hơn, aish! Muốn đi chơi quá, mà biết cái gì đâu mà chơi chứ?

Tôi đứng lên một cách mệt mỏi, nhìn nó làm cá hoài cũng chán rồi, á! Tự nhiên lại nghĩ ra một cách

_nhóc con, muốn đi chơi với anh không?- tôi dùng nụ cười sát thủ của mình

_dạ không!- nó trả lời gọn lỏn khiến tôi gần như té xỉu, nó có khủng thiệt không vậy? nói 7 tuổi sao không muốn đi chơi chứ?

_sao?- tôi nhíu mày nhìn nó

_vì ba dặn, muốn đi chơi thì phải làm xong việc ba dặn

_việc gì?

_đi câu cá, hái rau về làm sạch để chị hai nấu cơm, quét nhà, rửa chén, ôm củi

Nó đếm những ngón tay xinh xắn dính đầy bùn của mình khiến tôi gần như phát điên, ôi, người đẹp bùn non đáng thương ơi, mày là mày bị bóc lột sức lao động đấy, làm quá trời làm mà không có lương là sao?

_cò bác Kim đâu?

_ba ra đồng rồi, ba ở suốt ngày ngoài đồng ấy, thế thì nhà mới có cơm ăn chứ

_aish! Được rồi nhóc, anh sẽ phụ mày, nhưng mày phải nói cho anh mày nghe một chuyện

_chuyện gì?

_tất cả sinh hoạt của thôn này mày phải nói ra hết, không sót một người

_làm sao em nhớ?

_thì.....mày nhớ ai mày nói người đó, ah, chỉ mặt luôn nhé, tao có trò vui nè, chơi chung đi

_được thôi

_ha ha ha, cái thôn nhỏ bé này, mày sắp bị diệt chủng vì Jung Yunho này rồi, ha ha ha, bố già ơi, con sẽ khiến bố bỏ nhà đi bụi lần nữa đây há há há

Nhưng.....trước khi đi đến điều đó, tôi phải

Đầu tiên, phụ nó Hái rau

_TRỜI OI! BỐ NGƯỜI TA, CÓ SÂU, MẸ OI, CON SÂU GÌ MÀ LỚN NHƯ NGÓN CHÂN CÁI VẬY?- tôi quăng rổ sau mà chạy mất dép, ghê quá

Thất bại đợt một, mày tự hái tự lật, tự rửa luôn đi

Thứ hai: quét nhà

_ĐAU LƯNG QUÁ ĐI, MÀY CÒN CÂY CHỖI NÀO CAO HƠN MỘT CHÚT KHÔNG? ĐAU CHẾT CÁI LƯNG TÔI RỒI- tôi quăng cây chổi cùn và ngồi phịch xuống đất, sao ở đây không có máy hút bụi vậy chứ?

Thất bại đợt hai, mày tự quét tự lau luôn đi

Thứ ba: rửa chén

_SAO LẠI TAY KHÔNG? BAO TAY ĐÂU?

_vươn lấm, nhà em chẳng bao giờ dùng đến nó nên em quăng rồi

Aish! Tôi không thể đựng vào cái đồng chén ấy mà không có bao tay được

Thất bại lần ba, mày tự rửa, tự lau rồi tự úp chén luôn đi

A! công việc cuối cùng của nó rồi, ôm củi, cái này có vẻ nhẹ nhàng hơn rồi, nhưng.....

_ôi mẹ ơi! Phải ôm hết đồng củi này sao?

Tôi há hốc mồm nhìn đồng củi trước mặt mình, nó cao gấp hai lần tôi ấy chứ, cây nào cây nấy to như cái đùi tôi vậy, ôm vào rồi phải chẻ ra cho nhỏ nữa, aish! Sao không xài bếp ga cơ chứ?

Thất bại, lại thất bại, mày tự ôm, tự chẻ rồi tự mang vô nhà luôn đi

Đối với tôi, hôm nay là một ngày thất bại, thất bại. THẤT BẠI!!!!!!!!!!!!!!

_xong chưa?

Tôi thở hổn hển mà nhìn nó ôm hết đồng này đến đồng khác vào nhà, công nhận, dân ở đây trâu bò quá, ngay cả một thằng ốm nhom như nó cũng khỏe gớm. Còn tôi? Tôi cũng khỏe lấm lấm, chỉ là một đại công tử như tôi thì sao làm những công việc này chứ? Mất mặt lấm lấm, thôi thì.....tự làm một mình nhé người đẹp bunn

_dạ xong!- nó phủi tay

_vậy là rảnh rồi phải không?- tôi hớn hờ hỏi nó

_dạ, rảnh rồi

A ha, tôi đợi cậu này nè, tôi bá vai nó ngay nhưng vội lấy ra ngay khi nhận ra rằng nó vẫn còn bunn trên người

_này, anh mày chỉ cho mày trò này hay lấm

_trò gì?

Nhìn cái mặt ngơ ngác của tớ, thật tình muốn hun nó một phát cho đã, tại nó thơm mùi sữa quá làm gì

Tôi kéo nó chạy ra vườn, ah ha! Con mồi đầu tiên của tôi đây rồi

_tiểu sử!- tôi hást mặt về người đàn ông đang tưới đám rau

_dạ?

Tôi xin rút lại cái tư tưởng hun nó một phát cho đã, lúc này cxung cái mặt này, bây giờ cũng cái mặt này nhưng mà tôi lại thèm quánh nó kinh khủng, sao mà ngốc quá vậy

_trời ơi- tôi cốc vào đầu nó một cái đau điếng- mày ngu quá, ý tao là ông đó sợ cái gì?

_đau em- nó xoa xoa cái đầu, ừ....kể cũng tội nên tôi phụ xoa đầu nó luôn khiến nó rối bù lên- chú Kang không sợ gì hết

Huh? Không sợ ah?

_vậy ông thích cái gì?

_chú Kang yêu vườn rau lắm, ngày nào cũng tưới nước bón phân, rau chú ấy ngon nhất ở đây đấy

Há ha há. Ông tiêu rồi

Tôi lôi nó đi tiếp và bắt nó nói hết tiểu sử của cả thôn luôn, kể ra thì cái thôn này không lớn lắm, chỉ có 22 nhà thôi, nhưng mỗi nhà lại cách nhau khá xa, ha ha ha, tối nay tôi sẽ cho họ ăn tiệc ha ha há

Tôi và nó về đến nhà là thấy Hanuel đang nấu cơm, thiệt là uổng, người đẹp như vậy mà ở trong cái nhà bèo quá, tôi thì không rớt lên thành phố được, vì sao ư? Bản thân tôi mà con bị đầy xuống cái nơi khổ ho cò gầy này thì làm sao rước lên đây, ôi

~_hai người ăn cơm đi, tôi mang cơm ra cho ba rồi ăn cùng ba luôn

Lại rau và cá, cũng tại “thằng nhóc 7 tuổi” này nè, câu cho lắm cá vào, mà nhìn nó ăn ngon ghê luôn, cái miệng tém qua tém lại dễ thương kinh, thấy nó đen đen như vậy coi bộ hay hơn, nhưng tôi lại thích sờ cái mặt mịn trăn của nó, aish! Nó khiến tôi nhớ Seoul kinh khủng, trời ơi, làm sao tôi sống ở đây ba tháng đây?

_ngon không?- tôi lại nhìn nó nữa rồi, đồ con mắt phản chủ

_dạ ngon, chị hai nấu ăn là ngon nhất

Nó gật đầu lia lịa, thêm cái miệng nhóp nhép khiến tôi cũng phát thèm, hôm qua tôi có ăn miếng nào đâu, đói muốn chết, cũng may là có nửa ổ sandwich mà tôi trấn được của ông tài xế, ôi ~ khổ quá

Tôi cũng chậm chậm đưa miếng cá vào miệng

Mẹ ơi, nó ngon kinh khủng, cá muối chiên ăn với kim chi thôi mà, có cần ngon đến thế không?

Tôi ăn lia lịa, ngon kinh khủng, trời ơi!

Hay là tôi ăn nhiều món ngon quá nên món này lạ miệng không nhỉ?

Chắc là vậy

Aish! Bỏ đi, chỉ biết là lúc này tôi đang cầm trên tay chén thứ 3 rồi

_nhìn gì nhóc?- Tôi hất mặt về phía nó khi thấy nó cứ nhìn tôi với đôi mắt rơm rớm

_em mới ăn có một chén hà- nó meo meo nói

_thì sao?

_anh ăn ba chén rồi

_ngon mà

_hết cơm rồi

Hả? thiệt hôn? Tôi lật đặt nhìn vào nồi cơm, trời đất, nó lảng lẩy luôn, ủa, tôi ăn dữ vậy sao? Tôi chó tôi ăn chén mà, ờ mà...chén của tôi hơi cao

_ờ thì....mày ăn hết chén của mày đi, hôm nay tao ăn ngon nên ăn hơi nhiều, chịu khó ha

ừ thì cũng tội nó thiệt, nhưng ai bảo nó ăn chậm làm gì? Cả buổi mới ăn có một chén

hay là tại tôi ăn nhanh nhỉ?

Không! Nó ăn chậm đấy

Nhìn cái mặt nó kìa, khóc không dám khóc, chỉ nhìn vào chén cơm của tôi rồi meo meo thôi

Tự nhiên tôi thấy nó con nít quá

Aish! Sao lòng nhân từ của tôi cũng quay về nhỉ? Tôi nhớ là tôi thả cho bọn nó đi chơi hết rồi mà

_aish! Nè

Tôi chia cho nó nửa chén cơm của tôi khiến nó mừng lắm, nó cười rồi tiếp tục công cuộc nhor của mình, nhưng cái miệng nó thì khô ché, tém qua tém lại thém chét được

Ăn uống no nê, nó lại lằng xăn dọn xuống và rửa chén, cá hết, rau hết (nó ăn hết), cơm hết, cái gì cũng hết, còn tôi? Tôi đang ôm bụng đây, no quá, đi không nổi rồi, no thế

Hanuel về cũng là lúc Jaejoong ngủ khì rồi, cái thằng nhóc này đúng là y như con nít, ăn xong là nằm ngủ ngon lành, cũng may là tôi bắt nó tắm rửa sạch sẽ, không được trét bùn lên mặt khi bước vào phòng, không phải là tôi muốn nhìn thấy vẻ đẹp của nó đâu mà là vấn đề về vệ sinh đó, khi ngủ thì phải sạch sẽ chứ, còn Hanuel thì lấy bài ra học, chăm gì mà chăm thế nhỉ? Mà thôi, thối mắ làm gì

Được rồi, còn bây giờ là tới thời của tôi, há há há, tối nay cả thôn có tiệc rồi

Tôi đi dạo một vòng và làm những điều đã dự định sẵn trong đầu, xong việc thì trời cũng về chiều rồi, về nhà đi tắm thôi, há há há

Bác Kim về rồi, cả nhà lại quây quần ăn cơm, hôm nay tôi rút kinh nghiệm, ăn no nê luôn, rồi cũng như hôm qua, ngồi nói chuyện với bác Kim và coi thằng nhóc lớn xác ấy nhảy cò cò cho xuống cơm

_sống ở đây con thấy có tiện không?

_dạ tiện ạ- tôi đáp rất lễ phép, đối với người già là tôi như thế đấy, kể ra tôi cũng hiền nhỉ

_Bác rầu thằng bé đó quá- ông nhìn về phía người đẹp bùn non của tôi mà thở dài khiến tôi cũng bất giác nhìn nó

_ 17 tuổi đầu rồi mà tâm trí cứ như một đứa trẻ 7 tuổi, không biết chừng nào nó mới khỏe lại và như những người bình thường đây

Nhìn bác Kim thở dài, tôi cũng chột thở dài mà nhìn cái tên loắt choắt chơi đất ngoài kia, nhìn nó kể ra cũng tội nghiệp, nhưng ai biểu đi chơi sông suối làm gì để đập đầu vào đá chứ? Chung qui cũng lỗi tại nó, ai biểu ham chơi làm gì

Mà lạ thật, Hanuel cứ lén nhìn tôi hoài, cảm tôi là 99% rồi, nhưng mà.....tiếc quá, cô không phải mẫu của tôi, đẹp hy vọng qua một bên đi, ngay cả nói chuyện với tôi cô cũng không dám cơ mà

_đi tắm đi Joonggie

Tôi nghe tiếng bác Kim gọi nó khi tôi đang nằm ườn trong phòng mà coi phim con heo, chán quá đi, có mấy bộ tua đi tua lại hoài riết cũng chán chết, tôi ném nó sang một bên rồi nằm chờ nó vào, dù gì chọc nó cũng vui hơn xem mấy bộ phim rẻ tiền đó

_anh Yunho

Nó lon ton chạy vào và ngồi đối diện với tôi, trời ơi, lần này tôi công nhận là nó quá đẹp. Lúc sáng, khi thấy mặt nó nhưng tôi cũng thấy nó giống với những cô gái trên Seoul thôi, nhưng bây giờ, tôi mới biết, nó “cao cấp” hơn bọn kia nhiều, vì sao ư? Thứ nhất nó là người nhà quê, thứ hai, nụ cười của nó, tự nhiên quá, ngô ngê quá, tự nhiên lúc này tôi không thấy nó đẹp nữa, mà nó dễ thương kinh khủng, mà tôi thì thích dễ thương thôi, đẹp nhìn hoài cũng chán nhưng dễ thương thì nhìn hoài không chán

_anh Yunho ah!

Nghe nó gọi tự nhiên tôi nhớ tới cái câu hồi sáng

_đừng có nói tao khủng nha, ta đá văng vách đấy- tôi chỉ vào mặt nó

Thấy tôi nói vậy, nó cũng không nói gì, hai đứa nằm xuống nệm một hồi đã nghe tiếng thở đều đều của nó, công nhận nó dễ ngủ kinh khủng khiếp, mới đây mà ngủ rồi

Tôi nhìn lên đồng hồ, sắp 7h rồi ah? A ha , có chuyện vui đây! Tôi đã khảo người đẹp bùn non của tôi được một chi tiết hết sức quan trọng, đó là họ sẽ lên giường đúng 7h

Tôi nhìn lên đồng hồ mà đếm ngược và háo hức chờ đợi

4

3

2

1

GO!

_AAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

HA HA HA! Lần này cả thôn có tiệc vui rồi, tôi ôm nó mà cười sặc sụa, tôi ép môi mình lên vai nó để khỏi bậc ra tiếng cười ngày càng mất kiểm soát của mình với lại, người nó thơm thế, không ngửi thì hơi phí

_TRỜI ƠI! RAU CỦA TÔI! AI ÁC NHÂN MÀ CẮT HẾT MÀ THẢY LÊN GIƯỜNG TÔI VẦY NÈ!

_Á! CON CHÓ CUNG CỦA TÔI, MÀY SAO NẪM TRÊN GIƯỜNG VẬY? SAO CHỔNG CHÂN THẾ KIA

_AAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!CUA CỦA TÔI, MAI LÀM SAO ĐEM ĐI BÁN ĐÂY? AI ÁC ĐỨC BỂ CÀNG NÓ HẾT VẬY?

Há ha há, tôi nằm nghe những người trong thôn hét lên, lần này vui quá, nhưng mà ngày mai hết người phá rồi, thôi kệ, hôm nay cười cho đã luôn

_Ư....Ư....

Thằng nhóc hơi trở mình, tôi tiện tay kéo nó lại mà ôm luôn, môi và mũi tôi dụi vào đầu nó, mắc cười quá, chịu hết nổi rồi, nhịn! nhịn! nhịn thôi! HÁ HÁ HÁ!

End chap 5

---

6. Chương 6

Đôi khi tôi tự hỏi, tại sao ngày nào cũng như ngày nấy vậy? sáng đi học, trưa về ăn cơm rồi học bài, tối thì đi ngủ, không chán sao? Và tôi nhận được cậu trả lời rồi, cái thôn này không có chán

Còn tôi?

TÔI ĐANG CỰC KỲ CHÁN ĐÂY!

Tối hôm qua ôm người đẹp bùn non ngủ tới sáng, công nhận người nó mềm ơ là mềm, thơm ơ là thơm, ôm vào rất vừa tay và ngủ rất ngon, nó tuyệt hơn mấy cái gối ôm ở nhà nhiều lắm, ha ha ha

Tôi cứ thế bước thong dong đến trường, không biết hôm nay ai chết với tôi đây ta?

Í! Cổ áo bị vướn rồi

Tôi gỡ cái vật đã kéo cổ áo tôi lại, nó là một loại trái hai củ quả gì đấy lạ lắm, nhưng mà.....

NÓ NGỬA KINH KHỦNG

Tôi gậy đồ cả cổ mà vẫn chưa hết ngứa, ns càng ngày càng ngứa hơn mới chết chứ, bực mình thật. Tôi để một lúc không thêm gậy nó nữa, tự nhiên lại hết. À Ha, có trò vui rồi

Tôi hí hửng hái một vài trái và cho vào tờ giấy trong balo

Hôm nay tôi và Hanuel đến sớm, hình như là tổ chúng tôi trực nhật thì phải, tôi xung phong lau bàn ghế, ha ha ha, giờ tử của các bạn điểm rồi

Tôi lau chỗ ngồi cho sạch rồi lấy cái trái ngựa đó chà chà lên chỗ ngồi, tất nhiên là trừ chỗ của tôi rồi, còn Hanuel thì.....ôi, tôi xin lỗi cô, tôi không muốn hại cô đâu nhưng nếu không trét luôn thì cả lớp nghĩ cô mất, thế đây, tôi cho một ít vào chỗ ngồi của Hanuel, tôi chà hết toàn bộ lên ghế và bàn của giáo viên, ông thầy hay bà cô nào ngồi vào thì có nước biến thành khí, hôm nay tôi được coi xiếc miễn phí rồi, phải chi có người đẹp bunn non ở đây nhỉ? Nó chắc sẽ vui lắm đây, nó ham chơi lắm

“KENG!”

Hồi chuông tử thần của các bạn điểm rồi

Tôi thông dong về chỗ ngồi của mình và âm thầm quan sát, a, vài đứa bắt đầu uốn mình rồi nhé, ha ha ha, bọn con trai gái lia lịa rồi, còn bọn con gái thì còn giữ ý tứ một chút nhưng không sao, một lúc nữa cũng phải dùng đến tay mà thôi

_sao mà ngựa quá vậy nè!

Ấy da, Hanuel có phản ứng rồi, yên tâm đi, chỗ của cô là ít nhất đấy, chịu khó chút ha

Tôi hí hửng nhìn vị giáo viên xấu số đang vào lớp, lại là ông thầy với chiếc xe máy bị tôi phá hôm trước, đáng đời, hôm nay tôi cho ông chết tập hai nhé, cho ông về hưu trước tuổi luôn

_các em là cái gì vậy? sao không đứng lên chào tôi?

Ngồi xuống đi nào, ngồi xuống đi, há ha há, tôi cho ông một hồi, muốn đứng cũng không đứng được

_ứ....

Nghe rồi nhé, “dín hàng” rồi

Tôi giả vờ nhăn nhó và cào nhẹ vào mông, bọn kia gái khí thế luôn còn ông thầy thì khỏi nói, ngay lập tức chạy ra khỏi phòng và cho cả lớp nghỉ hai tiết anh vẫn luôn, cả lớp nên cảm ơn tôi nhé, nhờ có tôi mà thanh thản ngồi gãi ngựa như thế này đây, nhưng tội cho Hanuel quá, cô ta bị như vậy thì ai nấu cơm cho tôi ăn đây?

_co đừng có gầy, lấy tờ giấy lót lên rồi chịu khó một chút, sẽ hết ngay thôi

Tôi ghé sát tai cô mà nói, tôi biết bản thân rất quyến rũ nhưng có cần phải đổ mắt như thế không chứ?

Hanuel cũng làm theo, cô không nói được lời nào vì phải kiềm nén ấy mà, tôi thì nhìn đảo một vòng quanh lớp, ha ha ha, lần này chết hết rồi

_NGỰA QUÁ ĐI! THẲNG NÀO CHƠI ÁC QUÁ!

_ÁC QUÁ! ÁC QUÁ ĐI!

Bọn con trai cứ thế mà hét và bọn con gái thì hòa theo khiến tôi không nhịn được cười

Kiểm chế, kiểm chế, kiểm chế!

_TRỜI OI, CHỊU HẾT NỔ RỒI, TUI VỀ NHÀ ĐÂY!

Cả lớp ôm cặp sách mà chạy bán sống bán chết về nhà, không biết ở nhà có thuốc hay cái gì mà ham hồ quá vậy ta?

_ Yunho ah! Về nhà thôi, tôi chịu không nổi nữa rồi

Hanuel bấu lấy tay tôi, chắc cô ta phải kiềm chế lắm lắm đây mà

_uh! Về thôi

Tôi cũng đỡ Hanuel đứng lên và ra về, tôi luôn là một người vô cudng galang với phái nữ mà, huống gì Hanuel đẹp đến thế này chứ, không lịch sự không được

Ha ha ha, hôm nay về còn sớm hơn hôm qua, mới có 8h thôi, tên ngốc kia vẫn ngồi lu lu với cái cần câu, bộ nó không biết chán hay sao nhỉ?

_chị về rồi đây Joonggie!

Nó lon ton chạy vào và nhìn chúng tôi rồi chạy vội vào nhà

__anh Yunho, bác đưa thư đưa cho anh nè

Nó đưa thư cho tôi bằng hai tay, đôi khi nó cũng là một đứa bé ngoan nhĩ

__ừ, cảm ơn nha

Tôi lấy thư và nhét vào túi quần, Hanuel cần tôi đưa cô ấy vào phòng nên tôi chiều theo, đợi cho cô ấy nằm hẳn rồi mới đi ra ngoài mé sông với nhóc con và đọc thư

Ah! Thì ra là bố gửi cho tôi ah?

“From: bố

To: con”

Ha ha, cái cách viết thư của bố già là độc nhất vô nhị mà

“lúc này sống ở quê sao rồi? thích nghi chưa? Lần này mà mày phá nữa thì tao gửi mày sang irac cho mày vừa học vừa né bom nhen con. Ở nhà của bác Kim thì phải biết phụ một chút, đừng có ở nhà người ta mà quậy phá nữa, mày là tao bó tay rồi, ah, hôm bữa mày có gọi điện bảo mua kem đổi màu da chi vậy? dù không biết nhưng tao có mua cho mày hai hộp màu nâu đỏ, nhưng sợ mày phá phách nên tao mua loại dỏm cho mày thôi, ráng học đi, rồi lên đây học đại học với người ta, cả gia tài nhà này trồng cấy vào mày đấy, bố mày gần đất xa trời rồi

Ah! Lúc này bố có quen một nàng, cũng xinh lắm, không biết mày có chịu gọi bằng má không? Mà thôi, bố ở giá luôn cho rồi, có đứa nào gặp mày rồi mà chịu lấy bố đâu chứ? Ghét mày, giống gì không giống, lại giống cái đẹp của bố mày, ha ha ha, tôi, bố viết tới đây thôi, mày ráng học nhé, ba tháng sau bố cho người đến đón mày về Seoul

Bye bye!”

Đọc lá thư mà ruột gan tôi cứ cuộn lên, tôi đúng là có phước, có ông bố vô tình như thế đấy, hứ

__sáng giờ mấy con rồi?- tôi hất mặt về phía nó đồng thời xếp lá thư thành chiếc thuyền rồi thả xuống sông

__anh xếp đẹp quá, mai mốt anh chỉ em với!

__ok! Bữa nào rảnh tao chỉ mày- tôi nói mà không thèm nhìn lấy nó một lần

Phóng tầm mắt ra xa, sông này đúng là lớn dễ sợ, hèn gì mấy con cá nó câu toàn là con lớn không thôi, mà thằng nhóc này có số sát cá dễ sợ, ngày nào cũng câu được cá hết

Tôi đứng lên và đi một vòng thôn lần nữa, mỉm cười mãn nguyện khi nhìn luồn rau tan nát của chú gì đó, hay đồng của dì gì đó mà tôi chẳng nhớ nổi tên, nói chung là cái thôn này bị tôi quần đêm qua nên tổn rồi hay sao ấy, canh phòng cẩn mật quá, há há há, nhưng ai cản được tôi chứ? Vài hôm nữa lại chơi một vòng xem sao

Một ngày nữa lại trôi qua, tôi nằm chờ người đẹp bần non của tôi vào, hôm nay tôi có quà cho nó, chắc là nó vui lắm đây

__anh Yunho!

A, nó vào rồi

__lại đây, anh mày cho mày cái này nè

Nó ngoan ngoãn ngồi xuống và tôi dúm cho nó hai hộp kem đổi màu da

__cái này là cái gì vậy anh Yunho ?

Nhìn cái cách nó cầm cái hộp lên ngắm thì đủ biết rằng nó không biết cái đó là cái gì rồi, đúng là đồ nhà quê mà

À quên, không thể mắng nó được, nó đúng là đồ nhà quê mà

_cái này á? Mày thoa lên tay, mặt và chân là nó nâu lại liền, khỏi cần đắp bùn chi cho nó dơ, hôi lắm, tao chịu không nổi đâu

_hay vậy sao?

Biết là nó vẫn còn thối mốc, tôi mở hộp và thoa vào ngón tay nó một ít, tôi thấy mắt nó mở to khi thấy ngón tay nó nâu dần dần, ha ha ha, phục anh mày chưa?

_hay quá, hay quá

_chuyện.....cũng thường thôi- tôi nhếch mép trong khi nó cứ sầm soi ngón tay mãi, ha ha ha, ít ra tôi cũng làm một việc tốt nhỉ?

Tôi xoa đầu nó vài cái, nhìn cái cách nó ngồi trong bộ đồ hamtaro khiến tôi mỉm cười muốn chết, nhìn nó què một cây luôn, nhưng mà ôm nó thì thích phải biết, há há há

Những ngày sau đó, tôi cũng dần hòa nhập với cuộc sống ở cái nơi hẻo lánh này, tôi và người đẹp bùn non của tôi hình như trở thành một cặp bài trùng trong việc chọc phá ngày khác, dĩ nhiên là nó không biết đâu vì nó chỉ cung cấp thông tin cho tôi thôi mà, cũng được ba tuần rồi nhỉ, há há há, hơn ba tuần nay tôi có học chữ nào vào đầu đâu, tại sao ah? Vì ngày nào tôi cũng làm cho bà cô ông thầy chạy tóe khói, hơi sắc đầu mà giảng với chả dạy cơ chứ, há há há, thế đấy, ba tuần nay tôi và Hanuel cứ ở nhà suốt thôi

Nhắc đến Hanuel mới nhớ, cái cô nàng này đúng là con gái nhà què mà, hay mắc cỡ ghê luôn, hôm trước tôi lỡ tay chạm vào tay cô ấy, thế mà mặt mày đã đỏ gay lên và vội vã chạy về phòng rồi, ừ thì mấy đứa trên Seoul cũng vậy nhưng đỡ hơn còn cô này thì.....

Phải chi cô giống người đẹp bùn non của tôi thì hay hơn, cứ nói chuyện với tôi tự nhiên như thế, cần gì phải ấp úng chứ? Mà nói đến người đẹp bùn non thì tôi có phần hơi tội lỗi, nghe tên nó hoài mà nhớ không nổi, vậy mới ghê chứ, mà dạo này tôi thích véo má nó lắm, có khi véo mạnh quá, nó khóc ré lên, lúc đó tôi chẳng biết làm sao nên chạy qua nhà chú Kang phụ chú bắt sâu cho rau (rồi đem sâu về nhát mấy đứa con gái trong lớp), canh chừng nào nó hết khóc mới ló mặt về

Nói thiệt thì cả thôn này bị tôi chọc hết rồi, cả trường luôn rồi, chẳng có ai mà tôi chẳng chọc, ngay cả bác Kim cũng xong rồi, các bạn có thắc mắc vụ gì không? Há há há, nói ra thì hơi mất mặt chút, tôi lấy đôi dép mới mua của bác Kim cho con morning gâu gâu nhà hàng xóm chơi, nó cắn tan nát chiếc dép khiến bác Kim và nhà đó chửi lộn một trận từng bừng khói lửa luôn, còn tôi lấy hai ngón tay của mình bịt tay cho người đẹp của tôi, tội nghiệp, nó bị tôi dày suốt ngày rồi nên cho nó ngủ một tý về đêm chứ, há há há

Còn ai để tôi chọc nữa ta? A! còn, còn một người, là NGƯỜI ĐẸP BÙN NON CỦA TÔI, há há, tôi chưa chọc nó lần nào cả, lần này phải chơi một vỏ thiệt lớn mới được, dù sao thì nó cũng cùng phe với tôi nên tôi sẽ nặng tay hơn một chút, há há há

.....

Hôm nay chán thật, chủ nhật nên ai cũng ở nhà ngủ hết á, đến chiều mọi người kéo đi hội họp gì hết trơn, à, tôi quên nói cho các bạn nghe, cái thôn này có tục là họp lại vào mỗi chiều chủ nhật, họ làm cái quái gì thì tôi không biết vì chỉ có người trong thôn mới được vào thôi, tôi bị cho ra rìa rồi, ah, còn người đẹp bùn non của tôi nữa, nó cũng không được đi vì nó bị khinh ấy mà, như thế nên tôi và nó ngồi như hai con cóc già trên mỏm đá ở thượng nguồn con sông đây

Chỗ này lớn hơn ở nhà chúng tôi nhiều, rộng hơn nữa, trời chiều gió mát ghê nhưng mà tôi không phải là thi sĩ nên trước cảnh tượng như thế này chẳng có cảm với chả xúc, nói chung là....

CHÁN MUỐN CHẾT LUÔN

Huh? Mấy cái bông kia đẹp quá nhỉ? Muốn hái quá

_ê! Cái bông tím tím đó là bông gì vậy?- tôi khều vai nó

_em không biết

_mày ra hái cho tao vài cây đi, đem về nhà chưng cho nó đẹp

Nó lắc đầu lia lịa, nó bảo bác Kim và Hanuel không cho nó xuống sông vào buổi chiều, nó nói nó không biết bơi nữa, mà tôi có bắt nó bơi đâu? Có cái xuống nhỏ xíu kìa, vô đó ngồi rồi chèo ra hái thôi

Nó lại nhăn mặt, không biết ma xui quỷ khiến gì mà tôi nghĩ ra cái cách chọc nó, há há há

Nhờ cái miệng dẻo nhẹ của tôi mà cuối cùng nó cũng chịu, há há há, tự nhiên tôi thấy mình giống như satan đang đùa với con cừu non quá đi, tôi đã lén bỏ bọc sâu mà tôi đã bắt lúc trưa vào trong xuống, tôi biết nó sợ sâu lông mà há há há, tôi có ác lắm không nhỉ?

_em chỉ hái vài bông thôi nha

_ừ, đi đi đi- tôi xua tay

Đợi nó chèo ra giữa sông, tôi mới hét lên

_TRONG XUỐNG CÓ SÂU LÔNG ĐÓ

Tôi biết nó nghe tôi la lên mà, há há há, nhìn nó kìa, hết hồn đến nỗi nhảy tưng tưng luôn

Á! Té sông rồi

_CỨU EM! EM KHÔNG BIẾT BƠI!

Định dụ tôi sao? Tôi đâu có ngu, ở vùng sông nước như thế này mà không biết bơi, nhìn cái cách nó ngụp lặn kìa, giống dễ sợ, thì ra nó cũng bết đóng kịch nhỉ

_HÁ HÁ HÁ, TAO ĐI ĐÁ BANH ĐÂY, MÀY TỪ TỪ BÒ VÔ NHA

Tôi vẫy tay và chạy đi, nhưng chạy xa lắm rồi mà vẫn nghe tiếng hét của nó

CỨU EM! EM KHÔNG BIẾT BƠI! ANH YUNHO! CỨU EM

Chắc là tôi bị lãng tai, sao nghe được nhỉ? Há há há

.....

Tôi chơi đá banh đến tận tối, cũng may là có mấy thằng thôn trên xuống chơi, chúng tôi chơi đến chập choạng tối, chắc giờ này nó đang ăn cơm, mà không đâu, nó nhất định chờ tôi về ăn mà, nên tôi tranh thủ chạy về nhà ăn cơm, không có ý tốt đâu, chỉ sợ nó ăn hết cơm thôi

.....

Sao nhà vắng quá ta? Nó đi đâu ah?

_ê! Mà ở đâu vậy?

Tôi bước vào nhà và bật đèn lên, không biết nó làm cái quái gì mà nhà cửa không bật đèn gì hết, cơm cũng không có hâm lại, đồ ăn nguội lạnh hết trơn, hay là nó giận tôi nhỉ?

_này, ngủ hả?

Tôi mở cửa phòng và đá vào cái chắn, ủa, chỉ là cái gối ôm nhỏ của nó, nó không có trong phòng, không có trong nhà tắm, nó ở đâu ta?

_ê!

Tự nhiên tôi thấy bức mình vì không nhớ nổi cái tên nó, và còn bức mình hơn khi không thấy nó trong nhà, thiếu thiếu cái gì đó, bức quá

_hay là nó còn ở bờ sông ta? Nó giận không thèm về luôn?

Tội bức mình dọn cơm xuống ăn luôn, bắt tôi lại năn nỉ àh? Rồi hơi

Nhưng mà.....không có tiếng nhai nhóp nhép của nó....không thấy cái miệng tém tém của nó, tôi ăn cũng chả thấy ngon

Rồi nhé, mà là được ưu tiên lắm đó, được tao ra kiểm

Tôi lấy đèn pin loại lớn để soi đường, đến bờ sông cũng không thấy nó, tự nhiên tôi thấy lo lo làm sao

“CỨU EM ANH YUNHO! EM KHÔNG BIẾT BƠI”

Nhớ lại lời nó lúc chiều, có thiệt là nó không biết bơi ư?

Tôi bỗng thấy lo lo trong lòng, đừng có hù tôi nhá, tôi yếu bóng vía lắm đó

_RA ĐI, TAO XIN LỖI MÀ, VỀ ĐI, TAO CHO MÀY ĂN HẾT NỒI CƠM LUÔN!

Tôi hét lên thật to nhưng không có tiếng đáp lại, bây giờ tôi lo thật sự, tôi sợ nó có chuyện gì, mong rằng nó đừng có chuyện gì

Tôi hốt hơ hốt hải chạy từ thượng nguồn đến hạ nguồn để tìm nó, nhưng ở hạ nguồn chỉ thấy những mảnh vụn của chiếc xuồng mà nó ngồi hồi chiều cùng với đôi dép hình hamtaro của nó

Làm ơn đừng có xảy ra chuyện gì nha

Tôi lo đến phát khóc được, tự nhiên tôi sợ quá, tôi sợ nó không về nữa, tôi sợ....tôi sợ nó chết

Tôi vội chạy lại chỗ hộp mà la hoảng lên, mọi người nghe thấy liền đốt đuốt lên mà tìm, họ gần như thấp sáng cả con sông luôn và tôi có thể nhìn thấy rõ những thứ ở dưới sông luôn đấy

Tôi không dám nói là tôi nhát nó khiến nó té xuống sông, tôi chỉ nói nó thấy hoa đẹp rồi lấy xuồng bơi ra để hái thôi, tự nhiên tôi thấy mình hèn quá

_tại sao nó lại khờ đến như vậy chứ? Đã dặn là buổi chiều không được ra sông mà, thủy triều xuống, vòng xoáy bên dưới không, bị cuốn vào thì có nước chết, nó lại không biết bơi nữa

Nghe bác Kim nói vậy mà tôi điếng người, nó nói thật, nó không biết bơi, nó nói thật, nhà không cho nó xuống sông cũng là thật, tôi hại nó rồi

Tôi điên cuồng tìm kiếm và gọi tên nó, lần đầu tiên tôi thấy hối hận vì những trò đùa của mình, chỉ cần tìm được nó, tôi thề không đùa những kiểu như thế nữa đâu

Nắm chặt đôi dép của nó trong tay, tôi chạy tìm nó như người mất trí, chúng tôi tìm và gọi tên nó đến tận sáng, Hanuel khóc đến ngất đi, bác Kim cũng khóc nhưng ông cứng rắn hơn Hanuel nhiều, tôi cũng không biết tại sao tôi có thể chạy suốt cả đêm như vậy

_tôi nghĩ Joonggie chắc không qua khỏi

Tôi điên tiết tóm lấy cổ áo của tên nói câu đó, tôi đánh nó và mắng nó, Joonggie không có chết, nó chỉ giận tôi mà trốn đi một góc nào đó thôi, phải không? Joonggie!

Đến bây giờ tôi mới nhớ đến cái tên của nó, tôi ngồi thụp xuống đất nhưng tay vẫn nắm chặt đôi dép của nó, tôi nhất định phải tìm nó, không thấy xác có nghĩa là còn hy vọng

Nhưng.....

Tôi tìm nó đã ba ngày trời rồi, mọi người ở đó nói nó bị xoáy cuốn rồi, chắc là chết mất xác, tôi đi dọc theo bờ sông một cách không chủ đích, tôi nhớ nó quá, tôi nhớ hàm răng trắng dã khiến tôi phải ganh tỵ của nó, nhớ đôi má bầu bĩnh mà ngày nào tôi cũng véo đến đỏ ửng cả lên, nhớ cái cách nó đập chân xuống sông khi đang câu cá, nhớ giọng nói thật thà của nó, nhớ cái mùi sữa ngọt ngào của nó, muốn ôm nó, muốn mắng nó quá, tôi nhớ nó quá, Joonggie ah! Mà ở đâu? Tao biết lỗi rồi mà, chỉ cần mày xuất hiện, mày muốn tao làm gì tao cũng chịu, tao cho mày đánh tao luôn đó, chỉ cần mày đứng trước mặt tao thôi

“CỨU EM ANH YUNHO! EM KHÔNG BIẾT BƠI!”

Tôi bật khóc, mỗi khi nhớ đến câu nói của nó, tôi lại khóc tức tưởi, tại sao tôi lại chơi cái trò nguy hiểm như vậy chứ? Sao tôi lại không chạy xuống cứu nó, tôi nhớ nó quá, tôi nhớ quá, Joonggie ah! Mà ở đâu, tao nhớ mày quá, mày có thấy tao đang khóc không? Tao biết lỗi rồi mà, về với tao đi, tao nhớ mày lắm, tao nhớ lắm, Joonggie ah!

End chap 6

7. Chương 7

Những ngày sau đó, tôi không biết tôi đã sống như thế nào nữa, mọi người bảo rằng nó đã chết rồi, xác cũng bị mất luôn, chỉ có tôi là không tin thôi, ai nói thế tôi đều bỏ lại và đánh cho họ một trận, nó chưa có chết, nó chỉ giận tôi thôi, chừng nào hết giận thì nó sẽ về mà, đúng không?

Bác Kim và Hanuel đem tất cả đồ đạc của nó bỏ vào bao và quăng xuống sông, bác nói rằng để nó không phải bị lạnh, trước ngay hôm ấy, tôi đã lén lấy lại bộ đồ ngủ và đôi dép hình hamtaro mà nó thích nhất đem đi giấu, tôi biết, sẽ có một ngày nó về, và nó sẽ muốn mặc bộ đồ này mà

Tôi không quậy phá nữa, tôi chăm lắm lắm, tôi đi học đều lắm, về nhà, tôi lấy cây cần câu của nó và ra bờ sông ngồi, tôi có câu đầu, tôi chờ nó về, lần nào tôi cũng khóc cả, có lẽ con sông này sẽ cạn đi mất, tôi nhớ nó quá, tôi nhớ nó lắm lắm

Cá tôi câu được không to bằng cá của Joonggie, và tôi làm cá cũng tệ nữa, mỗi lần nhìn thấy cá, tôi lại nhớ nó, nó thích ăn cá lắm, lần nào cũng tranh ăn với tôi hết, bây giờ....cá thì nhiều, mà....tôi lại khóc rồi

Hôm nay là đúng một tháng kể từ khi nó mất, tôi xin phép cô cho tôi nghỉ một ngày, bạn biết chi không? Tôi ngồi trước nhà chờ nó, lúc đi học về, tôi có ghé nhà chú Kang mà xin một ít rau, nó thích ăn rau nhà chú ấy lắm, tôi lật tỉ mỉ từng cọng, Joonggie không thích ăn rau già và nó rất sợ sâu, tôi phải.....phải.....đảm bảo rằng rau không có sâu....bạn thấy đây, rau cũng có vị mặn nữa

Hôm qua tôi có câu được một con cá to lắm, tôi không dám mần vì nó to quá, nếu mà có nó ở đây, nó sẽ mần nhanh lắm, bây giờ tôi đem con cá đó ra mà làm, rồi muối chiên cho nó, nó thích ăn cá chiên lắm lắm, tôi nhớ nó quá, cá....cũng có vị mặn nữa

Tôi muốn tự tay mình nấu cho nó ăn, mà xem, hôm nay anh mà nấu thức ăn cho mày này, toàn là những món mày thích không thôi, sao mày không về?

Hanuel nhìn tôi mà khóc nhiều lắm, mày thấy không, chị hai mày cũng khóc nữa kìa, cả ba mày nữa, ai cũng khóc hết, sao mày không về? sao không về.....?

Tôi đem tô cơm với đầy ắp cá và rau mà đem ra bờ sông, tôi ngồi ở đó lâu lắm, tôi chờ nó về, nếu có nó ở đây, nó sẽ vui lắm khi nhìn thấy tô cơm đầy thế này và nó sẽ lại tèm cái miệng của mình để tôi phải thêm nhỏ dãi, nhớ mày quá, sao mày lại giận dai như thế chứ? Một tháng rồi đó, tao biết lỗi rồi, tao xin lỗi mày mà, về đi Joonggie, tao nhớ mày quá

Tháng thứ hai rồi, dạo này lưng của bác Kim hơi bị đau, bác cứ nhắc hoài, nếu có cậu ở đây, cậu sẽ chạy lại đấm lưng cho bác ngay, tôi đã không gọi cậu bằng mày nữa, tôi nhớ tên cậu rồi, tên cậu là Jaejoong, Kim Jaejoong, tên cậu là đẹp nhất, cái tên đẹp nhất mà tôi từng biết, về đi Jaejoong

Cậu biết không? Mỗi khi ăn cơm chiều xong, tôi và bác Kim vẫn ngồi nhìn ra bậc thềm, nơi mà ngày xưa cậu thường hay nhảy cò cò cho xuống cơm đấy, bây giờ vắng lắm Jaejoong ah, tự nhiên thấy cái sân lớn quá, tại không có cậu đấy

Buổi tối ấy, tôi ngủ có một mình thôi, bộ đồ hamtaro của cậu tôi vẫn còn treo đấy, nhìn nó, tôi lại khóc, không biết từ bao giờ mà tôi lại khóc nhiều đến như thế này, tôi ân hận lắm, tôi ân hận lắm Jaejoong ah, tôi không ngờ.....là lỗi tại tôi mà

.....

Thời gian qua nhanh thật, mới đó mà đã ba tháng rồi, bố già đã cho người đến đón tôi và Hanuel, chúng tôi thì cùng trường đại học đấy, Hanuel cũng đã khá hơn rồi, không còn u sầu nhưng hai tháng trước nữa, nhưng tôi thì vẫn sống trong tội lỗi Jaejoong ah

“cái gì vậy anh Yunho?

Phim con heo đó

Huh? Sao tivi ở ngoài kia mà không coi? Coi phim con ủn làm chi, nó đâu có biết nói chuyện đâu mà coi?”

Tôi bỏ máy mp4 vào balo, khi nhìn nó, tôi sẽ mãi nhớ về đôi mắt to tròn ngạc nhiên của cậu

Tạm biệt!

.....

“đang làm gì thế?

Em đang mần cá

Mày đúng là có số sát cá mà

Hi hi hi”

Tôi xin bác Kim cái thớt nhỏ mà cậu hay làm cá đấy, để khi về, tôi cũng làm cá như cậu nhé

.....

“suyt! anh đừng cho ai biết nha

Sao vậy?

Vì mọi người không thích như vậy

Trắng thì đẹp chứ sao, mắc gì phải giấu chứ?”

Một ít bùn non của con sông này nữa, nó đã mang cậu đi xa thật xa, tôi hận nó, và tôi sẽ luôn nhớ về nó

Tạm biệt!

.....

Anh Yunho! Anh ăn ba chén cơm rồi

Thì sao?

Em ăn mới có một chén hà

Thì sao?

Hết cơm rồi, hức hức....

Aish! Được rồi, đưa chén đây, cho mày phân nửa nè

Cám ơn anh Yunho”

Cơm ở đây trắng và thơm hơn bất cứ loại nào tôi đã ăn, bác Kim nói, mỗi khi tới mùa, cậu là vất vả nhất vì cậu là con trai trong nhà mà, mọi việc nặng là cậu làm hết, chính tay cậu đã xay lúa thành gạo mà, nên hột nào cũng trắng và to hết, tôi nhớ cậu

Tạm biệt!

.....

“cái này cái gì vậy anh Yunho ?

Kem đổi màu da đấy

Huh?

Lại đây, tao xúc cho xem

Woa! Hay quá”

Tôi để hai lọ kem đổi màu da và túi, một ngày nào đó, cậu sẽ về và lại dùng chúng chứ, cậu mới dùng có nửa hộp thôi Jaejoong ah

Tạm biệt.....

.....

Tôi nhìn gương mặt ngỡ ngàng của Hanuel khi chúng tôi đang trên đường về nhà, cậu ấy nhìn mọi thứ, chắc là lần đầu tiên cô ấy lên đây, cái gì cũng nhìn với đôi mắt kỳ lạ xem chút tò mò, tự nhiên tôi nghĩ, nếu có cậu ở đây, chắc chắn cậu sẽ reo lên thích thú lắm. Tôi lại muốn khóc nữa, ôm chặt balo trong tay, tôi tìm chút mùi sữa thân quen của cậu, nhưng.....hết rồi Jaejoong ah, áo hamtaro đã không còn mùi sữa của cậu nữa rồi.

.....

Chúng tôi đậu rồi Jaejoong ah! Hanuel và tôi vui mừng lắm, cô ấy ôm cổ tôi mà cười toe toét, cô ấy cười trong thật đẹp nhưng lại không sáng bằng nụ cười của cậu, đôi mắt cô ấy thật nhân hậu nhưng không ánh lên nét ngây thơ như cậu. Tôi lại nhớ cậu rồi

.....

Hôm nay là ngày đầu tiên chúng tôi bước vào năm học mới ở trường đại học, Hanuel đã chuyển lên ở nhà tôi rồi, để cho tiện việc học hành, bố già của tôi thích cô ấy lắm lắm, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc cho Hanuel thật tốt, tôi biết cậu rất yêu quý chị hai của mình mà, đúng không?

.....

Trong lớp tôi, có một thằng y như tôi ngày trước, hay chọc phá bạn bè lắm, nó làm gì, tôi biết hết, vì so với tôi, nó vẫn còn thua xa lắm, tôi đã lôi nó ra sau trường và tẩm quất nó một trận, tôi không muốn nhìn thấy nó như thế, rồi sẽ có một ngày, nó giống như tôi, sống cùng với tội lỗi mà mình gây ra, sống như một thằng hèn nhất, một thằng đang trốn chạy tất cả

.....

Năm hai rồi, tôi và Hanuel đang đi chiến dịch giúp đỡ những người già cả với cái tên là “over the mountain”. Chúng tôi đã đến một ngôi làng cách Seoul không xa lắm, mọi thứ ở đây đều khiến cho tôi nhớ đến cậu, chúng tôi ở nhờ nhà của một người nông dân nghèo, họ cũng có một đứa con bị té tuổi và biến thành một đứa trẻ 7 tuổi trong thân xác của một thằng con trai 17 tuổi. nó cũng hay trét bùn lên mặt và nhảy cò cò vào buổi chiều, cậu biết không, tôi đã chạy lại ôm nó thật chặt, tôi nghĩ nó là cậu, và Hanuel cũng như tôi, chúng tôi ôm nó và cố nghĩ rằng nó là cậu

Nhưng.....

Nó là nó

Không phải cậu

Không phải người đẹp bẽn lẽn dễ thương của tôi

Không phải Jaejoong của chúng tôi

Tôi giúp họ chẻ củi hay những việc nặng nhọc khác trong khi Hanuel thì phụ những việc ở nhà, mọi người ở đó quý mến chúng tôi lắm, cả tên nhóc đó nữa, nó luôn chạy theo tôi và hỏi tôi mọi thứ, nhưng tôi không thích như vậy, nó không giống cậu, nó không có mùi hương của cậu. Nó chỉ biết chơi và chơi thôi, nó không câu cá vào buổi sáng cho nhà, không chẻ củi cho mẹ nấu cơm, không hái rau và rửa sạch, nó chỉ chơi và ngủ, nó không giống cậu và.....

Tôi ghét nó

Ah! Tôi vẫn chưa nói với cậu rằng tôi đã không đi tới những nơi có vùng sông nước phải không? Tôi sợ lắm, tôi sợ đi đến những nơi đó, vì nó đã cướp cậu đi khỏi tay chúng tôi, tôi biết tội lỗi của tôi không thể tha thứ, tôi là một thằng ***, một thằng hèn nhất, chính vì thế mà cậu đã.....tôi không giây phút nào không hận bản thân mình, không giây phút nào thôi ăn năn và mặc cảm tội lỗi đang gặm nhấm linh hồn tôi

.....

Năm cuối rồi, mới đây mà đã bốn năm đại học, bây giờ tôi và Hanuel đang đứng trên giảng đường để lãnh bằng tốt nghiệp, cậu biết không, chúng tôi loại xuất sắc đấy, Tôi và Hanuel đã cố gắng rất nhiều, chúng tôi

năm nào cũng đứng nhất trường cả, mọi người thấy chúng tôi luôn đi cạnh nhau liền đồn đại lên rằng cô ấy là bạn gái tôi, lúc đó Hanuel không nói nhưng hình như đôi má cô ửng lên, tôi cũng không đính chính..., tin đồn ấy cũng đã được hai năm rồi

.....

Hôm nay là ngày 14/2, Hanuel tặng cho tôi hộp chocolate do chính tay cô ấy làm, ngon thật, phải chi có cậu ở đây nhỉ, chắc là từ đó tới giờ cậu chưa được ăn chocolate đâu, tôi sẽ chia cho cậu, nếu cậu còn trên đời này, nhất định tôi sẽ chia hết cho cậu

Hôm nay là ngày giỗ lần thứ 5 của cậu rồi đấy, Hanuel cứ trốn trong phòng miết, tôi định vào xem thì thấy cô ấy đang ôm tấm ảnh của cậu mà khóc, chị hai cậu đang khóc đấy, khóc nhiều lắm, bác chột tôi cũng khóc, mấy năm nay, tôi cảm thấy bản thân thật dễ khóc

.....

Tôi và Hanuel đã chính thức trở thành người yêu hai tháng sau đó rồi đấy, tôi cũng không biết tại sao lại tỏ tình với cô ấy nữa, khi tôi thấy Hanuel ôm ảnh cậu mà khóc, tôi cảm thấy Hanuel thật nhỏ bé, tôi muốn dùng đôi tay này để bảo vệ cô ấy, và trên hết, tôi muốn chuộc lại lỗi lầm của mình, tôi sẽ dùng quãng đời còn lại của mình để bù đắp cho gia đình cậu, tôi hứa

.....

Hôm nay là một ngày đầu thu, tối nay tôi và Hanuel sẽ làm lễ đính hôn, mọi người đã đến đông đủ cả rồi, chỉ có tôi là còn ở công ty, cuộc họp kết thúc trễ quá nên bây giờ tôi phải chạy vắt giò lên cổ đây, tôi chỉ còn đúng 30p nữa để đến nhà hàng One thôi. Thật ra tôi còn một cuộc họp nữa về việc ngôi sao đang rất được khán giả trong và ngoài nước yêu thích chính thức đầu quân vào J.Ent- tức là công ty của tôi nhưng tôi tạm gác việc đó sang một bên, tôi không thể để cô dâu chờ đợi trong ngày đính hôn của mình được, Jaejoong sẽ trách tôi mất, vì đã khiến cho chị hai cậu ấy không vui

“huh u hu, anh ở đâu vậy? em bị lạc rồi!”

Tôi khựng chân khi nghe giọng nói đó, giọng nói mà 6 năm nay tôi không được nghe lại

Chân tôi dường như đông cứng lại khi nhìn thấy dáng người nhỏ nhắn đó

Và mắt của tôi lúc nào đã ước đắm rồi

Người đẹp bẽn lơn của tôi

Tôi biết cậu còn sống mà

Tôi biết cậu sẽ về tìm tôi

Tôi biết mà

Tôi mỉm cười và cố gấn lau khô đôi mắt để nhìn cậu được rõ hơn

Nhưng....

Cậu đâu rồi?

Tôi hoảng loạn chạy đi tìm cậu

Đừng biến mất trước mặt tôi lần hai

Hanuel đang gọi tôi

Nhưng tôi không quan tâm

Tôi nhất định sẽ tìm thấy cậu

Và đưa cậu về với gia đình mình

_JAEJOONG AH!

Tôi đã chạy đi tìm cậu, chạy mãi chạy mãi

End Yunho's POV

_anh!- chàng trai với nụ cười rạng rỡ trên môi chạy lại ôm người con trai với mái tóc hơi xoăn lại- sao lại bỏ đi như vậy, mới về Hàn nên em không biết đường, em bị lạc đó

_anh biết mà- người thanh niên hôn nhẹ lên đôi môi đang hờn dỗi kia và quỳ xuống dưới chân cậu- làm vợ anh nhé- anh mở chiếc hộp nhỏ màu đỏ và cậu ngạc nhiên khi bên trong là chiếc nhẫn bằng bạch kim được chạm trổ cực kỳ tinh xảo

_anh....Dong wook ah!- cậu đưa tay lên miệng

_làm vợ anh nhé!

Anh lấy nhẫn ra và đeo vào tay cậu

_anh yêu em!- anh mỉm cười nhìn cậu

_em cũng yêu anh

Dong Wook vui mừng ôm cậu vào lòng và bế cậu lên cao, anh xoay nhiều vòng khiến cậu cười khúc khích

_THẢ EM XUỐNG! THẢ EM XUỐNG NÀO, CHÓNG MẶT QUÁ

Và cậu không nghe rằng, có người đang gọi tên mình

_JAEJOONG ! JAEJOONG AH!

End chap 7

8. Chương 8

_thằng nhóc này, sao nó lại đến trễ như vậy chứ? Hanuel ah! Con có liên lạc được với nó chưa?

_dạ chưa! Con lo quá, không biết anh Yunho có chuyện gì không?

Nhìn thấy cô con dâu của mình đứng ngồi không yên, ông Jung cũng lo theo

Cái thằng này, sao tới giờ mà không đến nữa, khách đông đủ hết cả rồi, mọi ngày nó đến đúng giờ lắm mà, nếu có chuyện cũng phải điện chỉ biết một tiếng chứ, thiệt tình, cứ muốn làm người khác lo lắng

Không biết có chuyện gì không lành không nữa, sao em gọi điện mà anh không bắt máy chứ? Cầu mong anh đừng bị gì, em cầu xin anh, đừng để bản thân bị tổn thương, mất Joonggie là quá đủ rồi, em không muốn người em yêu thương rời xa em thêm lần nào nữa đâu

Hanuel cứ trông ra cửa mãi, khách khứa chờ hoài cũng muốn về nhưng lại nể ông Jung nên không dám về, dù sao ông cũng là đại tướng của Hàn Quốc, tuy đã về hưu nhưng oai danh của ông vẫn rất vang dội

_chúng ta không thể giữ chân khách mãi như vậy được, mọi người có vẻ thiếu kiên nhẫn rồi- ông Kim nhìn ông Jung thì thầm

_tôi cũng nghĩ vậy- ông Jung gạt đầu rồi cầm micro nói lớn- XIN LỖI QUÝ VỊ, CON TRAI TÔI- YUNHO DO BẠN PHẢI GIẢI QUYẾT MỘT SỐ CÔNG VIỆC QUAN TRỌNG NÊN KHÔNG THỂ ĐẾN ĐƯỢC, BUỔI LỄ ĐÍNH HÔN HÔM NAY BỊ HỦY BỎ, MỌI NGƯỜI CÓ THỂ LẤY QUÀ CỦA MÌNH VỀ

Ông để micro xuống một cách nóng giận, đường đường là một vị tướng quân mà không giữ được lời hứa, ngày mai lên báo, ông biết phải nói làm sao đây?

Hanuel rất nóng ruột, cô vội bỏ bó hoa xuống bàn và chạy đi tìm Yunho, cô không thể để cho lo lắng gặm nhấm linh hồn mình từng chút một như thế được

Trong khi đó, Yunho vẫn mãi miết đi tìm người con trai mà anh mong muốn được nhìn thấy sau năm năm xa cách, anh chạy không biết bao lâu, không biết bao xa, chỉ biết rằng anh muốn gặp lại cậu, gặp lại người đẹp bẽn lẽn của anh, một lần thôi, một lần thôi cũng được, anh sẽ hỏi cậu sao không về, anh sẽ quỳ dưới chân cậu mà cầu xin sự tha thứ từ cậu và anh thề rằng anh sẽ không làm tổn thương cậu thêm một lần nào nữa

Sao lại không nhìn thấy? mình không hoa mắt, mình không có hoa mắt, rõ ràng mình thấy Jaejoong, cậu ấy đang nói chuyện điện thoại, đó là giọng của Jaejoong, chắc chắn là Jaejoong, chắc chắn là Jaejoong mà

Yunho gặp người mà thờ đố, anh quả thật đã rất mệt, chạy lòng vòng quanh con đường này đã hơn chục lần nhưng anh không hề nhìn thấy bóng dáng thân quen ấy một lần nữa, có phải là ảo giác không?

— Jaejoong!

Yunho giật mình quay lại và gọi to tên cậu khi có một bàn tay đang đặt nhẹ lên vai mình, nụ cười anh tắt hẳn khi người đứng trước mặt anh không phải là Jaejoong

Là Hanuel

— anh Yunho!- Hanuel nhìn anh một cách ngạc nhiên- anh sao vậy? sao anh lại gọi Joonggie?

— Hanuel ah!- anh vội đứng lên và nắm chặt vai cô- anh đã thấy Jaejoong, anh thấy Jaejoong, cậu ấy ngay trước mặt anh, cậu ấy đứng trước mặt anh đấy, anh đã đi tìm nhưng không thấy được, anh thấy Jaejoong đấy, Jaejoong vẫn còn sống, cậu ấy vẫn còn sống

Hanuel không tin những gì bản thân vừa nghe thấy, cô bật khóc khi nhìn thấy Yunho như vậy, cô biết anh nhớ Jaejoong lắm, anh đã từng nói rằng nếu anh cản Jaejoong lại thì Jaejoong đã không chết, cô biết anh luôn hối hận về chuyện đó, nhưng anh không có tội, chỉ vì Jaejoong không nghe lời dặn, không phải lỗi tại Yunho, sao anh cứ mãi giữ trong lòng làm gì chứ

— anh Yunho ah!- cô nắm chặt vai anh và cố ngăn không có nước mắt trào ra ngoài- Joonggie- đã- chết rồi, sự thật là Joonggie- đã- chết rồi anh ah

Hanuel nhấn mạnh từng từ trước mặt anh, Yunho lắc đầu ngoay ngoay, anh ngồi thụp xuống và bịt tai lại

— KHÔNG! RÕ RÀNG ANH NHÌN THẤY JAEJOONG! KHÔNG THỂ LẤN VÀO ĐÁU ĐƯỢC, RÕ RÀNG ANH NHÌN THẤY MÀ

“BỐP!”

Yunho ngã sòng xoài xuống đất khi má anh nhận lấy cú đấm trời giáng từ ông Jung

— MÀY LÀM NH VẬY LÀ SAO? MÀY CÓ BIẾT BỐ MẮT MẶT ĐẾN CỠ NÀO KHI TIỀN TỪNG NGƯỜI KHÁCH VỀ KHÔNG? CÒN GÌ LÀ MẶT MŨI CỦA HANUEL ĐÂY, NGƯỜI TA SẼ NÓI MÀY CHẠY TRỐN, MÀY BỎ VỢ MÀY, NHƯ THẾ MÀY MỚI HẢ LÒNG HẢ DẠ HẢ THẲNG MẮT DẠY!

Ông hét lên một cách giận dữ và sẽ đánh anh tiếp nếu không có ông Kim và Hanuel cản lại

— làm ơn! Xin bác, cháu xin bác, không phải lỗi của anh Yunho đâu bác ạ

— MÀY THẤY CHƯA, MÀY THẤY CON HANUEL ĐỐI VỚI MÀY NHƯ THẾ NÀO, MÀY LẠI LÀM NÓ MẮT MẶT ĐẾN NHƯ VẬY? VỪA Ý MÀY CHƯA

— CÁC NGƯỜI IM HẾT ĐI CHO TÔI!- Yunho hét lên một cách giận dữ- SAO TÔI NÓI MÀ CÁC NGƯỜI KHÔNG TIN, TÔI NHÌN THẤY JAEJOONG! TÔI- NHÌN- THẤY- JAEJOONG!

Yunho gần từng chữ rồi nhặt áo vest của mình lên và đi thẳng, Hanuel hoảng hốt chạy theo nắm tay anh

— anh Yunho! Đừng giận nữa, chuyện gì cũng có thể giải quyết cả, có thể là người giống người vì Joonggie làm sao có thể nghe điện thoại được, tư tưởng thẳng bé chỉ là đứa trẻ 7 tuổi, làm sao có thể nghe điện thoại và sống trong xã hội này được chứ? Anh có thể bình tĩnh lại suy xét mọi việc không? Bình thường anh đâu có mất bình tĩnh như thế này chứ?

Hanuel vừa khóc vừa ôm anh, Yunho không nói gì, anh gục đầu và nắm lấy bàn tay đang thắt chặt eo anh

_anh xin lỗi Hanuel! Anh nóng tính quá!

_em không trách anh, mọi người đều nhớ đến Joonggie, mọi người đều yêu mến cậu ấy rất nhiều

Tại sao mình không thể giữ nổi bình tĩnh khi nhắc đến Jaejoong chứ? Tại sao vậy? khả năng kiềm chế của mình đâu rồi? có lẽ Hanuel nói đúng, Jaejoong là một đứa bé 7 tuổi, làm sao có thể tồn tại trong cuộc sống khắc nghiệt này được chứ? Có lẽ là người giống người, là người giống người thôi

_chúng ta về nhà được không Yunho, mọi người lo lắng cho anh lắm

có lẽ mình nên về nhà và uống một ít thuốc an thần, có lẽ vậy

Yunho nhìn Hanuel và chậm chậm gật đầu, hai người nắm tay nhau và đi về phía ông Jung và ông Kim

Có lẽ là mình nhìn lầm rồi, có lẽ là nhìn lầm

Trong khi đó, chung cư cao cấp Rising Sun, căn hộ 117

_mệt quá!- Dong Wook ngã vật xuống sofa mà thở sau khi tắm xong trước mặt

_mới đó mà mệt rồi sao?

_làm sao không mệt chứ? Em đâu có tắm đâu chứ?- anh mỉm cười nhìn dáng người nhỏ nhắn đang tỉ mỉ vẽ những trái tim màu hồng lên tường

_em làm việc này còn mệt hơn anh, anh đẩy lên đẩy xuống là xong, còn em phải vẽ nhiều đến thế này

Cậu quay lại nhìn Dong Wook khiến anh không khỏi ngẩn ngơ, lần nào cũng vậy, tuy đã yêu nhau sáu năm trời nhưng chưa bao giờ anh thôi ngạc nhiên khi nhìn thấy người ấy, ngay lần đầu tiên gặp gỡ, anh biết, trái tim anh đã thuộc về người ấy, mãi mãi

Flashback

Dong Wook's POV

Hôm nay là ngày làm việc cuối cùng của tôi ở Hàn Quốc, sau buổi chụp ảnh cho bìa album Your number sắp ra mắt vào tháng tới, tôi sẽ về Nhật để tiếp tục công việc của mình, hơn một tuần về Hàn, tôi thật sự không có thời gian để nghỉ ngơi đều độ, công việc cứ như con rắn quấn lấy tôi vậy, mỗi ngày tôi chỉ có thể ngủ hai đến ba tiếng đồng hồ, hy vọng sau buổi chụp hình này, tôi có thể về khách sạn mà ngủ một giấc cho đã

Vùng sông nước này thật tĩnh lặng, hình như ít người nào biết đến nơi này lắm, nếu biết, có lẽ họ sẽ biến nó trở thành khi du lịch mát, ở đây có sông lớn, vừa trong vừa mát, cây cỏ thì muôn sắc làm say đắm, nếu ai đã lỡ đến đây, tôi nghĩ cũng sẽ giống như tôi, chẳng muốn về

Tôi được 15p nghỉ ngơi sau khi đã chụp hàng trăm tấm ảnh, một số nữ dancer Hàn Quốc đến bắt chuyện với tôi, họ đứng đưa thân hình gầy nhom của mình trước mắt tôi và nhìn tôi bằng con mắt thèm khát, tôi thật sự ghê sợ họ và tôi đã tìm cách tránh né họ, càng sớm càng tốt, càng xa càng tốt

Tôi men theo con đường nhỏ kế sông, nước ở đây chảy xiết quá, nếu lỡ rơi xuống đây mà không biết bơi thì chỉ có nước chết. Tôi nhảy lên một mỏm đá gần đó và phóng tầm mắt ra xa, trời về chiều khiến cho đôi mắt vốn không được khỏe lắm của tôi đau nhức

Chợt....

Cái gì đang trôi đến gần tôi thế?

Nó to to

Hình như là một con người...

Tôi hơi giật mình và chạy vào trong bờ

Đúng là một con người, tôi không thể thấy chết mà không cứu được, có lẽ người đó vẫn còn sống vì cậu ấy ôm khúc gỗ rất chặt

Lúc đó, không biết tôi nghĩ gì mà vội lao xuống sông cứu cậu ta lên, cũng may chỗ đó không sâu lắm nên tôi mới dễ dàng đưa cậu ấy vào trong bờ

Tôi lật người cậu thanh niên ấy lên

Và....

Tôi nhìn thấy....

Tạo vật đẹp nhất của chúa trời

Đôi mắt hai mí đang khép chặt lại để che dấu hai viên pha lê trong suốt, tôi chắc rằng viên pha lê ấy sẽ rất sáng và đẹp

Sống mũi cao và cánh mũi rất nhỏ

Và đôi môi màu anh đào đang thách thức sức chịu đựng của tôi

Tất cả nổi bậc trên làn da trắng muốt và mịn màng, bất giác tôi quên mất việc phải cứu cậu, ấy, tôi chỉ muốn chạm vào cậu ấy, như kẻ tội đồ xin một lần chạm vào đôi cánh của thiên sứ

Quá xinh đẹp

Nét đẹp đơn sơ, không son phấn, không trau chuốt

Bất giác, tôi chạm vào đôi má mịn màng của cậu ấy

Mịn...

A! cậu ấy vẫn còn bất tỉnh

Sau vài giây đông cứng của mình, tôi chợt nhớ ra hoàn cảnh hiện giờ của tôi và của cậu ấy, tôi vội và giúp cậu ấy thở lại bằng những phương pháp cấp cứu mà tôi đã từng học trong khi đi quân đội, tuy nhiên, cậu ấy vẫn bất tỉnh

Chỉ còn một cách

Nhưng tôi....

Lúc này, tôi không còn thời gian để suy nghĩ nhiều nữa, tôi không muốn cậu ấy chết, dù có bị paparazzi chụp lại, tôi cũng vẫn làm

Hô hấp nhân tạo

Khi môi tôi chạm vào môi cậu ấy

Vị ngọt lan tỏa khắp cơ thể tôi, nhưng tôi cố gắng để cho lý trí mình được sáng suốt

Và...

Cậu ấy đã tỉnh lại

_cậu sao rồi? cậu sao rồi?

Tôi vui mừng nâng thân trên cậu ấy lên và vỗ nhẹ vào lưng cậu, tội nghiệp, cậu bé chỉ ho sặc sụa mà không nói được lời nào đến khi nói được, cũng chỉ là những từ chấp vớ rồi cũng ngắt đi, nhưng trước khi ngắt, cậu ấy đã cho tôi biết

Tên cậu ấy là là Kim Jaejoong

Tôi bế cậu ấy trở về chỗ chụp ảnh, họ vây quanh cậu và nhìn cậu với đôi mắt thương cảm có, thêm khát có, và tôi sẽ không bao giờ để cho những kẻ như vậy chạm vào cậu, dù chỉ một ngón tay, vì tôi biết, kể từ giây phút tôi cứu cậu lên, trái tim tôi đã là của cậu, nó là nô lệ của cậu

Tôi bế Jaejoong về khách sạn sau khi buổi chụp ảnh kết thúc, mặc cho người quản lý phản đối kịch liệt, tôi vẫn cứ bế cậu về, tôi biết, tôi không thể xa cậu được

Đặt Jaejoong lên giường sau khi đã thay cho cậu một bộ đồ mới, thơm tất hơn, tôi thật sự cảm phục khả năng kiểm chế của mình, thân thể cậu, quá tuyệt mỹ, đôi mắt tôi cứ ương bướng nhìn khắp cơ thể cậu, từ chiếc cổ thanh mảnh, xương đòn quyến rũ, hai đầu nhũ hồng tươi, cái eo thon nhỏ, cặp đùi thon và săn chắc, và.....tạo vật đẹp nhất của cậu, nó quá đẹp, đẹp đến nỗi tôi muốn người duy nhất có thể chiêm ngưỡng nó chỉ có tôi mà thôi

Hôn lên trán cậu để chúc ngủ ngon, tôi cũng mỉm cười đi vào giấc ngủ của mình, căn phòng tôi hôm nay thơm hương sữa nhĩ? Hương vị mà tôi rất thích, có lẽ tôi nghiện mất rồi, nghiện mùi hương của Jaejoong

Tôi đưa Jaejoong về Nhật cùng tôi, cậu ấy giống như một đứa trẻ, ngoài tên của mình, cậu ấy chẳng còn nhớ cái gì cả và tôi đã đưa Jaejoong đến bệnh viện, bác sĩ nói rằng não cậu ta có hai cục máu bầm, một cục đã khá lâu, có lẽ là do chấn thương từ nhỏ nên tư tưởng chỉ dừng lại đúng thời điểm đó, còn cục máu thứ hai thì gần đây, chắc là lần té sông của Jaejoong. Bác sĩ không thể lấy liền hai cục máu đó ra khỏi đầu cậu được vì cục máu thứ hai quá nguy hiểm, nếu không thành công, có lẽ cậu sẽ thành người thực vật suốt đời và ông đã phẫu thuật lấy đi máu bầm đầu tiên

Tôi thật sự chưa bao giờ tin vào tình yêu sét đánh nhưng bây giờ tôi đã tin, vì tôi cũng là một trong số những nạn nhân của nó đây, tình yêu của tôi dành cho Jaejoong càng ngày càng lớn dần lên mặc dù sau khi phẫu thuật, cậu ấy cũng vẫn chỉ là một đứa con nít, tôi phải dạy dỗ tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà, nhưng tôi tình nguyện làm điều đó, vì tôi yêu Jaejoong

Jaejoong học rất ngoan, rất chăm chỉ, sau ba năm chỉ bảo, cậu ấy cũng hoàn toàn là một người bình thường, tuy đôi khi cơn nhức đầu có kéo đến nhưng cũng may là nó không kéo dài quá lâu. Càng lúc, tôi càng không thể kiểm soát được tình yêu của mình dành cho Jaejoong, tôi yêu cậu ấy nhiều hơn những gì tôi có thể tưởng tượng được, và tôi muốn cậu ấy cũng yêu tôi như thế, tôi dạy cho Jaejoong bài học cuối cùng, bài học về tình yêu

Khi tôi tỏ tình với Jaejoong hai năm trước, bạn có biết, tôi đã hét lên vui sướng như thế nào khi Jaejoong gật đầu đồng ý không? Tôi muốn hét lên cho cả thế giới biết rằng Jaejoong đã chấp nhận tôi rồi

Mọi chuyện có vẻ phức tạp hơn khi giới nhà báo phát hiện ra Jaejoong qua những bức ảnh chúng tôi đi chơi chung với nhau, họ cố gắng tìm kiếm cậu ấy để moi thông tin về tôi đồng thời khẳng định rằng tôi và cậu ấy có quan hệ tình cảm. Tôi cũng muốn thông báo rằng con tim tôi đã có chủ rồi nhưng nhìn thấy bọn nhà báo cứ săn đuổi cậu ấy như thế, tôi lại thôi, tôi không muốn cuộc sống của Jaejoong bị đảo lộn, tôi sẽ bảo vệ cậu ấy, không thể để những kẻ như thế quấy nhiễu cậu ấy được

Chúng tôi quyết định về Hàn Quốc định cư khi bọn paparazzi ngày càng trở nên quá đáng, tôi cũng nghe nói ở Hàn Quốc, fan rất tôn trọng thần tượng của mình và sẽ không quấy nhiễu cuộc sống của họ, tôi hy vọng tôi và Jaejoong sẽ có một cuộc sống hạnh phúc ở nơi này, tôi làm ca sĩ, Jaejoong làm nội trợ, lúc nào tôi về cũng sẽ có những bữa cơm nóng hổi cùng cậu nói “chắc anh mệt lắm” của Jaejoong, tôi còn gì ao ước hơn nữa chứ?

End flashback

_đang nghĩ gì vậy?

Dong Wook giật mình khi cây cọ của cậu chạm nhẹ vào mũi anh, Jaejoong của anh đang cười khúc khích khi bàn tay cậu thoăn thoắt vẽ những đường tròn trên gương mặt anh,. Dong Wook cũng không né tránh, chỉ cần Jaejoong vui, chuyện gì anh cũng chấp nhận

_quấy nhè, em vẽ xong chưa?

_xong rồi, còn bức tường này phải để cho khô, không chừng bữa nay mình phải ngủ bụi rồi, nhà chưa xong

Nhìn cái cách chu mỏ của cậu, Dong Wook không thể kiềm chế mà đặt lên đó một nụ hôn nhẹ

_mai anh đến công ty để ký hợp đồng, anh sẽ về sớm phụ em nhè

_ok!

__còn chuyện đám cưới của chúng ta, anh định sẽ tổ chức lễ đính hôn và tháng sau, em thấy ổn không?- Dong Wook vừa nói vừa ôm lấy Jaejoong

__sớm vậy?

__sớm gì, anh đã đi coi thầy rồi, tháng sau tốt lắm, mình đính hôn nhé

Jaejoong mỉm cười nhìn anh, cậu chủ động hôn lên trán anh và thì thầm- được rồi, chúng ta đi ngủ thôi, trễ rồi

__uh!- anh gật đầu- em ngủ ngon nhé

__anh cũng vậy

Nhìn Jaejoong đóng cửa phòng lại, Dong Wook mỉm cười hạnh phúc, một tháng nữa thôi, cậu sẽ là của anh, và hai người sẽ có một cuộc sống hạnh phúc, mãi mãi

End chap 8

9. Chương 9

__uống chút nước nhé

Yunho mỉm cười nhận lấy ly nước lọc từ tay Hanuel, cô ngồi xuống đối diện anh trong khi bàn tay đang nắm chặt tay anh

__anh xin lỗi, đã để em chờ, và khiến em mất mặt đến như thế- Yunho siết chặt tay Hanuel

__em hiểu mà!

Nhìn nụ cười hiền lành của Hanuel, Yunho cảm thấy bản thân thật vô tình, sao lại đuổi theo một người giống với Jaejoong mà bỏ mặt Hanuel trong nhà hàng với bao nhiêu là khách khứa như thế, còn gì là thể diện của một họa sĩ, của một cô gái sắp lấy chồng chứ. Ngày mai, báo sẽ đăng lên “HỌA SĨ KIM HANUEL BỊ BỎ RỜI TRONG NGÀY ĐÍNH HÔN” thì còn gì xấu hổ bằng, thế mà Hanuel vẫn không phàn nàn, cô nhẹ nhàng an ủi anh khiến anh càng cảm thấy có tội hơn nữa

__anh xin lỗi Hanuel! Sẽ không có lần sau đâu, anh hứa!- Yunho nhìn cô một cách chắc chắn

Hanuel mỉm cười và ôm anh vào lòng- em yêu anh! Em yêu anh lắm

__anh cũng yêu em!

Yunho rút người vào lòng Hanuel, cảm nhận vòng tay ấm áp của cô đang xoa dịu từng vết thương trong lòng anh, nhẹ nhàng, anh chìm vào giấc ngủ không mộng mị

Ôm anh trong tay, cảm nhận hơi thở đều của anh, Hanuel mỉm cười và hôn nhẹ lên trán anh, cô yêu anh lắm, yêu từ cái nhìn đầu tiên, yêu anh, khi anh cười và nói rằng “tôi là Yunho! Jung Yunho!”, cô luôn nhìn thấy anh dù anh ở bất cứ nơi đâu và làm bất cứ điều gì, cô hạnh phúc khi nhận được sự quan tâm của anh. Cô biết Yunho là một người thích chọc phá người khác, cô cũng biết những trò quậy phá của anh, nhưng cô chấp nhận, vì cô yêu anh

Bên cạnh Yunho đã lâu, nhưng cô vẫn chưa dám nói chuyện một cách lưu loát với anh được, trước anh, cô cảm thấy bản thân thật nhỏ bé, và cô chỉ biết trốn trong phòng hoặc đem bài tập ra làm, cô cúi đầu nhưng đôi mắt luôn hướng về anh

Tình yêu của cô càng lúc càng lớn nhưng cô bàng hoàng nhận ra rằng, Yunho thích Jaejoong, đứa em tận tuỵ của cô, anh luôn bên cạnh Jaejoong mỗi khi đi học về, tuy quát nạt cậu nhưng chưa bao giờ hắt hủi chọc phá cậu, chưa bao giờ mạnh tay với cậu, bên Jaejoong, Yunho cứ như một đứa trẻ, cùng ăn, cùng chơi và cùng ngủ với Jaejoong. Đôi khi, cô cảm thấy ghen tị với em mình, tại sao cậu có thể hòa đồng với Yunho

một cách dễ dàng đến như thế chứ? Phải chăng vì cậu không yêu anh nên mới có thể tự nhiên đến như thế không? Cô cũng muốn được như thế, được tự do nói chuyện với anh mà không bị đỏ mặt, tự do cười với anh mà con tim thôi đập rộn ràng, tự do làm những gì mình thích trước mặt anh mà không lo anh sẽ để ý đến, nhưng cô không thể, vì cô yêu anh, và vì cô yêu anh, nên cô trở nên căm ghét Jaejoong, ngày cậu ấy mất tích, trong khi Yunho đang đau đớn và tìm kiếm cậu một cách điên loạn, cô đã mỉm cười, một nụ cười nhẹ, cười, nhưng nước mắt lại rơi

Những năm sau đó, cô đã cố gắn bên cạnh Yunho để khóa lấp nỗi buồn của anh, cô nhìn anh làm những việc mà lúc còn sống Jaejoong thường làm, cô không cam tâm, lòng ích kỷ của mình lại trỗi dậy, cô không muốn Yunho cứ mãi như thế, Jaejoong đã mất, cậu nên được yên nghỉ và Yunho nên tìm một người mới, cô không thể đứng đó nhìn Yunho mãi như thế được

Qua nhiều năm bên cạnh Yunho, cuối cùng cô cũng chờ được đến ngày này, ngày Yunho nói tiếng yêu cô, có ai biết được hôm ấy, cô đã không thể ngủ và đôi môi cô không thể nào tắt nụ cười

_ngủ ngon nhé Yunho!

.....

Yunho mở mắt một cách mệt mỏi, hôm nay anh nhất định phải đến công ty sớm vì cuộc họp mà anh đã dời lại hôm qua, đi ngang phòng Hanuel và nhận ra cô vẫn còn ngủ, Yunho đi vào phòng và hôn nhẹ lên trán cô

_anh yêu em

Yunho bước ra khỏi phòng khi đôi môi ai đó đang vẽ lên một nụ cười

Hạnh phúc

Hộ 117 chung cư Rising Sun

_ Dong Wook ah! Dậy đi, trễ giờ rồi nè, dậy đi!

Jaejoong cố gắng kéo cái chăn ra khỏi con sâu ngủ là Dong Wook ra, hôm qua anh đã dặn cậu hãy gọi anh dậy lúc 5h nhưng thấy anh ngủ ngon quá nên cậu không nổi gọi, bây giờ đã là 6h30 rồi, cậu đành phải gọi cậu dậy thôi

_Ơm....cho anh một phút thôi Jaejoong ah! Cho anh một phút thôi mà!- Dong Wook mỉm cười với cậu rồi lại kéo chăn lên cao hơn

_không được, đã 6h30 rồi! anh mà không dậy thì không kịp đến công ty đâu, anh còn phải đưa em đi đến chỗ học về nữa mà

_ah!- Dong Wook vội bậc dậy khiến Jaejoong giật mình- anh quên, đợi anh chút nhé!

Dong Wook lao xuống giường và chạy vào nhà tắm sau khi tặng cậu một nụ hôn lên trán, Jaejoong cười tươi rồi vội xếp chăn lại cho anh

Hôm nay là cuộc khảo sát rồi, phải nhanh lên mới được, lần này chắc Dong Wook sẽ bắt ngủ lăm lăm

Jaejoong mỉm cười với ý nghĩ của mình, cậu thu dọn những thứ cần thiết và cho vào túi xách và chờ Dong Wook ra

Trước mắt Jaejoong không còn là một Dong Wook dễ thương hay chiều cậu nữa mà là một Se7en lịch lãm và nam tính, anh vận một bộ vest đen sang trọng cùng với cặp kính cùng màu, tất cả từ anh đều khiến cậu choáng ngợp, đôi khi cậu cảm thấy thật có phước khi được anh để ý đến

_đi thôi

Dong Wook mỉm cười và kéo cậu ra khỏi nhà

Hai năm trước, Dong Wook nói rằng cậu rất có khiếu vẽ nên đã gửi cậu cho một trung tâm dạy vẽ lớn nhất Nhật Bản, nhưng Jaejoong lại không có hứng thú để vẽ, cậu muốn nhảy hơn, cậu thường trốn các buổi học mà đến với các nhóm nhảy hiphop mà xem, lúc đầu, mọi người hay chọc cậu vì cậu quá xinh đẹp và nhút nhát, nhưng sau một thời gian, họ cũng đã xem cậu như những người bạn của mình và chỉ cho cậu biết

những điệu nhảy của họ, Jaejoong thích lắm, cậu rất ham đi học vẽ, vì khi học được nửa buổi, cậu lại chạy lại với những người bạn của mình mà nhảy. Trước khi về Hàn một tuần, cậu đã nghe nói công ty giải trí J.Ent đang tuyển dancer, Jaejoong muốn tham gia lắm nhưng sợ Dong Wook không thích nên đã lén lút gửi đơn về Hàn, và hôm nay chính là buổi tuyển chọn đợt một của công ty, cậu nhất định phải tham gia.

Dong Wook thường nói, giới nghệ sĩ lắm thị phi, có người chịu không nổi sức ép đã đi đến những quyết định dại dột là tự sát, anh không muốn cậu dấn thân vào con đường đó, Jaejoong quá trong sáng, quá thánh thiện để bị vấy bẩn, nhưng cậu lại nghĩ khác, nếu như thế thì tại sao Dong Wook lại có thể đứng vững từng ấy năm như thế chứ? Với lại, cậu cũng không có làm ca sĩ hay diễn viên mà, cậu chỉ muốn làm một dancer, muốn thực hiện ước mơ của mình thôi, không phải Dong Wook đã từng dạy cậu bài học “đừng bao giờ từ bỏ ước mơ của mình” ah? Cậu sẽ chứng minh cho anh thấy cậu sẽ không sai khi tham gia

Và bây giờ, cậu đang đứng trước cổng của J.Ent

Chắc giờ này anh Dong Wook đã vào phòng họp rồi! Cố lên Kim Jaejoong! Cố lên!

Jaejoong nắm chặt cái túi mà Dong Wook đã mua tặng cậu khi anh lưu diễn bên Mỹ và bước vào

__chờ tôi với! chờ với!

Jaejoong hét lên khi nhìn thấy thang máy cuối cùng sắp đóng cửa, cậu cố chạy nhanh về phía trước và vui mừng khi đặt được một chân vào trong thang máy khiến nó khựng lại ngay

__làm phiền! làm phiền! cảm ơn! Cảm ơn!

Jaejoong vừa nói vừa cố lách người vào trong thang máy, cậu thở phào khi cuối cùng bản thân cũng vào được bên trong và giờ này cậu đang bị lấn sát mép thang máy

Trời ơi! Làm ơn đừng chen lấn có được không? Ngộp quá đi!

Jaejoong nhắm mắt khi mọi người cứ cố ép vào nhau và đẩy cậu càng lúc càng lùi xuống phía dưới thang máy

__mọi người đừng chen với nhau như thế được không? Thang máy đã quá tải lắm rồi!

Giọng nói trầm nhưng đầy uy lực vang lên khiến mọi người phải quay ra phía sau và họ vội vã cúi đầu chào khi trước mặt họ là vị giám đốc của J.Ent

Jaejoong cũng muốn quay lại nhìn người đã nói câu nói đó, nhờ có người đó mà cậu không bị dồn xuống nữa, nhưng hình như cậu cũng đã bị dồn đến chân thang máy rồi còn gì?

[i]mùi sữa? quen quá! Mùi này....của Jaejoong!

Yunho ngỡ ngàng khi mùi hương ấy cứ xộc vào mũi mình từ bên dưới, nhìn xuống, anh nhìn thấy một cậu bé với mái tóc đen được cắt tỉa gọn gàng đang dựa vào tay anh, hình như cậu bị ép xuống dưới này thì phải, bàn tay thon nhỏ của cậu đang nắm chắc cái túi, bỗng dưng, anh muốn nhìn thấy cậu ấy quá, để xem cậu ấy có phải là Jaejoong không, nhưng trong hoàn cảnh như thế này thì không được

“Ting!”

Mọi người vội vã đi ra khi thang máy dừng lại, Yunho vội nắm tay người con trai phía trước mình nhưng lại hụt, cậu đã chạy theo dòng người xa khỏi anh, anh muốn chạy theo nhưng không kịp, thang máy đã đóng kín người, anh chỉ có thể nhìn người con trai áo trắng ấy vội vã hòa vào dòng người, cái dáng mảnh khảnh nhỏ nhắn đó, nó khiến anh nhớ đến cậu, anh lại nhớ đến cậu

Phòng họp

__thỏa thuận đã được ký kết, chào mừng anh đến với công ty của chúng tôi!- Yunho đứng lên và đưa tay về phía Se7en- hợp tác vui vẻ

__hợp tác vui vẻ- Se7en bắt lấy tay anh và mỉm cười

Yunho bảo thư ký đưa Se7en đến phòng riêng của anh trong khi gọi điện cho ban giám khảo cuộc thi tìm kiếm dancer tài năng, họ bảo mọi người đã đến đông đủ, chỉ thiếu một mình anh

__ok! Tôi sẽ tới ngay

Yunho vội vã đi đến phòng vũ đạo, nơi đang diễn ra cuộc tuyển chọn dancer đợt một, khi anh đến nơi, cuộc thi đã bắt đầu, vài người đã bị loại ngay sau những bước nhảy đầu tiên, ban giám khảo thật sự rất khó tính Yunho cố chen vào nhưng không được, thí sinh tụ tập quá đông và nó thật sự khó khăn để anh vào bên trong

_mời thí sinh Kim Jaejoong, số báo danh 3

_dạ!

Yunho khựng người khi nghe thấy cái tên vừa được xướng lên, anh cố gấn nhón chân để xem người thanh niên bước vào, cũng may là anh khkhas cao nên chuyện này cũng không quá khó khăn đối với anh, nhưng khi anh nhìn về phía cậu thanh niên đó....

Mái tóc đen được cắt ngắn gọn gàng

Đôi mắt to tròn và trong sáng như những viên pha lê trong suốt

Sống mũi cao

Đôi môi màu anh đào

Và

Làn da mịn màng một cách đặc biệt

Là cậu

Kim Jaejoong!

_ Jaejoong! Jaejoong! Tôi biết cậu chưa chết mà, tôi biết cậu vẫn còn sống, vậy là, hôm qua đúng là cậu rồi, là cậu

Yunho vội vã tách thí sinh ra để đi vào, anh không còn nhìn thấy ai nữa ngoài người thanh niên nhỏ nhắn đang ngoáy cổ ra phía sau để nhìn, anh đẩy người một cách thô bạo vào chạy vào ôm trọn cậu trong vòng tay

_tôi nhớ cậu! Jaejoong ah! Tôi nhớ cậu lắm

Yunho vừa khóc vừa cười mà ôm xiết lấy cậu, mặc cho bao cặp mắt đang nhìn anh, mặc cho đôi tay nhỏ bé đang cố đẩy anh ra, mặc cho tiếng la hét hoảng của con người nhỏ bé ấy, anh ôm cậu và hôn lên mái tóc mềm mượt, hít hà mùi sữa quen thuộc của cậu, anh cảm thấy, một phần linh hồn của anh đang sống lại, cậu đã quay về, Kim Jaejoong đã quay về

End chap 9

10. Chương 10

Yunho vui mừng và nắm tay cậu bước ra cửa trong khi cậu cố gấn phản kháng lại và la hét ầm ĩ, mong sau có ai đó giúp mình nhưng họ chỉ biết đứng nhìn cậu mà thôi, họ biết không nên đụng vào Jung Yunho- người có quyền lực cao nhất J.Ent

_chúng ta sẽ đi về nhà, bác Kim và Hanuel sẽ vui mừng lắm nếu biết cậu còn sống, tôi thật sự rất vui Jaejoong ah

Yunho cứ thế mà lôi tuột cậu đi, anh không nhìn thấy gương mặt đang rất sợ của Jaejoong và cái rụt tay cố ý của cậu, mãi đến khi cậu giật mạnh tay anh và bỏ chạy, Yunho mới hốt hoảng đuổi theo và điên cuồng gọi tên cậu

_ JAEJOONG! CẬU ĐỪNG CHẠY! TÔI BIẾT LỖI RỒI! LÀM ƠN ĐỪNG CHẠY

Sao người này lạ quá, làm mình sợ muốn chết, aish! Hôm nay xui quá, bao nhiêu công sức luyện tập của mình đi tong hết rồi, tại cái người phiền phức đó, lại còn rượt theo nữa ah? Ha ha ha, anh không chạy lại tôi đâu, ở Nhật, tôi là vô địch đấy, Dong Wook còn không chạy lại tôi cơ mà

_JAEJOONG AH! COI CHỪNG.....HỌC HỌC COI CHỪNG

Coi chừng? coi chừng cái gì? Anh mới là người tôi cần phải coi chừng chứ AAAAAAAAAAAAAAAAAA .....

Jaejoong ngã người xuống sàn khi trán cậu đập mạnh vào cây cột trong đại sảnh của J.Ent

_có sao không? Cậu có sao không?

Yunho vội vã chạy lại và vén mái tóc của cậu sang một bên để có thể nhìn rõ vết thương, Jaejoong vội hất tay anh ra

_YA! SAO ANH CỨ CHẠY THEO TÔI MÃI THẾ? TÔI MẮC NỢ ANH AH?- cậu cao có nạt lại

_ Jaejoong?

_ĐỪNG CÓ GỌI TÊN TÔI, TÔI CÓ QUEN ANH ĐÂU

Jaejoong tức giận đứng lên trong khi Yunho vẫn còn trong trạng thái chết sững khi nghe Jaejoong nói như thế, người đẹp bần non của anh ngày xưa rất thật thà và lại biết nghe lời, cậu chưa bao giờ lớn tiếng hoặc nổi giận với ai cả, vì cậu chỉ là một đứa bé 7 tuổi mà thôi, nhưng Jaejoong hôm nay hoàn toàn khác, cậu biết phản kháng, cậu biết tức giận và hơn nữa là cậu quát vào mặt anh, người mà ngày xưa, chỉ cần nhìn thấy đôi mắt nhũn lại của anh cũng đã sợ đến khóc thét lên

_cậu.....không nhận ra tôi sao?- anh chậm rãi đứng lên nhìn cậu

_không! Tôi không quen anh và tôi cũng không biết anh là ai, làm ơn đừng có đi theo tôi nữa- Jaejoong nhăn nhó xoa xoa cục u trên trán mình- anh hay quá rồi, anh đã phá hỏng giấc mơ làm dancer của tôi rồi đấy, vừa ý anh chưa?

Jaejoong hậm hực nói rồi dợm bước đi nhưng tay cậu đã bị anh nắm lại

_chuyện gì?- cậu nhăn mặt

_cậu.....- anh mỉm cười yếu ớt- đừng có giả vờ như thế chứ? Cậu giận tôi vì tôi đã lừa cậu phải không? Cậu đóng kịch dở lắm, sao lại quên rằng trên người mình có mùi sữa chứ? Và sao cậu không nhớ rằng da của cậu rất đặc biệt sao? CẬU ĐỊNH NHƯ THẾ TỚI BAO GIỜ CHỨ?

Yunho nhấn giọng ở câu cuối khiến Jaejoong hơi giật mình nhưng cậu vội rút tay lại và nhìn anh

_anh khùng rồi! tự nhiên nói tôi cái này cái kia, tôi không quen với anh

Nghe từng lời Jaejoong thốt ra, Yunho thật sự không tin vào tai mình, anh biết Jaejoong vẫn còn giận anh chuyện đó nhưng anh đã thay đổi, cậu không thấy sao? Anh đã thay đổi rất nhiều, anh không còn quậy phá nữa, bây giờ anh là một người đàn ông biết suy nghĩ, và anh đã thật sự hối lỗi trước mặt cậu, cậu muốn anh quỳ dưới chân cậu mới vừa lòng hả dạ sao?

_tôi nhắc lại, tôi không có biết anh, thế nên đừng làm phiền tôi

Jaejoong nhìn anh rồi vội quay đi, Yunho không thể nào chạy theo cậu được nữa, anh đứng đó, nhìn cái dáng nhỏ bé ấy đang nhỏ dần, không phải cậu, thật sự không phải cậu, lúc đầu anh không tin, nhưng sau câu nói cuối cùng của cậu, nhìn vào đôi mắt ráo hoảnh của cậu, anh biết, người đang đứng trước mặt anh không phải là Jaejoong dễ thương của sáu năm trước, không phải là một Jaejoong với bần đất lấm lem đầy mặt, không phải một Jaejoong cười một cách khờ khạo, luôn lót lót chạy theo anh mỗi khi anh bày trò chọc người khác, không phải cậu

đau quá, biết ăn nói sao với Dong Wook bây giờ chứ? Người gì mà kỳ lạ hết sức, cứ gọi tên mình hoài, nhưng sao anh ta biết tên mình nhỉ? Sao lại biết toàn bộ về mình, từ mùi hương đến da? Sao lại biết vậy? lạ thật

Jaejoong vừa xoa xoa cục u trên trán mình và lầm bầm, cậu rất sợ để cho Dong Wook nhìn thấy vết thương trên người mình, vì sao ư? Dong Wook sẽ rất lo lắng và anh ấy sẽ giận cậu nếu cậu không nghe lời anh .

Đang đi trên đường, tiếng tivi khiến cho Jaejoong chú ý, cậu nhìn lên toàn nhà cao tầng phía sau mình và nhìn thấy Dong Wook đang mỉm cười nhìn mình, anh đang trong buổi họp báo về album mới với cái tên rất ấn tượng Blood. Jaejoong mỉm cười và theo dõi, từng cái chớp mắt của anh, nụ cười của anh dường như đều hướng về cậu, Dong Wook là thế, anh rất yêu cậu, cậu biết, và cậu cũng rất yêu anh, anh biết, sẽ chẳng có ai có thể phá vỡ tình cảm của họ, vì họ tin nhau và đến với nhau, tự nguyện

Cổ lên nhé Dong Wook! – Jaejoong mỉm cười nhìn lên màn hình rồi quay đầu đi, chỉ cần có anh, cậu chẳng cần phải sợ bất cứ thứ gì

Nói về Yunho, anh thần thờ đi vào phòng thi trước những con mắt ngạc nhiên của các vị giám khảo lẫn các thí sinh trong phòng, ngồi xuống một cách mệt mỏi, anh yêu cầu đưa hồ sơ của Kim Jaejoong và suốt buổi chỉ nghiền ngẫm vào đơn xin việc của cậu, anh không khỏi bất ngờ khi lý lịch của cậu hoàn toàn khác với người đẹp bần non của anh. Cậu là cô nhi, ba mẹ đều mất trong một tai nạn giao thông và sống bên Nhật từ nhỏ. Hoàn toàn không phải là Jaejoong của anh, nhưng tại sao hai người đó lại giống nhau đến như vậy chứ? Từ đôi mắt đến mùi hương trên người, nước da trắng mịn một cách đặc biệt, quá giống và anh cần phải hiểu thêm về con người tên Jaejoong này nhiều hơn

Rốt cuộc cậu là Jaejoong hay Jaejoong của tôi?

Và ngày hôm đó, hầu hết thí sinh bị loại đều do anh chấm, người duy nhất anh cho đậu không ai khác chính là Kim Jaejoong

.....

Hôm nay Hanuel ngủ dậy muộn nên không kịp đến lớp dạy vẽ, cô đã điện đến lớp cho học sinh nghỉ hôm nay còn bản thân thì đi vào siêu thị mua một ít thức ăn về làm cho ông Jung và Yunho, đã lâu rồi cô không nấu ăn cho hai người đó

Hanuel vui vẻ đẩy xe đến hàng thực phẩm đông lạnh, cô lấy một ít thịt bò cobe và một ít cá, Yunho rất thích ăn thịt bò và cá, đặt biệt là những con cá nước ngọt, vừa đi, cô vừa tưởng tượng đến gương mặt ngạc nhiên của anh khi nhìn thấy những món ăn của cô, bất giác cô mỉm cười

_ah! Nhà hết gạo rồi!

Hanuel cầm một bịch gạo to lên và nhìn hạn dùng của chúng, Yunho rất thích ăn loại gạo thơm và dẻo nên cô luôn tìm những loại ngon nhất, mắc nhất để mua, nhưng đôi khi, cô nhận thấy Yunho ăn cũng không ngon miệng lắm

_mua gì đây ta? Sao mà nhiều gạo đến thế này? Mình đâu có biết đọc chữ Hàn đâu

Nhận ra giọng nói mà sáu năm nay Hanuel không nghe thấy, cô ngẩn đầu lên và.....

Bịch gạo rơi xuống đất

Hạt gạo văng tung tóe khắp nơi

Đôi mắt cô không thể nào rời khỏi con người đang đứng đối diện mình

Đôi mắt to đen tinh nghịch

Sống mũi cao

Đôi môi đỏ tươi

Và làn da trắng và mịn màng một cách đặc biệt

Cách chu mỏ khi suy nghĩ

_chị ơi? Chị không sao chứ?

Mùi sữa.....

_ Jaejoong?- Hanuel lấp bắp

_chị biết tên em ah?

_em là..... Jaejoong?

_vâng, em là Kim Jaejoong!- chị là....chúng ta gặp nhau chưa?

Không phải....không phải là Jaejoong, chắc chắn không phải, Jaejoong đã chết rồi, là người giống người thôi, là người giống người

_chị ơi! Mặt chị xanh quá hà, chị không khỏe ah?

_không....không sao.....không sao.....tôi...không quen cậu....không sao....

Hanuel mỉm cười gượng gạo rồi vội đẩy xe đi, cậu ta không phải là Jaejoong , chắc chắn không phải

_kỳ lạ, hôm nay có hai người gọi mình là Jaejoong, mà mình có quen họ đâu nhỉ? Chắc là nhận lầm người

Nghĩ vậy, Jaejoong lại mỉm cười và lựa gạo, cậu không biết, ở một góc khuất khác, Hanuel đang nhìn cậu với hai hàng nước mắt

Không phải Jaejoong, Jaejoong đã chết rồi, là người giống người, người giống người thôi

End chap 10

11. Chương 11

Jaejoong đem mọi thứ lên taxi khi đồng hồ đã điểm đúng 12h trưa, cậu không quên gọi điện nhắc nhở Dong Wook ăn cơm và nghỉ ngơi, cậu yêu anh lắm và cậu biết công việc của một ca sĩ nổi tiếng thật không dễ dàng chút nào, nó không giống như những bộ phim được chiếu trên tivi, ca sĩ được thanh thoi yêu đương, được làm những gì mình thích và người quản lý phải sợ sệt họ, không phải, Dong Wook nói, đó chỉ là trong phim thôi, thực tế, người có quyền cao nhất chính là giám đốc và người quản lý, họ sắp xếp thời gian cho ca sĩ và buộc ca sĩ phải tham gia những hoạt động đã được lên kế hoạch từ trước, ít khi ca sĩ có thể từ chối họ lắm, nghề ca sĩ rất bận rộn, có khi họ phải làm việc 20/24h hoặc hơn nữa, cậu biết vì có những lúc Dong Wook về nhà rất muộn, cả người anh mới ngủ và khi đó, cậu đã đâm bóp cho anh, thư giãn cho anh sau một ngày làm việc mệt nhọc và lúc nào cũng vậy, trước khi Dong Wook chìm vào giấc ngủ hay sau khi thức dậy, anh đều sang phòng cậu và tặng cậu một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cùng với cậu “anh yêu em”

Jaejoong về nhà và thấy căn nhà bữa bọn của mình, cũng phải thôi, hôm qua Dong Wook mới sơn được hai bức tường, còn tường ở phòng ngủ, phòng khách, nhà bếp nữa, vẫn chưa sơn xong, cậu định gọi người làm nhưng Dong Wook đã cản lại, anh muốn ngôi nhà này phải do chính tay anh và cậu sắp xếp và bài trí, anh mua về rất nhiều màu sơn để cho cậu vẽ lên tường, mỗi một phòng, cậu đều vẽ những hình vẽ khác nhau, Jaejoong bỏ hết tất cả những gì mình vừa mua được vào tủ lạnh và bắt đầu công việc sơn phết của mình

Jaejoong không ngờ việc sơn tường lại vất vả đến thế, cậu phải leo lên leo xuống khi sơn chúng và cậu đã hiểu tại sao Dong Wook lại ca cẩm là đau lưng hôm qua rồi

Sau bốn tiếng sơn tường, cậu mỉm cười và nhìn thành quả của mình, tất cả tường trong nhà đều được cậu sơn phết cẩn thận, Dong Wook đã sử dụng nước sơn màu trắng để làm sáng ngôi nhà, và bây giờ nó thật sự sáng chói khi cậu mở cửa sổ của tất cả các phòng

Jaejoong lại bắt đầu công cuộc vẽ của mình, cậu bắt đầu từ phòng ngủ của Dong Wook, cậu vẽ những ngôi sao nhỏ màu cam, mặt trăng và những nốt nhạc, cậu muốn Dong Wook ngủ ngon hơn khi nhìn thấy chúng, phòng ngủ của cậu được trang trí bằng những con cá nhỏ, cậu rất thích cá cũng như các món làm từ cá, đặt biệt là cá sông, cậu cho rằng thịt nó rất ngọt, phòng khách được trang trí bởi nhiều trái tim màu hồng và phòng bếp thì nổi bật với những loại rau xanh như cà chua, bắp cải, cá, thịt.....những món mà cậu và Dong

Wook thích ăn nhất, mọi việc hoàn thành cũng là lúc cái bụng cậu biểu tình vì đói, nhìn lại đồng hồ, đã hơn năm giờ chiều rồi, cậu nên nấu cái gì đó cho mình và cho cả Dong Wook nữa

Trong khi đó, Dong Wook đang rất bận với công việc ca hát chuẩn bị cho album sắp phát hành của mình-Blood, anh tập luyện không ngơi nghỉ trong phòng, thu hình, tham gia hoạt động quảng cáo tuyên truyền và anh suýt quên việc ăn cơm nếu không có Jaejoong gọi điện nhắc nhở, anh rất hạnh phúc khi mỗi ngày đều được cậu quan tâm đến như thế, Jaejoong thật là mẫu người lý tưởng của những ông chồng bận rộn, họ luôn cảm thấy ấm áp và hạnh phúc khi ở bên một người như cậu và anh là người may mắn được sở hữu cậu

-Ai gọi vậy?

Dong Wook lắc đầu mỉm cười khi quản lý mới của mình hỏi chuyện, anh muốn hét to rằng người yêu của tôi, người sắp trở thành vợ tôi sau một tháng nữa thôi cho cả phòng tập biết nhưng anh không thể, anh không muốn cuộc sống Jaejoong bị đảo lộn, anh nhất định sẽ tìm một cơ hội nào đó thông báo với giới báo chí rằng anh sắp có vợ và anh sẽ tổ chức lễ đính hôn trong nhà thờ lớn nhất Seoul này.

Dong Wook nghỉ ngơi một chút rồi lao vào luyện tập, nhưng không may, cô gái nhảy đôi với anh bị sái chân, không thể cùng anh nhảy được nữa, mọi người rất đau đầu vì đây là người phối hợp duy nhất của anh, nếu lấy một người mới ra nhảy thì họ phải tập luyện ngay từ đầu, còn nếu lấy một người trong nhóm ra thì lại thiếu người ở vị trí đó, Dong Wook cảm thấy rất đau đầu nhưng người quản lý đã nói với anh rằng ông ấy đã thông báo việc này đến giám đốc Jung rồi, anh ấy sẽ sớm giải quyết, cũng chính vì thế mà Dong Wook kết thúc buổi tập sớm hơn so với dự định, anh vội vã về nhà và sẽ dành cho Jaejoong của anh một bất ngờ nho nhỏ. Hôm nay anh có gặp một fan Nhật và cô ấy tặng cho anh một con gấu rất to, Jaejoong vốn thích những con thú nhồi bông nên anh cảm ơn rồi rít khi nhận lấy nó, hôm nay chắc chắn Jaejoong sẽ reo lên thích thú đây.

Dong Wook ôm con gấu ra khỏi phòng tập thì gặp Yunho, anh cũng đang ra về

_Tập xong rồi ah?- anh mỉm cười nhìn Dong Wook

_Ah! Vì việc nữ vũ công bị sái chân nên về sớm- Dong Wook mỉm cười

_Tôi đã nghe quản lý của cậu báo cáo rồi, yên tâm, tôi sẽ thay một vũ công khác cho cậu

_Cảm ơn

Yunho nhìn con gấu to gấp đôi anh đang được cõng trên lưng Dong Wook, bất chợt anh lại nhớ về Jaejoong, cậu ấy cũng thích những con vật nhồi bông hay hoạt hình lắm, điển hình là bộ đồ và đôi dép hình hamtaro của cậu

_Xe tôi tới đây rồi, tạm biệt nhé!

Tiếng của Dong Wook khiến Yunho hơi giật mình, anh chào Dong Wook rồi rẽ về xe mình, hôm nay bố anh gọi điện bảo anh về sớm để ăn cơm,

Hanuel xuống bếp và nấu ăn cho hai cha con, nói đến nấu ăn thì Hanuel là cao thủ, ngày xưa, anh rất thích ăn món ăn mà cô nấu, đến khi Jaejoong mất tích, anh mới không còn muốn ăn những bữa cơm cho Hanuel nấu, nó luôn khiến anh nhớ đến đôi mắt long lanh đến sắp khóc của Jaejoong khi anh ăn quá nhiều mà cậu chỉ mới có một chén vào bụng

.....

_Con về rồi ạ!

_Vào đi, con về đúng lúc lắm, Hanuel mới nấu xong đây, toàn là những món con thích không đấy

Ông Jung hồ hởi kéo ghế ra cho Yunho ngồi, ông rất thích những món mà Hanuel nấu vì ông cảm nhận được hương vị đồng quê ở đó, với lại ông thích cái tính nhút nhát hiền lành của cô, đó đúng là mẫu người nội trợ lý tưởng cho mọi ông chồng

_Ngon không?

Nhìn thấy gương mặt tươi cười của Hanuel, Yunho mỉm cười gật đầu, quả thật anh chẳng còn thấy món nào ngon nữa từ khi Jaejoong mất tích, những CƠM ngon nhất của anh là khi tranh ăn cùng với thằng nhóc bảy tuổi trong thân xác kẻ đã 17 tuổi- Kim Jaejoong

_Hôm nay em không đi làm ah?- Yunho phá vỡ bầu không khí yên lặng

_Dạ không, em cho lớp nghỉ một ngày vì dậy muộn

Nhìn đôi má đang ửng lên của Hanuel, anh biết cô đang xấu hổ lắm, không như Jaejoong ngày xưa, cậu bé chẳng biết thế nào là xấu hổ cả, mà có, anh cũng không thấy đâu vì mặt cậu toàn là bùn không thôi, nghĩ đến đây, anh lại nhớ đến cái người tên Kim Jaejoong lúc sáng, cậu ta giống với Jaejoong của anh từng ly, từng tý, giống đến đáng sợ, tất cả, tất cả đều quá giống

Kim Jaejoong! Nhất định tôi sẽ điều tra xem cậu có phải là Jaejoong của tôi hay không? Lúc đó, tôi sẽ quỳ dưới chân cậu mà cầu xin sự tha thứ từ cậu

Mình không thể nói với Yunho rằng mình đã nhìn thấy một người giống với Jaejoong lúc đi siêu thị được, Yunho không thể biết chuyện này được, đó chắc chắn là sự tình cờ mà thôi, sẽ không gặp nhau lần thứ hai đâu, Sẽ không có đâu

Trong khi đó, nhà của Dong Wook

_Woa!- Jaejoong reo lên thích thú khi Dong Wook đưa con gấu ra trước mặt cậu- nó to hơn cả em này!

Jaejoong ôm nó vào lòng và nhảy lên ghế sofa trong khi Dong Wook đang ngạc nhiên khi nhìn căn hộ mới hôm qua còn bề bộn, thế mà hôm nay lại gọn gàng đẹp đẽ đến thế này

_Em....làm ah?- anh chỉ xung quanh

_Yeah! Thấy em giỏi không?

_Ya! Anh bảo để anh làm với mà!- Dong Wook giả vờ giận dỗi- Vậy là anh chẳng có đóng góp gì rồi, giận em

_Vậy thì em đền anh nhé!- cậu tinh nghịch

_Đền gì?

“chụt”

Dong Wook cười lớn khi Jaejoong chôn tới hôn mạnh vào má anh, cậu luôn có những cử chỉ đáng yêu đến lạ, cậu luôn khiến anh bất ngờ và cảm thấy thoải mái khi ở cùng cậu

_Em định chơi với con gấu đó đến bao giờ? Định bỏ dúi anh ah?- anh chu mỏ

_Đi nào, ăn CƠM thôi! Hôm nay em có làm món canh kim chi mà anh thích nhất này- cậu hí hửng- anh thì quan trọng hơn con gấu rồi nhưng em thích chơi với con gấu hơn, ha ha ha

_Anh ghét con gấu, nó cướp mất em rồi- anh phụng phịu dọn chén đĩa ra bàn

_Còn em thì cướp anh- cậu nhanh nhẹn trả lời

_Ừ, em cướp trái tim anh rồi, nên anh không thở được rồi nè, a....a....a.....- Dong Wook ôm ngực mình mà khụy xuống ghế

_Anh mau lấy trái cây trong tủ lạnh ra đi, em chai rồi, không mắc mưu

anh đâu- cậu vô tư múc canh ra tô

_Em thật ác độc

Tối đó, bữa CƠM của họ tràn ngập tiếng cười, khác hẳn với không gian ngột ngạt của ngôi biệt thự sang trọng ở ngoại ô, không khí im lặng bao trùm cả phòng ăn

End chap 11

12. Chương 12

Hôm nay nhất định cậu phải đến lớp học vẽ, hôm qua Dong Wook đã hỏi ngày đi học đầu tiên của cậu như thế nào và cậu đã nói dối rằng giáo viên không tới lớp nên cậu được về sớm, cũng may là Dong Wook không biết gì về chuyện hôm qua, nếu không chắc anh sẽ giận điên lên mất

Bước vào lớp học vẽ, Jaejoong hơi bối rối khi mọi con mắt đều tập trung vào cậu, lần nào cũng vậy, khi nào cậu vào lớp thì điều đầu tiên cậu nhận sẽ là những cái nhìn soi mói của mọi người, bọn con trai thì cười với cậu, bọn con gái thì liếc xéo cậu và hầu như cậu không có một người bạn nữ nào trong suốt những năm học vẽ

_chào! Tổ tên là Kim Jaejoong! Mong các bạn giúp đỡ!

Sau câu chào kèm theo nụ cười chết người của mình, Jaejoong nhận được một tràng pháo tay của bọn con trai và cái lườm cộng nhếch môi của bọn con gái

_chào! Tổ là Yesung, lớp trưởng, cô vẫn chưa tới, bạn có thể ngồi kế tôi!

Jaejoong mỉm cười nhìn người thanh niên có gương mặt baby với nụ cười thật tươi đang đưa tay về phía cậu, Jaejoong cúi đầu nắm lấy tay người đó rồi ngồi cạnh cậu ấy

_cậu học vẽ được mấy năm rồi?- Yesung nhìn cậu

_ah! Cũng năm năm rồi!- cậu gãi đầu- còn cậu?

_tớ không biết, tớ chỉ biết tớ học vẽ từ khi tớ biết cầm bút thôi

Jaejoong cười tươi khi nghe câu trả lời tinh nghịch của cậu bạn mới quen, trong cậu ta ăn mặc giản dị đến thế, lại ăn nói hòa nhã và lịch sự, bỗng nhiên cậu có một cảm tình rất tốt với người bạn mới quen này

_xin chào! Xin lỗi vì đã đến.....- Hanuel tắt hẳn nụ cười khi trước mặt cô là người có gương mặt giống y như Jaejoong- em cô

_ơ....là chị ah?- Jaejoong mỉm cười niềm nở

_cậu.....- Hanuel lấp bắp

_em là học sinh mới từ Nhật về, em tên Kim Jaejoong! Chúng ta thật có duyên nhỉ?- cậu mỉm cười

Trùng hợp, trùng hợp thôi, không phải là Jaejoong, chỉ trùng hợp thôi

Cố che đi gương mặt trắng bệch của mình, Hanuel mỉm cười gượng gạo

_vậy ra người đăng ký học trên mạng với cái tên Hamtaro là cậu ah?- cô nhìn cậu

_vâng, là em

_ah! Được rồi, cậu không phải xưng em với tôi, vì có lẽ cậu cũng không nhỏ hơn tôi lắm đâu

_dạ!

_chúng ta bắt đầu nào, hôm nay đề mục sẽ là cái bình cổ này, các bạn hãy ngồi với nhau thành một vòng tròn và vẽ nó theo hướng nhìn của mình nhé

Mọi người bắt đầu làm theo lời của Hanuel và chăm chú nhìn cái bình để vẽ, Hanuel sau khi bước ra khỏi vòng tròn, cô đi xem lần lượt từng học viên của mình vẽ và cô dừng lại nơi người có mùi sữa ngào ngặc xộc vào mũi

Cậu đang ngồi phía trước cô và nhìn chăm chú vào bình cổ, Hanuel ngồi phía sau và nhìn mãi vào cậu

Có thật đây chính là Jaejoong không? Mọi thứ đều quá giống, giống đến không ngờ, nhưng làm sao Jaejoong có thể ở bên Nhật được chứ? Cậu ấy thậm chí không biết đọc tiếng Hàn khi mình đưa cho cậu ấy bảng

nội quy của lớp cơ mà, nhưng sao lại nói được tiếng Hàn, có quá nhiều điều khó hiểu – cô nhú mày- A! Jaejoong có một vết bớt màu hồng ngay tay trái, nếu cậu ấy có nó....thì....

Jaejoong hơi ngượng khi phát hiện ra cô giáo đang nhìn mình một cách chăm chú qua lớp cửa kính màu trắng, đôi mắt dán chặt vào người cậu khiến cậu cảm thấy không thoải mái cho lắm và không thể tập trung về được

_hơ.....- Jaejoong giật mình khi điện thoại rung lên trong túi quần của mình, cậu cuối đầu xin lỗi rồi vội bước ra ngoài

_alo! Tôi là Kim Jaejoong đây!

“.....”

_DẠ! THIẾT KHÔNG A?- cậu reo lên

“DẠ! EM ĐẾN NGAY, EM ĐẾN NGAY!”

Jaejoong vui mừng chạy vào lớp và nói nhanh với Hanuel rằng cậu có việc bận, xin phép về sớm. Chưa kịp để Hanuel trả lời thì cậu đã chạy đi mất

ha ha ha! Cuối cùng mình cũng được nhận vào J.Ent rồi, hay quá đi! Ông giám đốc ở đó thật tốt bụng, chắc là biết mình bị tên kỳ lạ đó quấy phá nên đặt cách đây mà, giám đốc muôn năm!

Jaejoong vui vẻ chạy nhanh vào thang máy, bây giờ đã 10h nên ít người lắm, cậu cũng không cần phải chen lấn giống như hôm qua, trong lòng cậu háo hức lạ thường, người vừa gọi điện cho cậu chính là đội trưởng đội nhảy tên Gangster, nghe nói nhóm nhảy này nhảy rất tuyệt, ông ngỏ ý muốn cậu thế chỗ cho cô gái bị sảy chân trong khi đang nhảy và Jaejoong đã gật đầu đồng ý và chạy lại ngay khi chưa nghe rõ rằng cậu sẽ nhảy cho ai nữa

_hy vọng là không nhảy cho Dong Wook, anh ấy sẽ giết mình mất- cậu nhủ thầm

Phòng tập

_hôm nay anh đã gọi một người mới đến để nhảy cặp với cậu, anh không liên lạc được với giám đốc nên sẽ nói sau vậy

_được rồi, cảm ơn anh- Dong Wook mỉm cười

Trong khi đó

_chị ơi! Em là dancer mới, chị cho em hỏi phòng tập của nhóm Gangster ở đâu vậy chỉ?

_ah!- cô gái có vẻ hơi choáng khi gặp cậu- cậu đi thẳng, đến hành lang thì rẽ trái

_ah vâng, cảm ơn chị!

Jaejoong cúi đầu một cách lịch sự và chạy đi, tổng khoảnh khắc ấy, cô gái được cậu hỏi đường dường như cảm thấy cơ thể mình đang bay bổng lên thiên đường

quá đẹp trai để trở thành một dancer, sao anh ấy không thi làm người mẫu nhỉ? Mình sẽ là fan của anh ấy, í! Mình chưa hỏi tên anh ấy là gì rồi?

Jaejoong chỉnh chu lại quần áo khi cậu đứng trước cửa phòng tập của nhóm Gangster

_phù! Cố lên Jaejoong!- cậu tự động viên mình và mở cửa phòng- DẠ! EM LÀ KIM JAEJOONG! DANCER MỚI! MONG CÁC ANH CHỈ BẢO NHIỀU A!

Sau cậu giới thiệu hùng hồn và dũng dạt của mình, Jaejoong mỉm cười khi mọi người đang quay lại nhìn cậu, nhưng....có một người cậu không hề muốn gặp chút nào

Ít ra là lúc này

_ Jaejoong ?- Dong Wook nói như không tin vào mắt mình

_anh..... Dong Wook? A.....

Chết! chết! chết chắc rồi! sao lại đứng ngay cái phòng này cơ chứ? Trời ơi là trời!

Jaejoong chưa kịp nghĩ gì thì cậu đã bị lôi tuột đi, đến khi định thần lại thì cậu nhận ra bản thân đang ở trên sân thượng cùng với gương mặt đỏ hơn quả cà chua của Dong Wook

_anh cần một lời giải thích- anh nhìn cậu

_ Dong Wook ah!- Jaejoong cười hòa- em.....

_em lên anh dự thi?

.....cười hòa, gật đầu.....

_em nhảy được bao lâu rồi?

.....cười hòa, ba ngón tay nhỏ nhắn được đưa lên.....

_em...em....- Dong Wook tức giận chỉ vào mặt cậu-.....em làm anh tức chết rồi

Dong Wook ngồi xuống đất một cách bực bội, anh không giận cậu việc cậu đi nhảy nhưng anh giận cậu vì cậu không chịu nói với anh, anh không hề cấm cản cậu làm bất cứ việc gì, sao cậu lại phải giấu anh cơ chứ? Điều này khiến anh cảm thấy anh không đáng được tin tưởng

_ Dong Wook ah!- Jaejoong lắc lắc vai anh nhưng anh làm ngơ- em xin lỗi mà, em sợ anh giận nên em không dám nói thôi mà

_vậy thì em vừa ý rồi đây, anh đang rất giận- anh hậm hực

_ Dong Wook ah!- cậu lại lắc vai anh- cười với em một cái đi, em thích nhảy lắm, em cũng thích vẽ nữa, em thích cả hai luôn- cậu ôm chầm lấy anh

_không phải là anh không muốn cho em nhảy, nhưng sao em lại giấu anh chứ? Anh giận em vì đã giấu anh- anh hôn lên bàn tay cậu

_em xin lỗi mà- Jaejoong chủ mỗ và siết chặt anh hơn

_giận rồi- anh quay đầu đi chỗ khác

_thôi mà, giận hoài, anh mà giận em hoài là em giận anh luôn- cậu làm mặt dỗi

_em đó! uy hiếp anh- Dong Wook xỉ xào trán cậu rồi kéo cậu ra phía trước và ôm cậu

_anh không giận em vì em thích nhảy, anh chỉ giận bản thân anh chưa đủ mạnh mẽ và dịu dàng để em có thể tin tưởng mà tâm sự với anh- anh hôn lên má cậu

_không phải- cậu quay phắt lại nhìn anh- vì em sợ anh sẽ giận em nên em không dám nói, neeys bây giờ anh không muốn em nhảy thì em sẽ về nhà ngay, em không nhảy nữa, sau này không nhảy nữa

_ngốc- Dong Wook đánh nhẹ và trán cậu- ai bảo anh không cho em nhảy chứ? Nhưng em phải hứa một điều, em sẽ chỉ nhảy bên cạnh anh thôi

_tất nhiên rồi

Dong Wook lại hôn lên má cậu và ôm cậu chặt hơn, mãi đến khi tiếng chuông điện thoại của anh reo lên và đó không ai khác chính là người quản lý của anh đang réo anh về phòng tập

_về thôi

Dong Wook nắm tay Jaejoong đi xuống dưới ánh nắng rực rỡ của ngày cuối xuân

Phòng tập

_xin lỗi vì để mọi người chờ lâu- Dong Wook cúi đầu xin lỗi mọi người

_em xin lỗi ạ

_ơ hay, hai cái cậu này, sao tự nhiên bỏ chạy thế hả? lại còn nắm tay đi vào nữa, không lẽ....- trưởng nhóm nhướn mắt nhìn anh và trên môi nở nụ cười bí hiểm

_dạ!- Dong Wook nhanh nhẩu- đây là người yêu của em- anh nói lớn khiến Jaejoong đỏ mặt cúi đầu tỏ khi các thành viên khác thì cười lớn- mong mọi người sau này đừng có bắt nạt cậu ấy nhé

_anh!- Jaejoong đánh nhẹ vào eo anh

_oh! Chung tiền đi chung tiền đi- mọi người hét to vào mặt nhóm trưởng- ha ha ha- chúng tôi thắng rồi

Nhìn nhóm trưởng đưa tiền cho trưởng nhóm với gương mặt bí xị, anh mới biết rằng trong khi anh và Jaejoong lên sân thượng nói chuyện thì mọi người ở đây đã cá cược xem cậu là gì của Dong Wook, cuối cùng trưởng đoàn đã thua khi nói rằng hai người là kẻ thù với nhau, lần này ông đã lỗ nặng rồi

_bắt đầu tập thôi, Jaejoong cậu sang bên kia, tôi sẽ hướng dẫn cho cậu những bước nhảy phối hợp với Se7en- trưởng nhóm ngoắc cậu lại

_dạ!

_không được bắt nạt người yêu của em đâu đấy!- Dong Wook đùa

_yên tâm, tôi không bắt nạt đâu, tôi chỉ ăn thịt thôi, được chứ? Ha ha ha

Trưởng nhóm cười lớn rồi kéo Jaejoong ra một góc để luyện riêng cho cậu

Cùng lúc đó

_giám đốc! hiện tại người quản lý việc tổ chức Liveshow của Se7en đang bị ốm rất nặng, nhân sự lại không đủ để lấp qua, anh có thể cho chúng tôi xin ý kiến không?

Yunho hơi nhúu mày khi vụ tổ chức liveshow cho Se7en cứ mãi bị trụt trặc trong khi anh ta vừa ký hợp đồng với công ty ngày hôm qua, Se7en là một ca sĩ có tài và anh không thể hắt con gà đẻ sẽ đẻ trứng vàng cho mình được, tuy nhiên anh đã đủ bận rộn rồi, anh không muốn ôm cái show của Se7en để rồi thêm nữa, anh hơi liếc mắt vào phòng tập và cảnh tượng đập vào mắt anh đầu tiên chính là

Đội trưởng nhóm Gangster đang ôm Jaejoong

Chướng mắt

Nổi giận

Hắn đẩy cửa bước vào và đi thẳng đến góc phòng tập giật tay nhóm trưởng

_anh làm gì ở đây?- anh nhìn nhóm trưởng

_chúng tôi đang tập nhảy- ông nhìn anh

_là anh?- Yunho tròn mắt

Dong Wook thấy mọi chuyện có vẻ không ổn, anh vội đi lại và kéo Jaejoong ra khỏi tay Yunho đồng thời đứng chắn lên trước cậu

_xin lỗi?- Yunho nhúu mày

_hôm qua anh ta kéo tay và ôm em nữa, nói nào là Jaejoong gì đó của anh ta làm em sợ quá- Jaejoong thì thâm vào tai Dong Wook

Dong Wook hơi nhúu mày khi nghe Jaejoong nói như thế nhưng anh vội mỉm cười và nhìn thẳng vào mắt Yunho- Jaejoong là người yêu của tôi, anh và cậu ấy có quen ư?

Yunho đứng sững khi nghe từng lời phát ra từng Se7en, anh nhìn vào cậu với câu hỏi “tại sao” ánh lên trong mắt, là người yêu? Của Se7en? Người tình bí mật? là Jaejoong?

Yunho không tin, anh chồm tay và kéo Jaejoong ra nhưng Se7en đã nhanh tay kéo cậu lại, và bây giờ, hai tay cậu đều nằm trọn trong bàn tay của Yunho và Jaejoong trong khi hai người đó nhìn nhau bằng ánh mắt nảy lửa

Anh là ai mà dám nắm tay Jaejoong của tôi? Cậu ấy sẽ thành vợ của tôi sau một tháng nữa, anh là cái thá gì mà dám giành Jaejoong với tôi?

Không thể được, chuyện này không thể xảy ra, mình sẽ không cho phép chuyện này xảy ra khi chưa biết được Jaejoong này có phải là Jaejoong của mình hay không, sao mình lại giận đến như thế này, mình không cho phép Jaejoong là của anh ta

Yunho siết chặt tay Jaejoong hơn và kéo mạnh cậu về phía mình trong khi Se7en cũng không kém, mọi người có mặt ở đó đều khá sợ khi nhìn thấy gương mặt tối sầm và tức giận của hai người tông khi Jaejoong đang cố gấn kéo tay Yunho ra

_THẢ TÔI RA! ANH LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ HẢ?

cậu hét vào mặt hắn và giật tay ra khỏi tay hắn, nhưng do lực khá mạnh nên tay áo cậu bị xé rách, để lộ ra cánh tay trắng mịn và bột son trên đó

_cậu là Kim Jaejoong của tôi!- Yunho nói ngay khi anh nhìn thấy bột son trên tay cậu

Flashback

_cái gì vậy?- Yunho chỉ vào tay Jaejoong khi cậu xắn tay áo lên cao để màn cá

_cái bột đó, anh ngu quá- Jaejoong vô tư

_YA! MÀY DÁM CHỬI ANH MÀY NGỦ HẢ THẮNG KIA, TIN TAO KÝ MỘT CÁI LỪN SỢ KHÔNG?- Yunho quát

_chứ gì nữa, có cái bột không mà cũng không biết, anh 18 tuổi rồi mà thế, không bằng em- Jaejoong chu mỏ

_mày....- Yunho xỉ vào trán cậu-....tại tao chưa thấy ai có cái bột xấu như mày

_hứ! cái bột này chị hai khen đẹp đó, nó màu hồng, hiếm người nào có bột màu hồng lắm đó

_ừ, mai mốt ngoài cái mùi của mày, còn có thêm cái bột xấu xí này nữa

_hứ!

End flashback

_cậu đúng là Kim Jaejoong! Nhất định cậu là Jaejoong rồi, đi theo tôi, tôi có chuyện muốn nói với cậu- kéo tay Jaejoong

_không được- Se7en kéo Jaejoong lại- Jaejoong là người yêu của tôi, cậu ấy không quen anh, anh không có quyền đưa cậu ấy đi đâu hết

Jaejoong hưởng ứng bằng cách gật đầu lia lịa

_cậu ấy là Kim Jaejoong, là người đã mất tích cách đây sáu năm- anh nhấn mạnh từng từ

_sao anh biết?- Jaejoong nhìn anh bằng đôi mắt ngạc nhiên

_vì tôi là nguyên nhân của chuyện đó, đi với tôi và tôi sẽ cho cậu biết

_nhưng....- Jaejoong nhìn Se7en

_Jaejoong sẽ không đi đâu hết, và nếu có đi, tôi sẽ đi cùng Jaejoong- Se7en gằn từng tiếng

End chap 12

13. Chương 13

Sân thượng

_chuyện là như thế!- Yunho cúi đầu

Jaejoong không biết phải nói gì, cậu đang giận run người, kẻ đang đứng trước mặt cậu, vì thích chọc ghẹo người khác mà đã khiến cậu ra nông nổi như thế này, cậu điên tiết chạy lại đánh vào mặt anh khiến anh ngã ra sau ngay lập tức

_ANH LÀ TÊN KHỐN! TẠI SAO ANH LẠI KHÔNG TIN TÔI? TẠI SAO VẬY? ANH BIẾT CUỘC SỐNG CỦA MỘT NGƯỜI KHÔNG CÓ KÝ ỨC ĐAU KHỔ NHƯ THẾ NÀO KHÔNG? TÔI KHÔNG BIẾT TÔI LÀ AI, TÔI TỪ Đâu ĐẾN, TÔI GIỐNG NHƯ MỘT KẺ DƯ THỪA TRÊN THẾ GIỚI NÀY VẬY, SAO ANH CÓ THỂ LÀM THẾ VỚI TÔI CHỨ?

Yunho không nói cũng không phản kháng, anh đáng bị như thế, anh chấp nhận tất cả, mắng anh cũng được, đánh anh cũng được, làm gì anh cũng được, anh chỉ mong cậu đừng hận anh, đừng căm ghét anh

_tôi xin lỗi Jaejoong! Tôi xin lỗi

_XIN LỖI LÀ HẾT CHUYỆN SAO? XIN LỖI LÀ CÓ THỂ BỎ QUA HẾT SAO? ANH BIẾN TÔI RA NÔNG NỔI NHƯ THẾ NÀY RỒI CÚI ĐẦU NÓI XIN LỖI LÀ XONG SAO?

Jaejoong gào lên và bỏ nhào vào Yunho, Se7en vội chạy lại cản cậu khi thấy Jaejoong càng ngày càng trở nên kích động hơn và điều đó thật không tốt cho cậu tí nào cả

_bình tĩnh lại Jaejoong! Bình tĩnh lại nào!- Se7en ôm chặt lấy cậu

_BỎ EM RA! EM PHẢI CHO TÊN LÁO XƯỚC NÀY MỘT BÀI HỌC

_tôi xin lỗi cậu- Yunho nhìn thẳng vào Jaejoong- tôi thật sự đã rất hối hận, tôi không dám cầu mong cậu tha thứ nhưng tôi xin cậu đừng hận tôi, đừng ghét bỏ tôi- anh nắm lấy tay cậu nhưng bị cậu hất mạnh ra

_anh không đáng được tha thứ- cậu gồng từng tiếng với anh- cả đời này tôi cũng không tha thứ cho anh, không bao giờ- Jaejoong vừa khóc vừa chỉ thẳng vào mặt Yunho

_bình tĩnh lại Jaejoong! Em nhớ lời bác sĩ dặn không? Không được kích động, em không được nổi giận!- Se7en hôn lên má cậu và ôm chặt cậu lại

_TÔI GHÉT ANH, TÔI HẬN ANH, TÔI GHÉT ANH!

Jaejoong ngắt đi trong vòng tay Se7en khiến Yunho lẫn Se7en đều hốt hoảng, nhất là Se7en, bác sĩ đã dặn anh rất nhiều lần rằng không được để Jaejoong nổi giận hoặc quá kích động, cục máu bầm trên đầu Jaejoong thật sự rất nguy hiểm, nó chèn lên hai dây thần kinh quan trọng nhất của não bộ chính là thị giác và cảm giác, nếu quá kích động hoặc giận dữ thì nguy cơ vỡ hai dây thần kinh đó rất cao, lúc đó, thánh cũng không thể cứu được cho Jaejoong, cậu sẽ sống mà không còn bất kỳ một cảm giác nào cả

Se7en và Yunho vội đưa Jaejoong đến bệnh viện, nhìn Se7en ôm Jaejoong trong tay, Yunho cảm thấy á không vui, anh không biết cảm giác đó là gì nhưng anh không muốn nhìn thấy cảnh như vậy, trong xe anh, trước mặt anh, nhưng điều anh quan tâm bây giờ không phải chuyện đó, cái anh quan tâm là sức khỏe của Jaejoong, sau khi nghe Se7en nói nhanh về tình trạng của cậu, Yunho càng hận bản thân mình hơn, anh đã cướp đi ký ức của cậu, cướp đi cuộc sống vốn bình yên của cậu, và bây giờ, anh đang cướp đi sinh mạng của cậu

Yunho lấy xe một cách mất kiểm chế, anh quá lo lắng để nhìn đường, Se7en luôn hét lên phía sau anh và nhìn xe giúp anh, Yunho không còn bình tĩnh được nữa, anh không hiểu, những chuyện có liên quan đến Jaejoong đều khiến anh không thể giữ nổi bình tĩnh

Jaejoong được đưa vào phòng cấp cứu ngay lập tức, Yunho cùng Se7en đứng đợi ở bên ngoài, Se7en bỏ làm phiền bởi rất nhiều fan hâm mộ, dù rất lo lắng cho Jaejoong nhưng anh cũng cố gượng cười và đưa mọi người ra ngoài để tránh làm ồn cho bệnh viện, Yunho ngồi thụp xuống đất, tay anh run run cầm lấy điện thoại và gọi điện cho Hanuel

“anh Yunho!”

_anh...tìm được Jaejoong rồi, cậu ấy vẫn chưa chết, anh đã tìm thấy Jaejoong rồi, cậu ấy đang ở bệnh viện.....

“cộp”

Chiếc điện thoại đắt tiền rơi xuống đất, vỡ tan. Hanuel gõ vào đầu mình để chắc rằng điều cô nghe là sự thật và cô đủ bình tĩnh để nghe những gì Yunho nói, anh nói Jaejoong vẫn còn sống, vậy là.....anh cũng nhìn thấy cậu, Hanuel vội vã chạy đến bệnh viện, sau 15p đi xe, cô vội vã chạy vào phòng cấp cứu cảnh tượng mà cô nhìn thấy là 1 đang ngồi một cách lo lắng cùng với một người thanh niên cứ đi tới đi lui

_anh Yunho!- cô gọi tên anh và chạy lại- Jaejoong sao rồi?

_vẫn còn ở trong đó- hất mặt vào phòng cấp cứu

_anh là...- cô nhìn Se7en

_tôi là Dong Wook, chồng sắp cưới của Jaejoong

_tôi là Hanuel, chị gái của Jaejoong- Hanuel gật đầu với Se7en

_chào- Se7en cười xã giao rồi vội quay lại nhìn vào phòng cấp cứu

“cạch”

Yunho, Se7en, và Hanuel vội chạy lại khi nhìn thấy vị bác sĩ

_ Jaejoong sao rồi bác sĩ- cả ba hỏi gấp

_tôi xin thông báo rằng tình trạng của bệnh nhân đang rất tồi tệ, cậu ấy bị chấn động mạnh về mặt tâm lý khiến cho máu bầm đọng trong não phình to và có dấu hiệu sắp vỡ, nó đè lên dây thần kinh thị giác và dây thần kinh cảm giác, chúng tôi cần phải lấy máu bầm ra khỏi đầu cậu ngay lập tức, nhưng chúng tôi cần người thân của bệnh nhân ký tên xác nhận vì độ nguy hiểm của ca phẫu thuật này rất cao, bệnh nhân có thể sẽ chết hoặc sống đời sống thực vật suốt đời nếu thất bại

Yunho và Se7en điếng người khi nghe bác sĩ nói như thế, lại là anh, lại là anh hại cậu, sáu năm trước, anh hại cậu trở thành người mất ký ức, không nhà không cửa, sáu năm sau, anh lại khiến cậu nóng giận đến mức nguy hiểm đến tính mạng

Hanuel không nói gì, cô không thể nào đứng nổi nữa, cô chưa kịp ôm đứa em của mình vào lòng, chưa kịp nói với nó rằng cô nhớ nó lắm lắm, cô che tay lên miệng để ngăn tiếng nấc nghẹn ngào

_tôi đồng ý- Yunho gật đầu và ký vào giấy chấp nhận mổ

_anh điên sao? Anh muốn Jaejoong chết sao?- Se7en hét lên

_vậy thì anh muốn nhìn Jaejoong chết sao? Nếu máu bầm mà bị vỡ ra, cậu ấy sẽ chết ngay tức khắc, bây giờ, dù chỉ còn một phần sống thì tôi cũng phải cứu lấy Jaejoong- Yunho hét vào mặt Se7en

_nếu Jaejoong có bề gì, tôi nhất định sẽ giết anh- Se7en gầm gừ từng tiếng

Vị bác sĩ sau khi nhận lại tờ giấy thì vội vào trong, đèn phòng được mở lên nhanh chóng, bên ngoài, ba người trông đứng trông ngồi, Yunho không ngừng chấp tay cầu nguyện người mẹ quá cố của mình, anh cầu xin bà hãy phù hộ cho Jaejoong trong khi Se7en cầm chặt cây thánh giá trong tay mà cậu nguyện

cậu nhất định sẽ tai qua nạn khỏi, nhất định, mẹ ơi! Mẹ trên thiên đường, xin hãy phù hộ cho Jaejoong được bình an, hãy phù hộ cho cậu ấy

xin chúa lòng lành, xin người hãy che chở cho đứa con của người, Jaejoong đang nguy hiểm, xin người hãy che chở cho cậu ấy, hãy che chở cho cậu ấy

Jaejoong! Làm ơn hãy không sao, làm ơn hãy không sao

Cả ba đứng đó suốt mười giờ, và họ gần như nín thở khi vị bác sĩ bước ra

_sao rồi bác sĩ- Yunho và Se7en đồng thanh

_chúng tôi đã lấy thành công máu bầm ra khỏi người cậu ấy

Vị bác sĩ ngừng lại khi nhìn thấy nụ cười nhẹ nhõm của cả ba người nhưng ông lại nhìn Yunho mà cười buồn

_nhưng....- ông ngừng lại một chút

Cảm giác có điều gì đó không lành trong giọng nói của bác sĩ, anh hỏi gấp

_nhưng sao ạ

_đúng vậy, bác sĩ nói nhanh lên ạ- Se7en nói theo

_tuy chúng tôi đã lấy thành công máu bầm ra khỏi đầu của Jaejoong nhưng do nó dè chặt lên hai dây thần kinh kia quá lâu nên dây thần kinh thị giác bị hẹp lại, do đó, khi bệnh nhân tỉnh lại, có thể sẽ không còn nhìn thấy ánh sáng nữa, hoặc may mắn hơn là cậu ấy không thể nhìn rõ mọi vật như lúc xưa được, ngoài ra còn một số biến chứng khác mà chúng tôi không thể lường trước được, hiện thời, cậu Jaejoong sẽ được đưa vào phòng hồi sức để nghỉ ngơi, khoảng một tuần sau cậu ấy mới có thể tỉnh lại được, sau đó một tuần, chúng tôi sẽ đưa ra kết quả chính xác cho các vị

Vị bác sĩ nói chậm rãi từng từ khiến cho Yunho và Se7en đều chết sững, nguy cơ Jaejoong sẽ bị mù, đó là điều không ai muốn cả, đôi mắt của Jaejoong rất đẹp, anh không thể để đôi mắt đó mãi mãi chìm trong bóng tối được, không thể được

End chap 13

14. Chương 14

Jaejoong được đưa vào phòng hồi sức ngay sau đó, nhìn cậu qua tấm kính, Hanuel không kiềm được nước mắt, cô thật sự rất thương đứa em này, cậu là niềm vui của cô, là người thân của cô, đôi khi cô sợ, cô sợ Yunho sẽ không đoái hoài đến cô, sợ Yunho luôn quán quýt bên Jaejoong nhưng tình chị em vẫn trên hết, cô không muốn nhìn Jaejoong trong tình trạng như thế này. Yunho không nói gì, anh siết chặt đôi vai của Hanuel và nhìn vào trong, Jaejoong của anh đang nằm đó cùng với chi chít những dây nhợ, phòng hồi sức chỉ cho phép một người vào chăm sóc và anh thế vào được vì chồng sắp cưới của cậu đã ở bên trong, Se7en đang nắm chặt lấy tay Jaejoong, tay còn lại thì lấy bàn tay Jaejoong mà áp lên má mình

_chúng ta nên về thôi Hanuel, để cho Jaejoong nghỉ ngơi- Yunho nói nhỏ vào tai cô

_dạ!

_nói với ba rằng Jaejoong vẫn còn sống, anh phải trở về công tylo một số việc

_nhưng trời đã tối rồi- cô nhìn anh

_anh sắp xếp hồ sơ rồi về ngay

Hanuel gật đầu rồi bước ra, Yunho nhìn bóng Hanuel một lúc, anh đi đến phòng vị bác sĩ đã phẫu thuật Jaejoong để hỏi ông chi tiết hơn

_tỷ lệ mù của Jaejoong chiếm khoảng bao nhiêu phần trăm?- anh nhìn ông

_theo sơ bộ, chúng tôi có thể nói rằng khả năng không nhìn thấy của cậu ấy là 50% bởi vì dây thần kinh bị máu bầm dè lên quá lâu nên có dấu hiệu hẹp lại, tuy nhiên anh và người nhà cũng nên hy vọng vì cậu ấy cũng có thể nhìn thấy ánh sáng, tỷ lệ đó cũng chiếm 50%, nếu cậu ấy rơi vào trường hợp thứ hai thì chúng tôi sẽ cho cậu ấy uống thuốc để thông dây thần kinh từ từ và cậu ấy sẽ thấy rõ ràng như trước nhưng nếu cậu ấy nằm trong trường hợp thứ nhất thì chúng tôi xin lỗi, chúng tôi không thể phẫu thuật tiếp lần hai với cậu ấy được, sức khỏe của cậu Jaejoong không được tốt lắm và đã chịu hai lần phẫu thuật rồi, não bộ là nơi rất nhạy cảm và dễ bị tổn thương nên chúng tôi không thể mổ lần ba cho cậu ấy được, và nếu như vậy thì cậu Jaejoong sẽ mù suốt đời

Yunho đánh rơi cây viết mà anh đang cầm trên tay để giữ bình tĩnh, lại là anh nữa rồi, lại là anh hại cậu, Yunho thật sự rất hối hận, anh thật sự cảm thấy ray rức khi lúc nào cũng mang đến rắc rối cho cậu, nếu ngày hôm qua anh không chạy lại ôm cậu, không nói gì với cậu mà làm ngơ cậu, nếu ngày hôm nay anh không nói sự thật cho cậu biết, nếu anh cứ đi thẳng và không nhìn vào phòng tập thì cậu cũng sẽ không

nằm trên giường bệnh với đôi mắt sắp chìm trong bóng tối, là tại anh, tất cả là tại anh, sao anh luôn là người gieo rắc đau khổ cho cậu như vậy?

Yunho chào bác sĩ và bước ra khỏi phòng, Se7en vẫn còn ngồi bên cạnh cậu, hình như anh ta đang khóc, anh thấy vai của Se7en cứ run lên từng đợt, chắc Se7en cũng sợ giống như Yunho, anh cứ thế, đứng đó và nhìn vào bên trong, đôi mắt của Jaejoong vốn dĩ rất đẹp, đôi mắt to, dài. Hai viên pha lê đen của cậu rất trong và sáng, anh nhìn của cậu luôn luôn vui vẻ và ngây thơ, cậu luôn nhìn mọi vật bằng đôi mắt trong sáng của mình, Jaejoong sở hữu đôi mắt long lanh như mặt hồ về đêm nhưng lại lóe lên những tia sáng hy vọng, Yunho chắc rằng bất cứ ai bắt gặp ánh mắt đó của cậu đều không khỏi rung động, cậu không đáng phải như thế, Jaejoong quá trong sáng, quá thánh thiện để chịu thiệt thòi đến như thế.

Đến giờ, cô y tá đến nhắc nhở Se7en và mời anh ra ngoài, bước ra khỏi phòng hồi sức khi đồng hồ điểm sáu giờ tối, anh và Yunho cùng nhau đi uống một tách café rồi cũng chào nhau để về

Se7en quàng áo khoác xuống đất và ngã vật xuống sofa, hôm nay là một ngày quá mệt mỏi đối với anh, chuyện của Jaejoong đã khiến anh không còn tâm trí nào để làm việc nữa, thế là cả ngày hôm nay, Se7en đã hủy toàn bộ lịch làm việc của mình và Yunho đã cho phép làm điều đó, tuy nhiên những ngày sau đó anh phải làm bù lại, đợt công diễn của liveshow đã gần kề, anh không thể vì Jaejoong mà hủy toàn bộ được, Yunho sẽ giết chết anh ngay nếu anh làm như thế và anh sẽ không đủ tiền để trả tiền vé cho khán giả, Se7en dùng tay xoa ai bên thái dương để đầu óc được thoải mái một chút nhưng không thể, càng làm anh càng thấy mệt mỏi và nhức đầu hơn, anh cần Jaejoong, trong những lúc như thế này, Jaejoong luôn đến bên anh và xoa hai bên thái dương cho anh, bàn tay cậu cứ như có phép thuật vậy, nó làm tinh thần anh thư giãn và cảm thấy thoải mái ngay tức khắc, nhưng bây giờ, anh đang ngồi trong nhà một mình và tự thư giãn đầu óc

Cầu chúa hãy che chở cho đứa con tội nghiệp của người, hãy phù hộ cho Jaejoong mọi việc bình an

Se7en hôn nhẹ lên cây thánh giá đeo ở cổ rồi cũng vào phòng ngủ, anh cần phải ngủ để lấy sức làm việc cho ngày mai

Tại biệt thự họ Jung, Yunho cũng chẳng khá hơn là mấy, cố gấn lấy đồng tài liệu mà thư ký đã để sẵn vào trong cặp trước đó ra xem nhưng chẳng có chữ nào đi vào đầu anh ngoài hình ảnh Jaejoong cùng với dây nhợ của bệnh viện, anh cảm thấy bản thân mình thật vô dụng, hầu như anh toàn đem đến rắc rối cho cậu, vì tai nạn sáu năm trước mà anh đã thay đổi bản thân, thay đổi để trở thành một người tốt hơn, vì Jaejoong và cũng vì chính bản thân mình, nhưng hình như ông trời vẫn đang trừng phạt anh, ông muốn ăn chết dần chết mòn vì đau khổ và hối hận, càng nhìn Jaejoong, anh càng cảm thấy bản thân thật dơ bẩn, thật tội lỗi, vò rối mái tóc mình, Yunho đi đến tủ đồ và lấy ra bộ đồ ngủ liền thân cùng với đôi dép có hình hamtaro mà ngày xưa Jaejoong thích mặc nhất, hít hà mùi hương trên áo và anh nhận ra rằng bây giờ, áo của cậu đã không còn mùi sữa nữa, đã quá lâu để mùi hương lưu trên áo hay cứ mỗi khi căng thẳng, anh lại lấy chúng ra, để ngửi, để thư giãn bằng mùi sữa nhẹ nhàng toát ra từ chiếc áo đó, nhưng hẳn biết, dù thời gian có trôi qua bao lâu đi nữa thì những tội lỗi vẫn không buông tha anh, nó giết chết anh từng giờ

_ Yunho ah! Anh ngủ chưa?

Yunho vội đóng tủ lại khi nghe giọng của Hanuel, anh đi ra mở cửa và mỉm cười với cô

_chuyện gì Hanuel?

_em không ngủ được, em có thể vào nói chuyện với anh không?

_được chứ! Em vào đi

Yunho mở rộng cửa để cho Hanuel vào, đây là lần thứ hai cô vào phòng anh sau lần anh giới thiệu phòng anh cho cô biết vào ngày đầu tiên cô bước chân vào nhà họ Jung để thi đại học, Yunho rất ít khi cho người khác vào phòng của mình vì ở đây là nơi lưu rất nhiều hồ sơ mật của J.Ent, mặt khác, anh luôn tỏ ý khó chịu khi ai đó ngó ý muốn vào phòng anh, đặc biệt là ông Jung, anh không bao giờ cho ông Jung vào phòng mình, vì sao ư? Ông ấy sẽ lục lọi xem anh có giấu ông cái gì không và anh thật sự ghét điều đó

Đưa cho Hanuel cốc nước lọc, anh mỉm cười và ngồi đối diện với cô

_em lo cho Jaejoong- Hanuel cúi đầu

__ Jaejoong sẽ không sao đâu, Jaejoong phước lớn mạng lớn mà- Yunho mỉm cười an ủi

__nhưng, bác sĩ nói tình trạng của Jaejoong, nhất là đôi mắt.....- cô nói gần như sắp khóc- em không muốn Jaejoong bị mù anh ah! Như thế không công bằng cho nó, từ nhỏ nó đã rất thiệt thòi rồi

__ Jaejoong là một cậu bé tốt, cậu ấy sẽ không sao đâu, em đừng lo lắng quá, về tình trạng của Jaejoong, anh đã hỏi kỹ bác sĩ rồi, tỷ lệ không nhìn thấy của cậu ấy là 50%, có nghĩa là 50% khác Jaejoong sẽ không sao

__em y vọng rằng Jaejoong không sao, lúc này em có gọi điện về cho ba, ba mừng lắm, ba nói ngày mai sẽ lên Seoul gặp Jaejoong

__uh! Mai anh sẽ đi đón ba

__cám ơn anh Yunho!

Yunho ngạc nhiên khi cô mỉm cười nhìn anh

__huh? Về chuyện gì?

__cám ơn anh đã lo lắng cho Jaejoong và xem nó như em ruột của mình, và cảm ơn anh vì đã luôn bên em- Hanuel đặt tay mình lên tay anh

__khờ quá, em của em cũng là em của anh mà, sao lại cảm ơn chứ, ngốc!- anh gõ nhẹ vào đầu cô- thôi em đi ngủ đi, trễ rồi, mai còn phải đi làm nữa

__dạ, anh ngủ ngon- Hanuel đứng lên

__uh! Em cũng vậy

Yunho ngã người lên giường khi Hanuel đóng cửa phòng lại, đối với anh, Hanuel luôn là một người dịu dàng và hiền lành, là một người thương yêu gia đình mình, nhưng khi cô nói rằng anh đã yêu thương, lo lắng cho Jaejoong như lo lắng cho một đứa em, anh có vẻ khá hụt hẫng, là lo cho một đứa em ư? Nếu cô biết rằng Jaejoong ra nông nổi như thế này là do anh, là do trò đùa quái ác của anh, liệu cô có cảm ơn anh như thế không? Lo cho Jaejoong như lo cho một đứa em trai? Yunho chưa bao giờ nghĩ đến việc này, nói cách khác, anh chưa bao giờ nghĩ rằng Jaejoong là em trai của anh, vậy Jaejoong là gì trong lòng anh? Và sự thúc đẩy anh lo lắng cho cậu có phải xuất phát từ tình anh em hay là sự hối lỗi của mình, càng nghĩ thì đầu óc anh càng rối, Yunho lắc đầu để tống cái suy nghĩ đó ra ngoài, bây giờ, điều cần thiết là Jaejoong phải tỉnh lại và nhìn thấy mọi việc, sau đó, cậu muốn làm gì anh cũng được, anh đều chấp nhận cả

Đêm nay, Yunho lại thức trắng

.....

Se7en thức dậy từ sớm và theo thói quen, anh lại qua phòng của Jaejoong để hôn lên trán cậu trước khi đi làm, hôm nay là ngày luyện tập căng thẳng nhất vì anh phải luyện cho partner mới của mình những điệu nhảy đôi, nó gần như lấy đi toàn bộ sức lực của anh, sau đó lại quay quảng cáo, tham gia gameshow, đóng phim, rồi đi diễn, Se7en cảm thấy như có thể chết được ngay tức khắc, nhưng anh không thể, anh không thể gục ngã được, Jaejoong vẫn chờ anh trong bệnh viện và anh nhất định phải hoàn thành công việc để đến thăm cậu

Yunho muốn đến thăm Jaejoong để biết cậu hiện giờ như thế nào rồi, nhưng công việc cứ giữ lấy chân anh, người quản lý show của Se7en đã bị ốm và anh phải gahsnh trách nhiệm nặng nề này vào người, bây giờ đã hai ba giờ chiều nhưng anh vẫn chưa thoát ra khỏi đồng giấy tờ và không thể rước ba của Jaejoong và Hanuel đến bệnh viện được, anh chỉ có thể gọi điện xin lỗi cho Hanuel thôi

Trong khi đó, Hanuel đang ngồi bên cạnh Jaejoong, vuốt ve gương mặt cậu

__ Jaejoong ah! Em càng lớn càng dễ thương, càng đẹp ra- cô mỉm cười nhìn cậu- em biết không? Ngày xưa, chị luôn tự hỏi, cùng là con với nhau, cùng là chị em ruột, nhưng sao da chị lại sạm hơn da của em, và không thơm bằng em, em biết không, chị rất ganh tỵ với em đấy- cô vuốt nhẹ mũi cậu- nhưng chị vẫn luôn thương em, vì em là đứa em trai rất ngoan ngoan của chị

ai đang nói vậy? nghe giọng quen quá, Chị hai? Là chị hai đang nói chuyện với mình? Chị hai! Em nhớ rồi! em nhớ ra rồi

_chị biết em rất giận anh Yunho

Yunho? Anh Yunho? Em ghét anh ấy, anh ấy luôn ăn hiếp em, anh ấy còn chọc cho em té xuống sông và trở thành một người không có ký ức, em ghét anh Yunho

_nhưng em có thể tha thứ cho anh ấy, vì chị được không Jaejoong?

Không! Em ghét anh ấy

_chị biết em rất giận anh ấy, nhưng em biết không? Từ sau khi em mất tích, Yunho đã thay đổi rất nhiều, anh ấy luôn sống trong ân hận vì đã không trông chừng em cẩn thận

anh ấy nói dối, là anh ấy lừa em, anh ấy lừa em xuống xuống

_chị đã nhìn thấy anh ấy khóc khi ra bờ sông chờ em, làm những việc mà hàng ngày em vẫn thường hay làm, anh ấy thật sự rất hối hận

chị hai ah.....chị đang khóc ah?.....chị.....

_em biết không, hôm trước là ngày đính hôn của chị và Yunho, nhưng anh ấy đã đuổi theo em vì thấy em đấy, anh ấy đã rất hoảng loạn, không ai tin rằng anh ấy đã thấy em, nhưng anh ấy luôn nói rằng thấy em, am biết không, Yunho đã gào lên rằng anh ấy thấy em, Yunho đã biết lỗi lầm rồi Jaejoong ah! Em có thể tha thứ anh ấy không? Vì chị và cũng vì em

em.....

_chị không muốn sau này kết hôn, hai người mà chị yêu thương lại không nhìn mặt nhau, chị không muốn đâu Jaejoong ah!

em.....

Hanuel vừa nói vừa khóc, cô hy vọng Jaejoong có thể nghe thấy những gì cô đang nói nhưng Jaejoong vẫn như thế, cậu không có bất cứ một phản ứng nào chứng tỏ rằng cậu đang nghe cô nói, nó khiến Hanuel càng thêm đau đớn hơn, cô cứ cầm tay Jaejoong mà khóc suốt, mãi đến khi Yunho vào

_anh muốn nói chuyện với Jaejoong- anh đặt tay lên vai cô

Hanuel gạt đầu rồi đi ra ngoài, mắt cô dường như đã sưng húp lên vì khóc quá nhiều, và có lẽ, tối hôm qua cô cũng như anh, thức trắng

_ Jaejoong!- Yunho gọi- sao cậu còn ngủ mãi thế?

anh Yunho?

_tôi rất lo lắng cho cậu, chỉ cần cậu tỉnh lại, hận tôi cũng được, ghét tôi cũng được, chỉ cần cậu tỉnh lại và nhìn tôi, muốn làm gì tôi cũng được

giọng anh Yunho buồn quá.....

Yunho không nói nữa, anh nắm chắc lấy bàn tay nhỏ và gầy của cậu, cảm nhận hơi ấm của cậu, đã lâu rồi anh không được ở gần cậu như vậy, không được ngủ cùng, không được chọc cậu, không được ngửi mùi sữa từ cậu

Jaejoong cảm nhận có một vật nóng hổi trên bàn tay mình, hình như là nước mắt, anh đang khóc, Jaejoong chưa bao giờ thấy anh khóc, anh toàn đi chọc phá người khác và cười một cách khoái chí, chưa bao giờ cậu thấy anh khóc cả, đây có phải là một Jung Yunho hiểu động và nghịch ngợm ngày xưa không?

_mau tỉnh lại nhé

Cậu muốn nói rằng cậu đã tỉnh rồi, cậu nghe nhưng tay chân cậu không còn chút sức lực nào cả, mắt cậu cũng không mở nổi, cậu cảm thấy Yunho đang hôn lên tay cậu và đặt nó vào chân

_mai tôi lại đến thăm cậu, à, ngày mai ba cậu cũng lên đó, mau tỉnh lại nghe!

em tỉnh rồi anh Yunho ah! Em tỉnh rồi mà....

Jaejoong nghe thấy tiếng đóng cửa, cậu không muốn ở một mình, cậu không thể mở mắt ra được, có một cái gì đó đè chặt đôi mắt cậu, không cho nó mở ra, Jaejoong thật không thích nghe tiếng máy móc, cậu muốn ai đó nói chuyện với cậu, muốn được nói chuyện

Dong Wook đâu rồi! sao không đến thăm mình? Anh ấy không thương mình nữa sao? Mọi lần, chỉ cần cảm nhẹ thôi là anh ấy cũng lo lắng mà gọi điện hỏi thăm hoài, sao lần này không đến? Dong Wook đến đây nói chuyện với em đi, em sợ ở một mình lắm, tối quá anh ah! Em không muốn ở một mình đâu

Mãi đến tận 10h tối Dong Wook mới hoàn thành công việc của mình, đáng lẽ anh sẽ có một buổi chụp hình đến 2h sáng nhưng anh đã hủy nó để vào thăm cậu, Dong Wook bước vào một cách nhẹ nhàng, anh chạm nhẹ vào tay cậu và đưa nó lên áp vào má mình

_em sao rồi? nhớ anh không?- anh mỉm cười

anh đến rồi ah? Bây giờ là mấy giờ rồi? anh xong công việc chưa?

_anh nhớ em, cá và rau nhớ em, sao cũng nhớ em lắm, vì vậy em phải mau tỉnh lại nhé

Dong Wook ah! Em tỉnh rồi nè, nhưng rm không mở mắt ra được, hình như có ai đó bịt mắt em lại ấy, em không thấy gì cả, tay em cũng không có sức nữa

_chỉ còn ba tuần hai ngày nữa là đến ngày đính hôn của chúng ta rồi, em phải mau tỉnh lại nhé, để còn đi may áo cưới nữa

em sẽ lựa vải nhé, em sẽ vẽ kiểu nhé

_bác sĩ nói em một tuần nữa mới tỉnh lại được, nhưng anh có cảm giác như em đang nghe anh nói phải không?

đúng rồi, em đang nghe anh nói đây, anh biết em vui đến như thế nào khi nghe anh nói như vậy không? Em vui lắm lắm đó

Suốt đêm đó, anh xin phép y tá được ở cạnh Jaejoong và trò chuyện cùng cậu suốt đêm, Jaejoong vui lắm, tuy rằng cậu không mở mắt được, nhưng cậu có thể nghe được, cậu cứ nghe Dong Wook kể về ngày làm việc của anh mãi đến khi cậu ngủ lúc nào không hay nữa

.....

Ngày hôm sau, ông Kim và ông Jung cũng đã vào bệnh viện, ông Kim cầm lấy tay con mà khóc nức nở, ông hôn điên cuồng lên trán đứa con tội nghiệp của mình và trò chuyện với cậu khiến mọi người ở đó, ai cũng khóc, ngoại trừ Yunho và Se7en, Yunho không thể khóc mãi được, anh phải cứng rắn để làm chỗ dựa cho Hanuel và động viên Jaejoong tỉnh lại, Se7en cũng nghĩ như thế và anh đã mỉm cười khi nhìn thấy cả nhà Jaejoong cuối cùng cũng đoàn tụ, trong thâm tâm, anh thầm cảm ơn Yunho, vì nếu Yunho không làm như vậy, có lẽ anh sẽ không thể gặp được Jaejoong, tuy rằng Yunho đã có lỗi với Jaejoong rất nhiều nhưng một phần nào đó, anh không giận Yunho, có lẽ ngày đính hôn của anh, anh sẽ phải cảm ơn Yunho vì đã mang Jaejoong đến bên anh

Những ngày sau đó, ông Kim và ông Jung luôn túc trực bên cạnh để chăm sóc cho cậu, ông Jung có vẻ thích Jaejoong lắm, chốc chốc ông cứ lại vuốt mặt cậu, ông thích làn da của cậu, ông thường nói da cậu giống như da ông lúc trẻ, mỗi lần như thế, mọi người đều cười

Se7en chỉ có thể đến thăm cậu vào buổi tối, từ 10h trở về sau và anh sẽ thức suốt đêm nói chuyện với cậu trong khi Yunho và Hanuel đến vào buổi sáng, nhưng Yunho đi sớm hơn, hơn 3h sáng thì mọi người đã thấy anh ngồi trong phòng của Jaejoong và trò chuyện cùng cậu, anh cũng đã đổi cách xưng hô với cậu, anh nghĩ rằng Jaejoong và em của Hanuel, vì thế, anh cũng phải gọi cậu bằng em và xưng bằng anh

Thấm thoát đã một tuần hơn trôi qua, nhưng Jaejoong vẫn chưa có dấu hiệu gì gọi là tỉnh lại, bác sĩ đã kiểm tra vài lần và nói rằng tình trạng của cậu rất tốt nhưng không hiểu sao đã quá ba ngày mà Jaejoong vẫn chưa tỉnh lại

Sáng hôm nay Yunho lại đến sớm, anh lại nắm bàn tay Jaejoong và trò chuyện cùng cậu và kết thúc bằng việc hôn nhẹ lên lòng bàn tay, nhưng hôm nay anh cảm thấy Jaejoong đang có phản ứng

_tay em...tay em chạm vào anh- Yunho ngỡ ngàng nói

em chạm vào anh! Đúng! Em đang chạm vào anh đây!

_em tỉnh rồi phải không? Em tỉnh rồi phải không? Mở mắt ra nhìn anh đi Jaejoong, mở mắt ra nhìn anh đi em đang cố! em không mở mắt ra được, giúp em với, em không mở mắt được

Yunho vội bấm chuông cấp cứu, lập tức bác sĩ và y tá chạy lại, anh lập tức nói cho bác sĩ biết và lui ra sau để họ có thể dễ dàng kiểm tra cho Jaejoong

_được rồi, nếu cậu tỉnh lại, hãy làm gì đó đi- vị bác sĩ nói

Jaejoong đáp lại bằng việc cử động ngón tay của mình

_n...nước.....- Jaejoong thì thào

_được được, em chờ chút!- Yunho cuống cuống lấy nước cho cậu

_không được, cậu Jaejoong chưa thể uống nước được, chúng tôi đã truyền nước biển, cậu ấy sẽ không khát nữa

Vị bác sĩ đẩy cần cho đầu giường cao lên, ông chạm vào tay cậu

_bây giờ...tôi sẽ tháo băng ra cho cậu, nhưng cậu không được mở mắt vội, phải nghe theo lời tôi được chứ

Jaejoong mỉm cười trả lời

Nhìn bàn tay bác sĩ đang tháo từng lớp băng quanh mắt cậu, ông nói nếu băng mắt như thế này sẽ tránh tình trạng bệnh nhân tỉnh lại sẽ mở mắt ngay, như thế dây thần kinh thị giác sẽ chấn động mạnh gây nguy cơ bị mù cao hơn bình thường, và nếu ngược lại thì nguy cơ sẽ giảm hơn một chút

mẹ ah! Hãy phù hộ cho Jaejoong, đừng cướp đi đôi mắt của cậu ấy

_đóng toàn bộ cửa sổ lại và tắt đèn đi- bác sĩ nói

Căn phòng bỗng chốc chìm vào bóng tối, lúc đó, bác sĩ mới tháo lớp băng cuối cùng ra

_cậu đừng mở mắt vội

Ông đặt băng xuống giường và xoa nhẹ mắt cho cậu

_được rồi, bây giờ cậu từ từ mở mắt ra nào, từ từ thôi

Jaejoong nghe theo lời của bác sĩ, tuy cậu không biết tại sao lại băng mắt của cậu nhưng cậu biết nếu cậu không làm theo thì sẽ có chuyện tồi tệ xảy ra

Jaejoong từ từ mở mắt và....

Trước mắt cậu

Là.....

_sao.....không bậc đèn? Tối quá

“xoảng”

Có cái gì đó vỡ tan

Trong tim anh

_bậc...đèn lên.....- cậu nói nhỏ

_ Jaejoong ah! Anh xin lỗi!- Yunho quỳ xuống chân cậu trong khi các bác sĩ lắc đầu

_sao lại quỳ? Em nói bậc đèn mà

Yunho vội ngẩng đầu lên- huh?

_sao lại quý? Tối quá,...không thấy....rõ....- cậu mỉm cười

End chap 14

VÌ TỐ RẤT SỢ VÀO MENU NÊN TỐ .....JAE KHÔNG MỪ

15. Chương 15

_ Jaejoong!- Yunho vui mừng đưa lên năm ngón tay- em thấy không

_năm ngón

Yunho thật không phải biết nói như thế nào khi diễn tả niềm vui của mình, anh quỳ xuống và ôm chặt eo cậu mà khóc, nước mắt anh thấm ướt cả vạt áo của cậu, y tá bác sĩ ở đó thấy vậy cũng lấy làm cảm động mà rơi cả nước mắt, họ chưa thấy ai như cậu, luôn luôn có người bên cạnh, chăm sóc, trò chuyện cứ như cậu đang rất tỉnh táo, và có lẽ như thế, mắt của cậu đã có thể nhìn thấy, đó thực sự là một phép màu

Bác sĩ vẫn không cho bậc đèn, ông bảo rằng bây giờ mắt của Jaejoong rất yếu, cần phải có thời gian, cậu sẽ phải tập dần việc chịu đựng ánh sáng, vì nếu quá điều tiết, dây thần kinh sẽ càng teo hẹp lại, cậu bắt buộc phải mang kính mát vào ban ngày, phải tập quen dần với ánh sáng

Yunho gọi điện cho tất cả mọi người, vài phút sau, mọi người đã đến đông đủ ngoại trừ Se7en, anh đang diễn ở Pusan nên không thể về được

_ Jaejoong ah! Con nhận ra ba không?- ông Kim vui mừng chỉ vào mình

_ba!- cậu mỉm cười nhìn ông- chị hai, anh Yunho- con nhớ hết rồi

Mọi người mỉm cười hồ hởi khi nghe Jaejoong nói như vậy và Yunho có lẽ là người vui nhất, Jaejoong đang gọi tên anh giống như ngày xưa, “anh Yunho”

Cám ơn mẹ! cám ơn mẹ đã phù hộ cho Jaejoong

Jaejoong trở về nhà của cậu và Dong Wook sau một tuần nữa nằm ở bệnh viện, cậu cảm thấy thật thoải mái khi được trở về ngôi nhà của mình, ông Kim và Yunho đã khuyên Jaejoong nên về nhà Yunho ở để tiện chăm sóc nhưng Jaejoong không đồng ý, cậu muốn ở bên cạnh Dong Wook và anh cũng muốn như vậy, cuối cùng ông Kim cũng đồng ý nhưng ông sẽ ở cùng với con trai mình để tiện việc chăm sóc

_hôm nay anh không đi làm ah?

Jaejoong nhìn Yunho đang gọt trái cây, từ lúc Jaejoong chuyển về nhà Dong Wook đến nay, không ngày nào mà anh không đến, có khi đến buổi sáng, có khi đến buổi tối, có khi đi cùng với ông Jung, hay Hanuel, có khi lại đi một mình, lần nào đến anh cũng ngồi gọt trái cây cho cậu mà không nói nhiều và cậu cũng vậy

_thứ bảy mà, anh không có đi làm- anh mỉm cười nhìn cậu- ăn đi, tươi lắm đó

Jaejoong mỉm cười và nhận lấy miếng táo từ tay anh, đã ba ngày kể từ khi cậu chuyển về nhà, Dong Wook càng lúc càng bận, anh chỉ có thể nói chuyện với cậu vào buổi tối, Jaejoong cũng không trách vì cậu đã quen với lịch làm việc dày đặc của anh sáu năm nay rồi, riêng với Yunho, Jaejoong vẫn không biết mình có nên tha thứ cho anh không, ngồi nhìn anh gọt trái cây với khoảng cách gần như thế này, cậu mới nhận thấy anh khác ngày xưa rất nhiều, mái tóc bù xù lông nhím đã không còn mà thay vào đó là mái tóc cắt ngắn được nhuộm màu đỏ, rất ấn tượng, khác hẳn kiểu tóc lãng tử của Dong Wook, da anh cũng sạm hơn nhiều lắm lắm, Yunho có vẻ già hơn ngày xưa, con người đang gọt trái cây trước mặt cậu hoàn toàn khác hẳn anh chàng hay phá phách, chọc ghẹo người khác, anh đã thay đổi, anh thay đổi có phải vì anh thấy hối hận không?

Anh Yunho và chị Hanuel sắp đính hôn rồi, hôm ở bệnh viện, chị hái đã khóc rất nhiều, mình cũng không muốn chị hai cứ vì chuyện này mà khổ tâm mãi được, chị hai cậu cần phải được hạnh phúc

_anh Yunho ah!

_huh?

_chuyện anh chọc em té sông.....

Jaejoong ngập ngừng khi thấy con dao trên tay anh ngừng lại

_anh biết- Yunho cúi đầu- anh biết tội anh lớn lắm, nếu không vì anh thích chọc phá người khác thì em sẽ không ra nông nổi như thế này

_nhưng anh đã thay đổi- cậu mỉm cười- chuyện cũ coi như bỏ qua, anh cũng đã hối lỗi bao nhiêu năm nay, không lẽ em mãi ích kỷ, căm hận anh suốt đời ư?

_ Jaejoong ah!- anh ngẩn đầu nhìn cậu

_tha thứ cho anh, tốt cho anh, cho chị hai và cả cho em nữa, anh Yunho sau này đừng chọc phá người khác nữa nhé

_anh.....

_anh nhất định phải chăm sóc tốt cho chị hai đấy, nếu làm chị ấy khóc, em sẽ không tha thứ cho anh đâu- cậu mỉm cười với anh

_cám ơn em.... Jaejoong, anh không nghĩ rằng bản thân lại được em tha thứ một cách dễ dàng như vậy

_anh nghĩ em cố chấp và ích kỷ đến vậy sao?

_anh không có, mà là.....

_đừng nói nữa, mọi chuyện khép lại ở đây thôi, bây giờ em sống rất hạnh phúc, em có anh Dong Wook, em có lại gia đình, em rất hạnh phúc, anh không cần phải ái ngại

_cám ơn em Jaejoong! Cám ơn em- Yunho nắm lấy tay Jaejoong

_cám ơn gì chứ? Mau ra ăn cơm thôi, chắc ba nấu ăn xong rồi

Yunho vội dìu Jaejoong bước ra ngoài, dạo gần đây, đầu cậu đã bớt đau nhưng vẫn thường xuyên bị choáng, nên phải đi sát mép tường để có chỗ để tựa, ra đến nơi, họ nhìn thấy ông Kim vừa nấu cơm vừa huyết sáo, một giai điệu nào đó không rõ ràng nhưng lâu lắm rồi Jaejoong mới nghe lại nên thấy nó rất hay và cậu bỗng huyết sáo theo

Khung cảnh này mình đã mơ mỗi đêm, Jaejoong về nhà và tha thứ cho mình, chúng tôi sẽ là một gia đình, thật hạnh phúc, một gia đình

Yunho mỉm cười khi nghĩ về điều đó, nhưng anh chợt khựng lại khi ba chữ trong suy nghĩ chạy ngang đầu anh “một gia đình?”

Một gia đình? Là một gia đình? Mình, Jaejoong và ba? Hanuel? Mình và Hanuel, gia đình?

Yunho cảm thấy hơi rối với cách suy nghĩ của mình và anh cảm thấy nhức đầu kinh khủng, anh muốn được về nhà để nghỉ ngơi

.....

Ngã người lên giường một cách mệt mỏi, sau khi ba người dùng cơm xong thì anh xin phép về, lúc đó cũng là lúc Dong Wook về đến nhà, nhìn vào mắt Dong Wook, anh cảm thấy đầu đó có sự khó chịu, cũng phải thôi, có ai cảm thấy dễ chịu khi người yêu của mình bên cạnh người đàn ông khác không phải là mình đâu chứ? Bản thân anh cũng vậy, mỗi khi Dong Wook chạm vào Jaejoong, hôn lên trán cậu, anh cũng cảm thấy rất khó chịu, anh không muốn ai ôm cậu, hôn cậu ngoài hân

Đang suy nghĩ, Yunho chợt mở mắt và ngội bật dậy, không muốn ai ôm Jaejoong và hôn Jaejoong ngoài anh? Anh cảm thấy khó chịu mỗi khi Dong Wook chạm vào Jaejoong? Anh và Jaejoong?

Sao thế này, sao mày lại nghĩ như thế chứ Yunho? Mày điên rồi, Jaejoong là em của Hanuel, cậu ấy sắp trở thành em vợ của mày đấy, Jaejoong cũng có Dong Wook bên cạnh rồi, mày không được nghĩ như thế, làm sao mày lại có cái ý nghĩ điên rồ như vậy chứ? Mày điên rồi, mày điên thật rồi

Yunho lắc đầu để xua tan cái ý nghĩ đó đi, mặt anh nóng bừng và anh có cảm giác như anh đang phản bội Hanuel, không! Anh yêu cô, anh sắp lấy cô làm vợ, Jaejoong sắp trở thành em vợ của anh, anh không yêu Jaejoong, anh chỉ xem cậu là em trai của anh mà thôi, Jaejoong là em trai anh, mãi mãi là vậy

Yunho đứng dậy và đi nhanh vào phòng tắm, anh tát nước vào mặt cho tỉnh táo và cũng để tống cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu

“cộc cộc cộc”

_vào đi!

_ Hanuel ah!- Yunho mở cửa mà mỉm cười với cô tổng khi cô đang vẽ

_có chuyện gì không anh?- Hanuel mỉm cười và ngừng tay

_chúng ta.....ra ngoài nhé!- anh mỉm cười

Yunho nắm tay Hanuel dạo bước trên đường phố Seoul, Hanuel cảm thấy rất vui và ấm áp, đã lâu lắm rồi, Yunho không cùng cô nắm tay nhau đi như thế này, thời gian của anh hầu như dành cho công việc và công việc, hiếm khi nào hai người có không gian riêng cho mình lắm

_sao hôm nay rảnh mà đưa em đi chơi vậy?- Hanuel nghiêng đầu một cách tinh nghịch

_ah!tại anh thấy lâu rồi chúng ta không đi chơi rồi- Yunho mỉm cười nhìn cô

_tại em thấy anh lúc nào cũng công việc cả- Hanuel chu mỏ

cái cách dỗi này.....không đáng yêu bằng của Jaejoong, lúc còn ở chung với cậu ấy, có lần cậu ấy dỗi mà chu mỏ ra, lúc đó, mình chỉ muốn cắn cho một phát

Yunho mỉm cười với suy nghĩ của mình

_anh cười gì vậy?

_hả?- Yunho sực tỉnh- ah! Anh cười cầu hòa thôi mà, em nói như vậy, anh biết nói gì bây giờ đây?- Yunho cười gượng

_chúng ta đi lại đằng đó đi Yunho!- Jaejoong chỉ về quán ăn nhanh bên vệ đường

Hai người chọn một bàn trống và gọi vài món lên ăn, Yunho không ăn, anh không thích những món anh bên vệ đường như thế này vì nghĩ nó không hợp vệ sinh nhưng ông Jung, ông Kim và Hanuel lại rất thích ăn, nhìn cái cách ăn nhỏ nhẹ của Hanuel, anh lại nhớ đến cái kiểu ăn tém miệng của Jaejoong, cậu khiến cho người khác phải thèm khi nhìn vào đó, cũng như lúc chiều, ông Kim làm món cá sốt mà Jaejoong thích ăn nhất, cậu tuy ăn không nhiều như ngày xưa vì vẫn còn đang bệnh nhưng cái miệng thì vẫn vậy, vẫn tém qua tém lại khiến anh lại chảy nước bọt vì nhìn, nếu ông Kim không huých nhẹ vào chân anh và cười thì anh không biết mình sẽ như thế nào nữa, anh thích cái cách ăn tự nhiên đó hơn

_sao anh không ăn?

_ah! Anh no rồi- anh vội nói

_chúng ta ăn chơi thôi mà, anh ăn đi

_ah! Em để đó đi

Cái cách Hanuel nói chuyện Yunho cũng cảm thấy lạ lắm, anh thích cách nói chuyện của Jaejoong hơn, tự nhiên hơn

“ăn không ăn em ăn hết đó!”

Hay là

“ăn đi, ngó gì vậy?”

Anh cảm thấy như thế mới tự nhiên, mới giống một gia đình

Yunho và Hanuel đi dạo quanh khu chợ đêm của Seoul, nơi này có những món trang sức đẹp nhưng lại rất rẻ, và trong khi Hanuel lựa cho mình một món trang sức thì một chiếc lắc chân lọt vào mắt anh

Chiếc lắc đó được thiết kế một cách rất đơn giản, nó giống như những mắt tre ghép vào nhau và bên dưới là những cái chuông nhỏ trong rất đáng yêu, anh cầm nó lên ngắm soi và cảm thấy rất vừa ý

Nếu Jaejoong mang vào, chắc là đẹp lắm

_anh thật biết lựa đấy! cái này là hàng thủ công, có một cái thôi, có tên là vòng tròn tình yêu, anh tặng cho người nào thì người đó sẽ toàn tâm toàn ý yêu anh, yêu chỉ riêng anh thôi

Yunho hơi bất ngờ khi người chủ hàng lại nói như vậy, vẫn biết rằng miệng mồm của những người bán chợ đêm ở đây rất “dẻo” nhưng anh thật sự cảm thấy thích nó nên đã mua đó và bỏ vào túi mình

_anh vừa mua gì ah?- Hanuel hỏi khi nhìn thấy Yunho trả tiền cho ông chủ

_ah!- Yunho hơi lung túng- ah! Anh mua sợi dây chuyền làm bằng vỏ sò mà em đang thử đấy, anh thấy nó rất đẹp

_ah!- Hanuel cười mỉm- em cũng vừa ý lắm

Trong khi đó, Dong Wook đang ôm cứng Jaejoong, đêm nào anh cũng chạy qua phòng ôm Jaejoong một lúc rồi mới về phòng ngủ, hôm nay, anh ôm cậu chặt hơn mọi ngày khiến cậu cảm thấy hơi khó thở

_sao hôm nay anh ôm em chặt quá vậy?

_anh sợ...- Dong Wook rụt sâu vào người cậu

_huh? Sợ gì? Ai dám ăn hiếp Dong Wook của em? Nói đi, em đánh nó

Dong Wook mỉm cười trước câu đùa của Jaejoong, anh hôn nhẹ lên trán cậu

_anh sợ mất em

_huh? Mất em?

_Yunho.....cứ đến đây hoài, anh không thích, anh sợ anh ta cướp em khỏi tay anh, hồi nãy ăn cơm, em còn lấy tay lau mép cho anh ta nữa, anh là anh ghen đấy

Jaejoong mở to mắt khi nghe Dong Wook nói

_anh sao thế? Yunho là anh rể của em đó, anh ấy sắp đính hôn với chị hai em rồi

_sắp chứ đã đâu, mà đính hôn rồi cũng chưa chắc, chừng nào kết hôn mới chắc- Dong Wook chu mỏ

_ngốc! vậy anh không tin em hả?- cậu làm mặt giận

_anh tin em chứ, anh chỉ là không tin anh thôi, anh sợ anh không đủ bản lĩnh để giữ em lại

_ngốc quá, ngủ đi nào, mai phải đi làm sớm rồi

_hôm nay...anh ngủ với em được không?

_huh?

_cho anh ngủ đi mà!

Nhìn gương mặt của Dong Wook, Jaejoong chỉ biết phì cười, ở bên ngoài, cậu không quan tâm người khác gọi anh như thế nào, nói anh lạnh lùng như thế nào, nhưng đối với cậu, cậu cảm thấy anh còn trẻ con hơn cả cậu nữa

_chỉ ngủ thôi nhé

_uh!

_vậy thì ngủ

Dong Wook mừng rỡ ôm chầm lấy cậu, đêm đó, Dong Wook ngủ một giấc thật ngon, không mộng mị, nhưng Jaejoong thì không thể

Bộ mình thân với anh Yunho lắm sao? Mình chỉ đối với anh ấy giống như ngày xưa thôi mà

End chap 15

16. Chương 16

Sáng sớm, Dong Wook đã đến công ty để tập luyện, nhìn thấy anh bận rộn như vậy trong khi bản thân lại cứ ở nhà hoài, Jaejoong cảm thấy vô cùng khó chịu, cậu không muốn trở thành gánh nặng cho Dong Wook mãi như vậy được, đã sáu năm nay cậu có làm gì ra tiền đâu, toàn là Dong Wook lo lắng cho cậu không thôi, mới tìm được một chân dancer thì lại vô phòng mổ, Jaejoong thật sự không cam tâm, cậu muốn nhảy, một lần thôi cũng được, nhảy bên cạnh anh như là một dancer thực thụ, nhưng cậu biết chắc rằng Dong Wook sẽ không cho phép cậu như thế, bất giác cậu thở dài

_sao vậy? không khỏe ah?

Jaejoong giật mình vì tiếng của ông Kim, cậu lắc đầu mỉm cười

_dạ không, con chỉ đang suy nghĩ thôi

_từ lúc nào mà Jaejoong nhà ta lại thờ dài suy nghĩ vậy?- ông trêu

_con lớn rồi mà ba- cậu chu mỏ hờn dỗi

_ừ, lớn rồi, sắp lấy chồng rồi mà- ông xoa đầu cậu

_ba ah! Ba có thích anh Dong Wook không?

Câu hỏi của cậu khiến cho ông Kim ơ sững người, ông biết trả lời con như thế nào nhỉ? Dong Wook tốt, phải nói là rất tốt nhưng ông không muốn giao con trai mình cho một người như anh, sống chung với hai đứa tuy chỉ vài ngày nhưng ông nhận ra Dong Wook là một người quá bận rộn, nhiều lúc anh trở về nhà vào khoảng hai, ba giờ sáng và năm, sáu giờ lại đi tiếp, biết rằng nghề ca sĩ là phải bận rộn nếu như thế thì thời gian đâu để vui vẻ với vợ con chứ? Bản thân ông đã không thích nghề ca hát vì quê ông có câu “xương ca vô loại”, tình yêu của nghệ sĩ thật không đáng tin tưởng, khi họ đóng cặp với người này thì họ sẽ thích, nhưng khi đóng cặp với người khác thì người cũ lại quên mất, Jaejoong của ông là một người hiền lành, ông không muốn cậu cứ ngồi ở nhà chờ chồng về hoặc đôi khi vợ chồng không có dịp ăn với nhau một bữa cơm đầm ấm

Thấy ba suy nghĩ hơi lâu, Jaejoong biết ông không mấy thiện cảm với ca sĩ, ông vốn không thích ca sĩ, vì sao ư? Ngày xưa, mẹ cậu cũng là ca sĩ trong thôn, ba cậu yêu bà lắm và quyết định tỏ tình với bà, thời đó, ba cũng là một người rất đẹp trai và phong độ, lại là con trai của trưởng thôn nên mọi người rấy yêu quý, bà đã đồng ý ngay lập tức. Nhưng sau khi có hai mặt con thì gia đình sa sút, bà đã bỏ ông mà đi theo một người từ thành phố xuống, bà không nhớ đến hai đứa con còn đỏ hỏn kia, bà đi theo người đó và bỏ lại ông nơi đây một mình gà trống nuôi con, thử hỏi có nỗi đau nào bằng không? Chuyện này đáng lẽ hai chị em cậu không biết, ba luôn nói rằng bà chết vì sinh khó, nhưng một lần tình cờ đi học về, cậu nghe những người lớn uống trà nhắc lại chuyện xưa, và họ kể về mẹ cậu. Jaejoong lúc đó không biết phải diễn tả cảm xúc như thế nào, cậu cảm thấy giận bà vô cùng và càng yêu thương ba hơn, lúc đó, một đứa trẻ bảy tuổi như cậu chẳng biết phải làm gì để xoa đi cơn tức giận bằng cách ra sông bơi, và cậu đã quên rằng bản thân không biết bơi

Ký ức đánh mất bấy giờ đã tìm lại được, Jaejoong biết quyết định cho con mình lấy một người ca sĩ là rất khó với ông nhưng cậu hy vọng ông đồng ý, vì cậu tin Dong Wook đặc biệt, anh là một người đặc biệt, anh sẽ không như người mẹ vô lương tâm của cậu

_ba.....

_con lớn rồi! chuyện các con muốn các con cứ làm, ba chỉ hy vọng rằng con ba được hạnh phúc mãi mãi thôi- ông vuốt nhẹ đầu cậu- và một khi đã quyết định, thì đừng bao giờ hối hận nhé

_ba! Con cảm ơn ba, nhất định con sẽ hạnh phúc, nhất định là thế

_ba tin con

_và cả Dong Wook chứ ạ- cậu nghiêng đầu tinh nghịch

_uh! Cả cậu ta nữa

Hôm nay là chủ nhật, mọi người đều được nghỉ ngơi trừ Dong Wook, đối với một người ca sĩ mà nói thì những ngày lễ, tết, những ngày nghỉ của mọi người là những lúc họ bận rộn nhất và thu nhập tăng cao nhất, tuy nhiên, hôm nay Dong Wook thật sự không muốn đi làm, vì sao ư? Hôm nay cả nhà Jaejoong đi dã ngoại, anh không muốn để Jaejoong bên cạnh Yunho, từ khi Yunho gặp lại Jaejoong, anh luôn bên cạnh cậu ấy, lúc đầu anh tưởng Yunho lo lắng cho Jaejoong là do hối hận, tội lỗi mà mình đã gây ra, nhưng cách thể hiện của lòng hối hận không phải như thế, Yunho quá lo lắng cho Jaejoong, lo lắng giống như lo cho người yêu của mình vậy, thậm chí có đôi lúc, anh cảm thấy không thoải mái cho lắm khi mỗi khi về nhà là thấy Yunho bên cạnh Jaejoong, nếu Jaejoong không nói Yunho sắp trở thành chồng của Hanuel thì chắc chắn anh sẽ dọn nhà đi chỗ khác, nơi mà Yunho không biết được

_Se7en chuẩn bị!

Se7en thoát khỏi suy nghĩ khi đạo diễn lên tiếng, sắp đến tiết mục ca nhạc của anh rồi

Mong rằng mọi chuyện không quá tệ như mình nghĩ, chỉ còn hai tuần nữa thôi

Trong khi đó, ông Jung, ông Kim, Yunho, Hanuel và Jaejoong đang ở trong siêu thị để mua một ít thức ăn cho cuộc dã ngoại của mình, ý tưởng của cuộc dã ngoại này là do Yunho đề xướng, anh muốn cho Jaejoong cảm thấy thoải mái hơn khi ở bên ngoài, Jaejoong không được phép đi trong khi cậu đã khẳng định rằng vết thương ngay đầu đã bớt được bảy- tám phần rồi, cậu có thể chạy nhảy nữa kìa nhưng Yunho lại không tin và không cho cậu đi, Hanuel lại tiếp lời thêm nên bây giờ cậu phải ngồi trên chiếc xe lăn và người đẩy là Yunho

_hình như không có mua nước uống nhỉ?- Jaejoong lên tiếng trong khi mọi người đang tập trung ở quầy thịt đông lạnh

_được rồi, để anh đưa em đi lấy

Nhìn thấy Yunho đưa Jaejoong đi đến hàng nước giải khát, Hanuel thật sự không thoải mái, từ lúc gặp lại Jaejoong đến giờ, mặc dù cô cảm thấy rất vui và hạnh phúc nhưng đôi khi cô cũng cảm thấy khó chịu khi thời gian giữa hai người vốn đã ít ỏi nay lại càng hiếm hoi hơn khi Yunho suốt ngày đến thăm Jaejoong, có khi ở nhà cậu ấy đến chiều tối mới về, những lúc Jaejoong muốn đến chỗ học vẽ thì cũng là do Yunho đưa đến, nỗi sợ càng lúc càng lớn khi cô nhìn thấy Yunho mỉm cười vui vẻ với Jaejoong, chưa bao giờ anh cười tươi như thế với cô, họa chăng chỉ là những cái cười mỉm, còn đối với Jaejoong, anh luôn cười rất tươi, tựa hồ như không thể thấy được tổ quốc, bên cạnh Jaejoong, anh có thể vui đến thế sao? Không lẽ.....

Hanuel vội quay mặt đi để vớt suy nghĩ ấy ra khỏi đầu, chợt cô nhớ lại lời cô bạn mình nói, nếu ngày đính hôn mà không thành thì đó làm một điểm không tốt giữa tình cảm của hai người, lúc đầu cô không tin, nhưng bây giờ, cô đang cảm thấy sợ, sợ điều đó là sự thật

Giang hàng nước giải khát

_mua một ít bia nhé!- Yunho chỉ vào thùng bia trên kệ

_em không có uống, nói trước đó, anh muốn mua tùy anh- Jaejoong nói trong khi cậu đang lựa những lon nước trái cây

_mua cho bố và ba, hai người đó không có bia là không chịu nổi

_ba em uống rượu mà, ở dưới quê bia mắc lắm, sao mà mua được- cậu mỉm cười

_ba thích bia hơn, hế rồi rảnh là anh lại gởi vài thùng về cho ba nhăm nhi, ở dưới có khô cá đấy, lấy ra ăn với kim chi và vài ngụm bia là ngon phải biết

_ah! Lâu quá em không ở quê mà- cậu cười buồn- vậy anh lấy một thùng đi, để xem anh Dong Wook có rảnh mà chạy lại không, anh ấy cũng uống được lắm đó

_ah!

Yunho có vẻ hơi thất vọng nhưng anh cũng lấy một thùng và bỏ vào xe đẩy

_em uống nước trái cây ah?

_dạ, nhưng ở đây hết nước ép táo rồi hay sao ấy, em tìm không ra

Yunho nhìn xung quanh và anh phát hiện một chai lớn ở phía trên

_ở trên kia có, đợi anh một chút, anh đi lấy

Yunho nhón thân lên lấy và đưa cho Jaejoong cùng với nụ cười hết sức tươi tắn, Jaejoong cũng đáp lại bằng cách cười với anh

Bất chợt, tiếng “tách tách” vang lên khiến cả hai giật mình

_à! Xin lỗi vì đã làm hai vị bất ngờ, tôi là Ruy, thợ chụp ảnh, nhìn thấy vợ chồng anh tình tứ quá, máu....chụp ảnh của tôi lại lên và tôi không thể kiềm đôi tay của tôi lại

Cách giải thích vụng về của người chụp ảnh khiến cho Yunho phải phì cười

_vợ chồng?- Jaejoong ngạc nhiên- ah! Anh hiểu lầm rồi, tôi....

_ah! Đây là ảnh của hai vị, thứ lỗi cho tôi nhé- ông cắt ngang câu nói của Jaejoong bằng cách đưa cho cậu tấm ảnh vừa chụp lúc này

_cảm ơn! ảnh đẹp lắm- Yunho nhận lấy

_chúc hai vị hạnh phúc!

Người thợ chụp ảnh bỏ đi một lúc mà Jaejoong vẫn chưa thoát ra khỏi tình trạng đông cứng, vợ chồng? cậu và Yunho? Như vậy không phải, đáng lẽ cậu và Dong Wook mới đúng, còn Yunho là với Hanuel, sao lại chụp ảnh hai người và gọi là vợ chồng như vậy

_em đang suy nghĩ gì vậy?- Yunho lắc nhẹ vai cậu

_huh?- Jaejoong giật mình- tự nhiên người đó gọi em và anh Yunho là vợ chồng, em sợ chị Hanuel không vui- cậu xụ mặt

_trời, ông đó không biết mà, chấp nhất làm gì chứ, đi thôi- Yunho đẩy cậu đi trong khi cậu thì đẩy xe đẩy

_vậy còn tấm hình?- Jaejoong ngoái đầu hỏi anh

_anh giữ cho, nếu đưa cho em, chắc chắn Dong Wook sẽ giết anh

_anh nói cũng đúng, lúc này anh Dong Wook cứ sao sao ấy- cậu chu mỏ

Anh cũng....

Cuối cùng mọi người cũng xuất phát và điểm dừng chân là khu nghỉ mát V.I.P, một nơi mà Jaejoong chưa từng biết đến khi về Hàn Quốc, mà cũng phải thôi, từ lúc về đến nay cậu đã có dịp đi đâu đâu, Dong Wook quá bận để đi chơi với cậu, và cậu cũng không muốn đi một mình

_nơi này đẹp quá!- cậu reo lên khi bước xuống xe

_bên trong còn đẹp hơn nữa cơ!- ông Jung phấn khích- ngày xưa bố đã tỏ tình với mẹ Yunho ở đây đấy

_anh cũng lãng mạn nhỉ- ông Kim chọc- mà con tôi có phải con anh đâu mà xưng bố ngọt xớt vậy?

_ôi dào, nó là em Hanuel, mà Hanuel là con dâu tôi, thì nó cũng là con trai tôi thôi- ông xua tay

Hanuel mỉm cười trong khi cùng Yunho lấy đồ ra khỏi cốp xe

_em cười gì thế?

_không! Không có- Hanuel vội lắc đầu- đi thôi

Năm người tìm một chỗ khá yên tĩnh để bày biện mọi thứ, ông Kim và ông Jung thì mê mẩn với cái trò nướng thịt nướng cá, trong khi Jaejoong xắn quần lên mà đi ra con suối trước mặt, nó rất cạn, chỉ đến đầu gối cậu thôi nên mọi người cũng không lo lắng lắm, Yunho cùng Hanuel trải thảm và bày biện thức uống và trái cây ra, tuy làm như thế nhưng chốc chốc Yunho lại nhìn ra suối, sau tai nạn của cậu, anh thật sự không muốn cho Jaejoong tiếp xúc với sông suối nữa, nó luôn khiến cho anh cảm thấy không an toàn

_anh Yunho ah!

_huh?

_hôm qua bố có qua phòng em- Hanuel ngập ngừng- bố nói lễ đính hôn của chúng ta sẽ tổ chức lại vào hai tuần sau

_huh? Sao bố không nói gì với anh?- anh ngạc nhiên

_bố nói anh ngủ say quá, gọi hoài cũng không dậy nên nói với em trước, hôm nay sẽ nói với anh sau- cô cúi đầu

Yunho không nói, trong đầu anh lại rối rắm nữa rồi, đính hôn lại? hai tuần sau? Đó cũng là lúc Jaejoong đính hôn, nhưng sao lần này anh cảm thấy không vui, anh không muốn

Mình sao thế này, sao lại không muốn như thế chứ? Đính hôn với Hanuel là một điều rất tốt cơ mà? sao lại phân vân và không vui đến thế

_chị hai ah! Quần cái băng lại hộ em, nó bị rớt ra rồi

Yunho giật mình khi nghe Jaejoong gọi Hanuel, miếng nối băng trên đầu cậu đã bị rớt ra và nó khiến dải băng rơi dài xuống vai cậu, Jaejoong ngồi một cách ngoan ngoãn khi Hanuel quần băng lại cho cậu, Yunho nhìn cậu một lúc và anh nhìn thấy những vết thương nhỏ nơi lòng bàn chân cậu

_em sao vậy?- Yunho hốt hoảng nâng chân cậu lên- sao lại bị thương thế này?- anh tuwsc giận nhìn cậu

_huh? Có bị thương gì sao? Em chỉ đá nước thôi mà- cậu nhìn vào lòng bàn chân của mình- chắc em đứng trên đá ấy mà, vết thương nhỏ, không sao đâu, chút nữa là hết thôi

Nhìn thấy thái độ không lo cho bản thân của Jaejoong, Yunho thật sự tức giận, anh hừ một tiếng rõ to rồi ra xe lấy một miếng băng khác và băng lòng bàn chân của cậu, cả hai chân cậu đều bị trầy xước, mọi vết trầy đó đều khiến Yunho nhức mắt, anh ghét việc nhìn thấy cậu bị thương như thế này

Hanuel hơi mím môi lại khi nhìn thấy thái độ đó của Yunho, anh không nhất thiết phải quá lo lắng cho Jaejoong như thế chứ, chỉ là những vết xước nhỏ thôi mà, Jaejoong cũng đã nói không sao nhưng sao anh vẫn nhất quyết băng lại như thế chứ? Dân quê như cô và Jaejoong thì những vết xước này có nghĩa lý gì đâu, sao lại lo lắng như thế?

_ăn thôi nào!

Năm người quay quần bên nhau, cùng nếm những món mà chính tay ông Jung và ông Kim chế biến, Jaejoong cảm thấy rất vui nhưng cậu cũng cảm thấy khá hụt hẫng khi không có Dong Wook bên cạnh, cậu muốn anh tham gia để thắt chặt mối quan hệ giữa anh và ba cậu hơn vì ba cậu có thành kiến với ca sĩ mà

_ah! Ngày 29/4 hai đứa con sẽ đính hôn lại đấy- ông Jung chỉ vào Yunho và Hanuel

_ừ! Ba đã cùng ông này đi coi ngày rồi, ngày đó là tốt nhất, vì tuổi hai đứa hơi khác với nhau nên phải đi coi lắm lắm

_nhưng hai tuần có nhanh lắm không?- Yunho hỏi

_nhanh?- ông Jung chồm người đánh vào đầu anh- nhanh cái con khỉ mày, đáng lẽ là tổ chức vào hai tuần trước rồi, giờ này mày nói nhanh, có ý gì hả?

_YA! ĐỪNG CÓ ĐÁNH ĐẦU CON CHỨ?- anh quát!

Yunho ngạc nhiên khi mọi người nhìn anh bằng đôi mắt ngạc nhiên xen lẫn vui mừng

_ÔI TRỜI ƠI! CON TRAI TÔI!- ông Jung lao lại ôm con trai mình- MÀY BIẾT BỐ MÀY ĐỢI CÁI NGÀY NÀY LÂU LẮM KHÔNG?

_huh?- anh trố mắt

_TỪ HỒI MÀY VỀ SEOUL TỚI GIỜ, ĐÂY LÀ LẦN ĐẦU TIÊN MÀY QUÁT LẠI BỐ ĐẤY! ÔI! MÀY ĐÃ TRỞ LẠI RỒI

Yunho thật sự ngạc nhiên khi nghe bố mình kể lại, những năm qua, anh sống thật sự khép kín, ít khi nào lớn tiếng với ai lắm, thoát đầu ông Jung sợ con mình bị trầm cảm mà tìm bác sĩ khắp nơi nhưng tất cả bọn họ đều nói anh rất bình thường, không có dấu hiệu gì gọi là bệnh cả, nhiều lần ông chọc anh, quát anh để mong anh “tra treo” lại, để ông tức quá mà bỏ nhà đi, nhưng....

_thật sao?- anh ngạc nhiên

_uh!- ông cảm động- tuy là mày nên người hơn nhưng bố vẫn thích mày như lúc xưa hơn, giống bố mày hơn, còn kiểu người này thì giống mẹ mày quá, tao không thích

_aish!

Mình đã sống những năm qua như thế sao? Lầm lì, ít nói ư? Phải chăng vì hối hận mà thay đổi, đến khi Jaejoong trở về và tha thứ thì mình lại trở về con người cũ của mình sao?

_suy nghĩ gì thế?- Jaejoong vấy tay trước mặt anh

_ah! Ăn đi!- anh “dồn” miếng thịt vào miệng cậu và tiếp tục suy nghĩ của mình

Mình thay đổi ư? Vì ai? Không lẽ.....- anh quay sang nhìn con người đang cố nhai hết miếng thịt mà anh vừa cho vào-Không được! Yunho! Mày đang nghĩ cái gì vậy? mày là anh vợ của Jaejoong, mày và Hanuel sắp kết hôn với Hanuel, và Jaejoong sắp kết hôn với Se7en, mày nên dẹp ngay cái ý nghĩ điên rồi này đi

Hanuel từ nãy đến giờ vẫn âm thầm quan sát Yunho, bây giờ, cô thật sự sợ, cô.....

.....

Giờ nghỉ trưa

_nhớ ăn cơm nhé! Không được để bụng đói đâu đấy!- Jaejoong mỉm cười- uh! Chừng nào xong thì gọi cho em, uh, biết rồi, nhớ ăn cơm nhé!

Jaejoong gấp máy và cho vào túi quần, ba cậu, ông Jung và Yunho đang đi hái trái cây trong khu nghỉ mát, còn lại Hanuel và Jaejoong ở lại giữ chỗ, Hanuel nhìn em trai mình, có vẻ như cậu và cái người tên Dong Wook đó yêu nhau sâu đậm lắm, cô có thể nhìn thấy tình yêu của cậu ánh lên qua đôi mắt

_em định chừng nào đính hôn với Dong Wook?

_em ah! Em trước chị ba ngày đấy- cậu mỉm cười

_vậy ah!- cô mỉm cười- thấy tụi em vui vẻ và hạnh phúc như thế này, chị cũng muốn chị và Yunho như vậy nữa- cô nằm ngửa mặt lên trời

_huh?

_chị chỉ mong Yunho đối với chị bằng phân nửa Dong Wook đối với em là được rồi- cô mỉm cười chua chát

_sao vậy? em thấy anh Yunho thương chị lắm mà

_ Jaejoong ah!- cô quay đầu nhìn cậu- em.....đừng gặp anh Yunho nữa được không?

Jaejoong hơi bất ngờ khi Hanuel nói như vậy, chẳng lẽ cô không tin cậu ư?

_chị....xin lỗi vì đã nói như vậy- cô nhìn cậu- nhưng....chị sợ lắm, mỗi khi nhìn thấy em bên cạnh anh ấy, chị lại sợ....

_sao chị không tin anh Yunho, chị biết những lời chị nói sẽ khiến cho anh ấy buồn, và em cũng thế- cậu nhìn cô

_chị.....- Hanuel ngồi dậy- .....quả thật là chị rất sợ, từ khi Yunho gặp lại em, anh ấy ít khi nói chuyện với chị lắm, trong khi anh ấy lại thường xuyên đến nhà em, chị.....chị biết nói ra như thế là không phải, cũng không phải chị không tin em và Yunho, nhưng.....

_em hiểu rồi- cậu đáp- em hiểu, vì em cũng có người yêu mà, khi người yêu mình bên cạnh ai đó quá lâu thì em cũng sẽ không vui- cậu mỉm cười

_ Jaejoong ah!- cô nhìn cậu

_em sẽ không gặp anh Yunho nữa, em hứa đấy, nên chị không phải sợ đâu, anh ấy là của chị, mãi mãi là của chị- cậu mỉm cười nhìn cô

_ Jaejoong ah!- Hanuel bật khóc và ôm chầm lấy cậu- chị xin lỗi Jaejoong, chị đúng là một kẻ xấu xa, chị xin lỗi

_em thương chị lắm chị hai ah!

Chị không cần phải sợ như thế chứ, anh Yunho là của chị cơ mà, đừng sợ nhé!

End chap16

17. Chương 17

Hanuel nói chuyện với Jaejoong một lúc thì lớp dạy vẽ của cô gọi điện, bằng rằng có người tìm gặp nên cô phải chạy về ngay, khi mọi người trở về, Jaejoong đã nói lại, cậu cảm thấy bác Jung có chút hụt hẫng nhưng sau đó lại cười nói vui vẻ trở lại

_cho em nè!- Yunho đứng đưa chiếc lắc đeo chân cho cậu trong khi mọi người đang ngủ trưa

_cái gì vậy?- cậu cầm lấy nó

_lắc chân đấy, hôm qua anh đi chơi với Hanuel, thấy nó đẹp nên mua tặng cho em

_chị hai mua ah?- cậu thích thứ nhìn ngắm nó, nó quả thật rất đẹp và rất vừa ý cậu

_anh mua, anh cũng có mua cho Hanuel một sợi dây chuyền bằng vỏ ốc, sợi dây mà Hanuel đang đeo đấy, mang vào đi, để anh mang cho

Yunho mỉm cười và đặt chiếc lắc vào chân cậu, Jaejoong thích lắm, chợt cậu nhận ra rằng cậu đã hứa với Hanuel cách đây vài phút, cậu vội rút chân lại

_ơ....em nghĩ lại rồi, em cũng không thích lắc chân lắm đâu, em....em ngủ đây, em buồn ngủ lắm....

Yunho cảm thấy cách nói chuyện của Jaejoong vô cùng kỳ lạ, anh muốn mang chúng vào chân của Jaejoong lắm nên anh lén mang nó vào chân, cũng may là Jaejoong ngủ say nên anh khá dễ dàng mang vào

Rất đẹp!

Vừa ý với thành quả của mình, Yunho cũng nằm xuống kén bên cậu, Jaejoong của anh vẫn như thế, rất dễ ngủ, nằm xuống một lúc là ngủ ngay thôi, và cũng đã lâu rồi anh không được nằm gần cậu như thế này, cảm nhận mùi sữa toát ra từ cơ thể cậu, thật dễ chịu, anh muốn ôm cậu như lúc xưa nhưng anh biết, Jaejoong bây giờ không còn là cậu bé bảy tuổi, muốn ôm là ôm, muốn véo má là véo má được, tự dưng anh lại nhớ đến ngày xưa kinh khủng, nhưng như vậy cũng đã đủ lắm rồi, được nằm cạnh cậu, như vậy là đủ

Trong khi ba người kia đã ngủ say, Yunho vẫn còn suy nghĩ về mối quan hệ phức tạp của mình, anh đã nhận ra anh yêu Jaejoong, anh đã yêu cậu ấy, rất lâu và rất nhiều, nhưng bây giờ anh mới nhận ra, quá muộn để nói lời yêu cùng Jaejoong, cậu bây giờ đã có Se7en bên cạnh và anh cũng có Hanuel, cả hai sắp đính hôn với nhau, có lẽ anh nên để yên như vậy, nhưng.....một phần nào đó trong tim anh lại không muốn như vậy, nó gào thét, nó muốn anh phải chấp nhận nó, nó muốn anh nói với cậu rằng anh yêu cậu, anh muốn cưới cậu rồi mọi chuyện muốn ra sao thì ra, anh đã cố gồng dè nén nó nhưng mỗi khi gặp cậu, anh đều phải gục ngã, anh muốn ở bên cậu, muốn người mà cậu luôn nhắc đến không phải là Se7en mà là anh cơ, anh muốn như thế

Nhưng còn Hanuel? Cô ấy sẽ như thế nào? Anh không thể nào đối xử với cô ấy như thế, hai năm trước, anh tỏ tình cùng cô, một tháng trước, anh cầu hôn cô, anh cho cô hy vọng rồi lại đạp đổ nó đi ư? Hanuel sẽ ra sao chứ? Cô ấy không có tội gì cả, anh không muốn Hanuel phải đau khổ

Nhưng.....lại nhưng.....anh không biết có thể kiềm chế tình cảm của mình bao lâu nữa đây, suốt đời ư?

.....

Những ngày sau đó, Jaejoong luôn tìm cách lánh mặt Yunho, tuy không nói ra nhưng anh biết Jaejoong đang cố gồng lảng tránh anh và anh thật sự không thích điều đó, Jaejoong thường viện đủ mọi lý do để tránh anh và cách tốt nhất là cậu tới nhìn Dong Wook cùng dancer nhảy, nhưng anh chỉ cho cậu ở đó đến hết buổi sáng thôi, anh nói anh không thể tập trung nhảy được, anh chỉ tập trung vào cậu thôi và điều đó khiến cậu phì cười, cậu cũng muốn nhảy, cậu muốn một lần được nhảy cùng với Dong Wook lắm, đó là mơ ước của cậu mà, chỉ không quá ba ngày nữa thì liveshow của anh đã đến, cậu đã lên anh mua cho mình một cái vé Vip, cậu muốn anh được ngạc nhiên đây mà

Jaejoong bước ra khỏi đại sảnh khi giờ ăn trưa của hai người kết thúc, và cậu đã gặp người mà mấy ngày nay cậu lẩn tránh- Yunho

_anh có chuyện muốn nói với em- Yunho nhìn cậu một cách bực bội

_ah! Em bận lắm, có gì để nói sau ha- Jaejoong mỉm cười và lách đi chỗ khác nhưng Yunho đã nhanh tay hơn mà nắm lấy tay cậu

_anh không nghĩ rằng bây giờ không nói chuyện với em thì sẽ không có cơ hội nào nói chuyện với em nữa

Café Soul

_sao mấy hôm nay em luôn tránh mặt anh?- anh nhìn cậu

_ah! Tại em.....không khỏe- cậu cúi đầu

_em nổi dỗi tệ lắm, em không biết nói dối mà Jaejoong, nói anh nghe, sao em không nghe điện thoại, không gặp anh cũng như không cho anh đến nhà?- Yunho nói một cách tức giận thật sự- sao em lại muốn tránh mặt anh?

_ah!.....- cậu ấp úng-.....anh và chị hai sắp đính hôn rồi, em cũng vậy, nếu anh gặp em thường thì sẽ làm cho chị hai và Dong Wook hiểu lầm mất, em không muốn như thế

_đó không phải là nguyên nhân, trước khi đi đã ngoại, em đã không như thế này, ai đã nói với em điều đó? là Hanuel?

_nhưng chị ấy nói đúng, anh tốt với em quá, điều đó khiến Dong Wook cũng không vui và chị hai cũng không vui, em đã tha thứ cho anh rồi, anh không cần phải tốt như thế với em đâu- cậu nhìn thẳng vào anh mà nói- anh biết không, chị hai đã cảm thấy rất sợ khi anh cứ mãi bên em như thế, nếu là em, nhìn thấy Dong Wook bên cạnh người khác không phải em, em cũng giận và sợ như chị hai vậy

Dong Wook, Dong Wook, Dong Wook, em có thói gọi tên đó trước mặt anh không? Anh cảm thấy rất khó chịu khi tên đó được bật ra từ môi em, sao không là anh chứ?

_anh sẽ không đính hôn với Hanuel!

_cái gì?- cậu hét lên

_anh nói....anh sẽ không đính hôn với Hanuel- anh nói rõ từng từ

_tại sao?

_vì anh yêu em

_anh!

_anh yêu em, từ khi em xuất hiện, anh những tưởng sự quan tâm lo lắng đó là của một người muốn chuộc lại lỗi lầm của mình, nhưng không phải, vì anh yêu em, anh đã yêu em sáu năm trước rồi Jaejoong ah!- anh nắm chặt lấy tay cậu

_không được!- Jaejoong hốt hoảng rút tay lại, chuyện này quá sức đối với cậu

_từ khi em mất tích, anh mới nhận ra rằng em đã chiếm một phần không nhỏ trong trái tim anh, anh đã rất đau khổ, rất dằn vặt, một phần vì anh đã hại em ra nông nỗi như thế này, một phần vì anh yêu em, anh cảm thấy chán ghét bản thân khi không nhận ra rằng anh yêu em sớm hơn

_nhưng sao anh lại cầu hôn với chị hai? Chẳng phải anh yêu chị ấy sao?

_anh muốn dùng phần đời còn lại của mình để chăm sóc cho Hanuel, anh không yêu Hanuel! Người anh yêu là em, Jaejoong ah!

“bốp!”

Yunho choáng váng khi nhận cú đánh như trời giáng vào mặt

_ Dong Wook?

Trước mặt Yunho là một Se7en đang nổi giận với chẳng chịt những đường chỉ máu ngay mắt, anh biết Se7en sẽ giết chết anh hôm nay nhưng anh không muốn mãi lừa dối tình cảm của mình nữa, anh muốn đeo đuổi Jaejoong, công bằng

_mày.....- Se7en chỉ vào mặt Yunho

“Se7en đánh người! Se7en đánh người nè”

Hàng loạt đèn flash nháy lên liên tục khi Se7en nắm lấy cổ áo của Yunho

_thôi đi Dong Wook! Dong Wook ah! Thôi đi anh!- Jaejoong vội lao lại kéo Dong Wook ra nhưng anh bây giờ quá mạnh, cậu không thể làm gì được

_tránh xa Jaejoong ra!- anh gần từng tiếng với Yunho

_nếu không?- Yunho thách thức

_tao.....sẽ.....giết.....mày.....

_ Dong Wook ah! Thôi đi anh! Đừng gây chuyện nữa mà!- Jaejoong không ngừng kéo anh ra trong khi cánh nhà báo ngày càng đông

_nhớ đấy! tao sẽ giết chết mày nếu mày chạm vào Jaejoong một lần nữa

Se7en cố gấn nói trong khi Jaejoong kéo anh ra khỏi cuộc chiến và lên taxi ngay sau đó

_tôi sẽ không bỏ cuộc, nhất định không bỏ cuộc- Yunho chỉnh lại quần áo cho gọn rồi đi mất

Trên taxi, Jaejoong luôn nắm chặt tay Dong Wook, cậu biết bây giờ anh đang rất giận, rất giận, chưa bao giờ cậu thấy Dong Wook nổi giận đến như thế, tay anh nắm chặt tay cậu khiến nó đau nhói nhưng cậu không dám la lên, cậu biết bây giờ Dong Wook đang không bình tĩnh, cũng tại Yunho, khi không sao lại nói như thế chứ

Jung Yunho! mày dám nói yêu với Jaejoong? Sao mày dám chứ? Chẳng phải mày sắp lấy Hanuel sao? mày sẽ không có được Jaejoong, mãi mãi mày không có được Jaejoong

Trong khi đó, Yunho tức giận đi đến lớp dạy vẽ của Hanuel, anh cảm thấy bản thân là một kẻ xảo trá, một tên lẳng nhăng, một kẻ hèn nhát, anh yêu Jaejoong nhưng lại lừa dối tình cảm của Hanuel, hôm nay nhất

định anh phải nói chuyện với cô, nhưng trước hết, anh đang rất tức giận Hanuel, tại sao lại không nói thẳng với anh mà lại nói với Jaejoong cơ chứ? Tại sao lại như thế?

_ Hanuel ah!

Tiếng Yunho khiến Hanuel hơi giật mình

_anh Hanuel- cô mỉm cười nhìn anh

_sao em lại bảo Jaejoong tránh anh?- anh đi lại và hỏi cô với giọng giận dữ

_anh.....

_anh biết rồi, em bảo Jaejoong tránh xa anh phải không?

_là Jaejoong nói cho anh?- Hanuel nhìn Yunho với vẻ oán trách

_không phải cậu ấy nói

_phải! là em nói, vì em sợ mất anh, vì em sợ mất anh- cô gào lên- em rất yêu anh, nên em sợ mất anh, em sợ lắm, từ ngày Jaejoong xuất hiện, anh luôn bên cạnh nó, anh luôn dành thời gian cho nó, còn em, suốt sáu năm nay, em đã rất cố gắng, em đã rất cố gắng hoàn thiện bản thân, cố gắng trở nên xinh đẹp, cố gắng làm mọi điều mà anh thích, nhưng mà....từ khi Jaejoong về, mọi cố gắng của em đều vô ích, anh bỏ lễ đính hôn vì Jaejoong, anh làm mọi thứ vì Jaejoong, em ghét Jaejoong

“bốp!”

_sao em lại có thể nói ra những lời như thế chứ?

Yunho nhìn Hanuel như không tin vào mắt mình, con người hiền lành và nhút nhát của ngày xưa đâu rồi, con người dịu dàng và đảm đang đâu rồi, sao cô lại trở thành một người như thế này, căm ghét em trai mình trong khi cậu chẳng làm điều gì có lỗi với cô cả

_em không được trách Jaejoong, người em cần trách là anh, người em cần ghét là anh, anh mới là người đã phản bội tình yêu của em, có chuyện gì, em nên nói thẳng với anh đây này, em không cần phải nói với Jaejoong, cậu ấy không biết gì cả

_nếu em nói với anh, liệu anh có tránh xa Jaejoong ra không?- cô nhìn anh

_anh.....

_liệu em nói với anh, anh có còn yêu em không? Hay anh chỉ nói anh xin lỗi, anh không thể?

_anh.....

_ Yunho ah!- Hanuel vội nắm lấy tay anh- anh đừng bỏ em được không? Em yêu anh lắm, em rất yêu anh, em sẽ không thể nào chịu nổi nếu mất anh, em thật sự chịu không nổi đâu anh ah!

_anh xin lỗi Hanuel ah!- anh khéo léo kéo tay mình ra khỏi tay cô- anh đã dối em một lần rồi, và anh không muốn dối em nữa, chúng ta....hủy hôn đi

_gì cơ

_chúng ta hủy hôn- anh nhìn thẳng vào mắt cô- anh không thể nhìn em đau khổ như thế này được, em rất đẹp, lại hiền lành, trong sáng, sẽ có những người tốt hơn anh yêu em

_là Jaejoong? Là Jaejoong muốn anh làm như thế phải không?

_không! Không liên quan đến Jaejoong, là ý của anh, nghe anh nói này, có thể bây giờ anh nói như vậy em sẽ rất buồn, nhưng nó sẽ tốt cho em và cho anh sau này

_em không nghe, em không nghe- Hanuel vội bịt tai lại

_đừng như thế được không Hanuel!

_em không nghe, em không nghe- Hanuel ngồi thụp xuống sàn mà khóc

Trong khi đó, Dong Wook đưa Jaejoong đến sông Hàn, anh hét lên một cách bức bối nhưng đôi tay không ngừng nắm chặt tay cậu

_ Dong Wook ah!

_SAO HẮN TA LẠI CÓ THỂ NÓI YÊU EM TRONG KHI SẮP ĐÍNH HÔN VỚI CHỊ EM CHỨ?

_em không biết! nhưng anh có thể bình tĩnh lại không? Anh làm em sợ, anh không giống anh Dong Wook ah!- Jaejoong nhìn anh bằng đôi mắt mọng nước

_EM HỎI LÀM SAO ANH BÌNH TĨNH ĐƯỢC ĐÂY? NẾU ANH KHÔNG Ở QUÁN NƯỚC ĐÓ ĐỂ LÀM PHỔNG VẤN, ANH SẼ KHÔNG NGHE ĐƯỢC NHỮNG LỜI HẮN TA NÓI, RỒI HẮN TA SẼ LÀM GÌ EM NỮA CHỨ?

_ Dong Wook ah! Anh bình tĩnh được không?

Dong Wook thật sự không thể nào bình tĩnh được, cơn ghen tuông đang nuốt chửng tâm hồn anh mỗi lần anh nhìn thấy tay Jaejoong nằm trong tay Yunho, hắn đã nắm lấy đôi tay cậu và nói rằng hắn yêu cậu, làm sao anh có thể bình tĩnh được, nếu anh có thể bình tĩnh thì anh đã trở thành thánh rồi

_ Jaejoong ah! Em không yêu anh ta đúng không? Em không yêu anh ta đúng không?

_em không có, em không có- cậu lắc đầu- em yêu anh, tin em được không? Em yêu anh- cậu ôm vội Dong Wook vào lòng- em yêu anh nhất, đừng hỏi em những câu hỏi như vậy, nó khiến em đau lắm Dong Wook ah

_anh cũng yêu em, anh yêu em lắm- Dong Wook cũng ôm lại cậu, thật chặt- anh yêu em nhiều lắm Jaejoong ah!

_em biết, em biết, em cũng yêu anh mà

“leng keng leng keng”

_cái gì đang kêu vậy?

Dong Wook vội bỏ Jaejoong ra và tìm kiếm tiếng động lạ

_em không nghe cái gì cả, anh tìm cái gì?

Dong Wook để ý mỗi lần Jaejoong bước đi thì tiếng động đó lại vang lên

_đưa chân cho anh xem- anh cúi xuống nâng chân cậu lên

_gì vậy anh?- cậu ngạc nhiên

_em mua lắc chân hồi nào vậy?- anh chạm vào chiếc lắc hình mắt tre trên cổ chân cậu

_huh? Lắc chân nào? Em có mua đâu?

Jaejoong nhìn xuống và bàng hoàng nhận ra đó chính là chiếc lắc mà Yunho đã tặng cậu nhưng cậu không lấy, không biết anh đã mang vào cho cậu khi nào nữa, nó quá mảnh và nhẹ nên Jaejoong hầu như không chú ý đến nó

_em không mua? Sao lại trên chân em? Là ai tặng em?- mắt Dong Wook lại long lên

_anh bình tĩnh lại, nghe em nói- cậu vội ôm Dong Wook vào lòng- không có gì đâu mà, là của anh Yunho cho nhưng em đã từ chối rồi, không hiểu sao lại ở trên chân em như thế này nữa

_sao? Là Yunho tặng?- anh đẩy cậu ra- em nói em không có gì với hắn ta sao em lại nhận quà của hắn ta, mà không cho anh biết chứ? Em định giấu anh đến khi nào đây Jaejoong?

Dong Wook quát lên khiến Jaejoong hơi giật mình, cậu sợ Dong Wook, chưa bao giờ cậu thấy Dong Wook đáng sợ đến như thế, như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương vậy, có phải là do ghen tuông không? Jaejoong không biết, cậu chỉ biết Dong Wook đang đứng trước mặt cậu không còn là Dong Wook dễ thương mọi ngày nữa, Dong Wook thật đáng sợ, cậu sợ.....

_anh ah!- Jaejoong vừa nói vừa lùi lại khi thấy Dong Wook tiến tới

_tháo nó ra ngay Jaejoong- anh gần từng tiếng

_anh bình tĩnh lại, em sẽ tháo ra, nhưng anh đừng làm như vậy được không? Anh đừng làm em sợ mà.....em sợ anh như thế này lắm Dong Wook ah! Đừng làm em sợ được không?

Jaejoong vừa nói vừa cố lui ra sau

_ANH BẢO EM THÁO SỢI DÂY ĐÓ RA KHỎI CHÂN NGAY

Jaejoong giật mình khi nghe Dong Wook quát lên như vậy, cậu cần phải đi khỏi đây, cậu sợ hấn, và....cậu chạy

_EM ĐI ĐÂU VẬY JAEJOONG! ĐỪNG CHẠY NỮA

Dong Wook hét theo khi Jaejoong đang cố gấn chạy thoát khỏi anh

Sao anh thay đổi như vậy Dong Wook, mới vài phút trước, anh còn dịu dàng lắm mà, sao lại như thế? Sao lại như thế? Em không muốn nhìn thấy một Dong Wook đáng sợ như thế này, em sợ mà

Mặc cho Dong Wook gọi phía sau, Jaejoong chỉ biết cắm đầu chạy và cậu đã bắt được một chiếc taxi

_JAEJOONG AH!

End chap 17

18. Chương 18

_cậu đi đâu ạ?

Jaejoong giật mình khi vị tài xế hỏi cậu

_dạ....bác chở cháu đến.....

Jaejoong ngáp ngừng, cậu biết đi đâu bây giờ? Mới về Hàn chưa được một tháng, không biết đọc chữ Hàn, chỉ biết nói, lại có chỗ nào để đi đâu, chợt, một nơi lóe lên trong đầu cậu

_bác cho cháu đến khi nghỉ mát V.I.P đi ạ

_vâng

Chiếc xe lao nhanh, Jaejoong ngồi thu mình trong xe, cậu thật không tin người đang đứng trước mặt cậu bây giờ chính là Dong Wook của cậu, anh ngày trước không như vậy, sáu năm nay không như vậy, anh luôn dịu dàng với cậu, yêu thương cậu, anh chưa bao giờ to tiếng với cậu, nhưng hôm nay, anh quát lớn vào mặt cậu, đôi mắt long lênh sông sọc như muốn ăn tươi nuốt sống cậu, ghen tuông có thể làm con người ta thay đổi như thế sao?

“ket!”

_vâng, cậu cho xin 5000 won- bác tài xế mỉm cười đáp

Sau khi đưa tiền cho tài xế, cậu mua vé đi vào khu nghỉ mát, trời đã về chiều rồi, chắc cũng khoảng ba hay bốn giờ gì đấy rồi nhỉ, Jaejoong tìm một góc khuất mà ngồi, cậu lọt thỏm giữa những tán cây xanh, ở đây quả thật rất yên tĩnh, yên tĩnh đủ để Jaejoong có thể suy nghĩ lại những gì đã xảy ra trong ngày hôm nay, mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến cho cậu không thể nào chấp nhận được

Mở chiếc lắc ra khỏi chân và ngắm soi nó, chiếc lắc quả thật rất đẹp, màu xanh của nó khiến tâm hồn người khác dịu lại, những cái chuông nhỏ kêu leng keng khi cậu đung đưa, nó quả thật rất đẹp, tuy mảnh nhưng lại không dễ đứt, trong ánh nắng chiều, nó lại càng rực rỡ hơn, nhưng Jaejoong lại không thích nó, tại nó mà Dong Wook mới trở nên như thế, tại nó mà Dong Wook nổi điên lên trong khi khó khăn lắm cậu mới khiến anh có thể bình tĩnh lại

Jaejoong ném nó ra xa và nhìn chăm chăm vào nó, Yunho nói yêu cậu, Yunho nắm tay cậu, nhưng điều này cậu chưa bao giờ nghĩ đến ngay cả trong giấc mơ, sao Yunho lại có thể làm như thế trong khi anh sắp đính hôn với chị hai cậu chứ? Có biết như thế gọi là phản bội không? Nhưng cậu không ghét anh, cậu ghét bản thân cậu, tại cậu mà Yunho mới như thế, tại cậu mà Dong Wook mới như thế, ngọn nguồn của rắc rối đều là do cậu mà ra, là cậu

Jaejoong gục đầu và khóc, cậu không muốn ở một mình như thế này đâu, nhưng cậu biết gọi ai bây giờ, chẳng có ai ở bên cậu cả

Biệt thự nhà họ Jung

“BỐP!”

_MÀY NÓI CÁI GÌ? NÓI LẠI TAO NGHE!- ông Jung tức giận quát lên

Ông Jung đã lôi Yunho về nhà sau khi nghe được câu nói “chúng ta hủy hôn đi” ở phòng vẽ của Hanuel, ông vốn định đến nhờ Hanuel vẽ cho ông một bức chân dung mà ông mặt đỏ tía tai nhưng mọi chuyện đang đi một cách mất kiểm soát khi ông nhìn thấy Hanuel đang ngồi khóc dưới sàn và con trai ông- Yunho đang nói câu chia tay

_ông ah! Bình tĩnh nào- ông Kim vội nắm tay ông lại khi ông định giáng và má anh một cái nữa

_BÌNH TĨNH? ĐÁNG LẼ LÀ ÔNG PHẢI MẤT BÌNH TĨNH HƠN TÔI KIA, SAO ÔNG KHÔNG ĐÁNH CHẾT CÁI THằng NÀY ĐI- ông tức giận chỉ vào anh

_dù bố có nói như thế nào, có đánh như thế nào, con cũng giữ vững ý kiến của mình, con- muốn- hủy- hôn- anh nhìn thẳng vào ông

_MÀY.....MÀY.....- ông Jung tức giận chỉ vào mặt anh- CON HANUEL CÓ CÁI GÌ KHÔNG TỐT? NÓ ĐẸP NGƯỜI ĐẸP NÉT, CÁI GÌ CŨNG GIỎI, MÀY CÒN MUỐN GÌ NỮA?- ông Jung chỉ vào Hanuel đang khóc ở phía sau ông Kim

_ông bình tĩnh nào, sao lại nóng giận như thế, tôi là ba con Hanuel mà tôi còn giữ bình tĩnh được, ông nóng quá- ông Kim kéo ông Jung ra xa và nhìn ông- Yunho, bác biết con là một người có trước có sau, là người chịu trách nhiệm về lời nói của mình, con nói đi, con đã yêu một người khác nên mới muốn hủy hôn với Hanuel nhà bác phải không?

_dạ- anh khẳng định- con yêu người đó còn nhiều hơn cả sự sống của con nữa

Yunho nói rõ từng chữ khiến ruột gan Hanuel cứ quặn cả lên, chưa bao giờ cô lại chịu nỗi đau lớn đến như thế này cả, người mà cô yêu thương lại đi yêu thương chính em ruột của mình, cô đau, đau đến có thể chết ngay lập tức, đau lắm

Ông Kim cố gồng nuốt cơn giận vào lòng, tuy ông không phải là con nhà danh da vọng tộc gì nhưng cũng là trưởng thôn, là một người có ăn học, ông không thể quá lỗ mãng như ông tướng nóng tánh họ Jung được, ông muốn biết ai có thể cướp lấy trái tim của một người như Yunho

_vậy bác có biết đó là ai không?

_bác biết rất rõ

_AI? LÀ THằng NÀO CON NÀO? TAO MÀ BIẾT, TAO BẮM TAO VẦM CHO CÁ ẮN, TAO NGUYÊN RỦA NHÀ NÓ, LÀ THằng NÀO? CON NÀO MÀ MÁY LẠI TỪ BỎ MỘT NGƯỜI TỐT NHƯ HANUEL

_là Jaejoong- anh nói thẳng

Và.....

Hai người bỗng im lặng khi cái tên Jaejoong được xướng lên, ông Jung không biết nói gì, ông lăm lét người đang nổi cả gân xanh gân đỏ kể bên mình, lúc này ông hơi quá đà, nhưng tại sao lại là Jaejoong cơ chứ? Thằng bé đó có gì tốt mà yêu nó, nó chỉ có duy nhất một cái là xinh đẹp thôi, nó không có nghề nghiệp như Hanuel, không lành lợi như Hanuel, không hiểu ông bằng Hanuel, tuy rằng nó cũng là con của ông Kim- bạn

thân ông nhưng người ông muốn Yunho cưới là Hanuel, ông muốn bông cháu, ông muốn người đó là Hanuel thôi

Ông Kim cũng không nói được gì, ông đang giận, rất giận, ông giận Jaejoong, là em mà dám cướp đi người yêu của chị hai mình, gia phong ở đâu? Nề nếp ở đâu cơ chứ?

_con yêu Jaejoong, và con hy vọng mọi người chấp nhận cho chúng con- anh nhìn ông Kim và bố mình

_chấp nhận?- ông Kim nhìn Yunho- con có biết là Jaejoong có người yêu rồi không? Có biết rằng nó sắp đính hôn với Dong Wook không? Sao con lại có thể nói những lời đó chứ?- ông Kim gần giọng

_con sẽ theo đuổi Jaejoong, sẽ cạnh tranh công bằng với Se7en. Con không thể mãi lừa dối tình cảm của mình được, sáu năm là quá đủ để che giấu, con không thể sống mà lừa dối bản thân được

_TAO KHÔNG CHẤP NHẬN! MÀY PHẢI CƯỚI HANUEL- ông Jung quát

_không! Con không muốn, như thế là làm khổ con và cả Hanuel, con không muốn và nhất định sẽ không làm đám cưới với Hanuel

Hanuel tưởng chừng có thể ngắt đi được, những gic cô sợ đã đến, những tưởng trước mặt của ông Jung, Yunho sẽ dịu đi phần nào nhưng anh lại càng chắc chắn hơn, bỗng dưng cô muốn gặp Jaejoong kinh khủng, cô muốn hỏi cậu đã cho Yunho uống thuốc gì, sao mãi vẫn không bỏ cậu, cậu đã bỏ bùa mê gì?

Hanuel lao nhanh ra cửa, cô không muốn nghe Yunho nói nữa, nó giống như những lưỡi dao cứa và tim cô Đau

Nhói

Lấy điện thoại và bấm số của Jaejoong, cô hỏi lớn

_EM Ở ĐÂU?

20p sau, Hanuel đang đứng trước mặt Jaejoong với đôi mắt sưng húp vì khóc quá nhiều

_chị hai!- cậu vội đứng lên- sao chị khóc vậy?

“BỐP!”

_tại sao? TẠI SAO VẬY JAEJOONG? TẠI SAO EM LẠI VỀ LÀM GÌ CHỨ? TẠI SAO EM KHÔNG ĐỂ CHO CHỊ YÊN CHỨ? CHỊ ĐÃ LÀM GÌ MÀ PHẢI CHỊU NHƯ THẾ NÀY CHỨ?

Cô hét lên sau khi tát cho Jaejoong một cái nháng lửa, cô dường như mất hết cả lý trí, trong tim cô bây giờ, nỗi đau bị phản bội đã lấn át tất cả, trước mặt cô bây giờ không còn là Jaejoong đáng yêu, đứa em mà cô hằng thương nhớ nữa mà là người đã cướp Yunho ra khỏi cuộc đời cô

_chị hai, em không

_IM ĐI! SAO EM LẠI LÀM NHƯ THẾ VỚI CHỊ, EM ĐÃ NÓI GÌ VỚI YUNHO? EM ĐÃ NÓI GÌ? CHẮNG PHẢI EM CHẤP NHẬN TRÁNH MẶT YUNHO SAO? SAO EM LẠI CÓ THỂ NÓI MÀ KHÔNG LÀM NHƯ VẬY CHỨ? TẠI SAO JAEJOONG? TẠI SAO EM LẠI BẮN ĐỨNG CHỊ?

_em không có chị hai ah! Em không có mà, nghe em, nghe em nói được không? Nghe em giải thích được không?

_GIẢI THÍCH? CÓ MUỘN QUÁ KHÔNG JAEJOONG? YUNHO ĐÃ HỦY HÔN VỚI CHỊ RỒI, BÂY GIỜ EM GIẢI THÍCH, SẼ GIÚP ĐƯỢC GÌ CHỨ? EM LÀM ĐƯỢC GÌ? YUNHO ĐÃ HỦY HÔN RỒI

Hanuel ôm mặt khóc nức nở trong khi Jaejoong đứng chết trân tại chỗ, sao cả ngày hôm nay không có việc gì tốt lành hết vậy? sao mọi chuyện theo một chiều hướng như thế này? Sao không những những ngày trước, sẽ tốt đẹp hết cả sao? Sao lại như thế này chứ?

_chị hai ah! Không như chị nghĩ đâu, không như chị nghĩ đâu- cậu ngồi thụp xuống ôm lấy cô nhưng bị cô hất ra

_TRÁNH XA CHỊ RA

Hanuel quát lên và cô tình cờ thấy sợi dây màu xanh lấp lánh ở gần cậu

_cái này là của Yunho cho? Là hai người ước hẹn với nhau

_không có, đúng là anh ấy có tặng cho em nhưng mà....

_IM ĐI- Hanuel cắt ngang lời giải thích của cậu- tôi hiểu rồi, bây giờ tôi hiểu rồi, cậu.....tôi ghét cậu

Hanuel hét lên rồi bỏ chạy, Jaejoong chạy theo nhưng không kịp, cô đã leo lên xe và chạy đi, Jaejoong khóc hết nước mắt, sao lại như thế này chứ? Sao mọi chuyện lại ra như thế này, là Yunho, tất cả là Yunho, sao anh lại nói như thế? Sao lại như thế chứ? Sao lại đảo lộn cuộc sống vốn đang theo chiều hướng tốt đẹp như thế chứ? Dong Wook giống như một người khác, Hanuel thì ghét cậu, rồi đây, ba cậu, bác Jung, tất cả sẽ nhìn cậu như thế nào? Một người cướp bạn trai của chị mình, mọi người sẽ nghĩ như thế nào chứ

_JUNG YUNHO! TÔI GHÉT ANH, TÔI GHÉT ANH SUỐT ĐỜI!

End chap 18

19. Chương 19

Lại nói về Yunho, sau khi anh cùng ông Jung cãi nhau một trận nảy lửa, anh giận quá mà ra khỏi nhà trong khi ông Jung vẫn quát tháo ầm ĩ, ông Kim do quá giận mà đã trở về nhà của Dong Wook mà chờ Jaejoong về, Yunho lấy xe trên nhiều đoạn đường, anh không biết phải đi đâu cả, ngay bây giờ, anh muốn gặp Jaejoong, anh tự hỏi cậu đã làm gì từ khi bị Se7en kéo đi, anh ta có làm gì cậu không, bật máy thì không liên lạc được, điều này khiến anh thật sự lo lắng, anh đã đến nhà của Jaejoong nhưng chẳng có ai ở nhà, có lẽ ông Kim cũng chưa về tới, hẳn thật sự không biết đi đâu ngoài những club vip và anh đã uống rất nhiều rượu ở đó

Jaejoong vẫn ngồi thu lu ở gốc cây ban nãy, cậu siết chặt chiếc cốc trong lòng bàn tay, cậu đang giận, rất giận, giận chủ nhân của chiếc cốc này lắm lắm, trời đã thật sự tối, có lẽ là sáu hay bảy giờ gì rồi, vậy là cậu đã ở trong này bốn- năm tiếng rồi, nhưng cậu vẫn chưa muốn về, cậu cũng không dám về, cậu sợ gương mặt cau có của Dong Wook, sợ nhìn thấy ba, bây giờ...cậu có nhà mà không thể về

Jaejoong giật mình vì điện thoại rung lên trong túi

Nhìn dòng chữ “ Dong Wook” chạy ngang màn hình, cậu nửa muốn nghe, nửa lại thôi, cậu vẫn sợ rằng Dong Wook sẽ mắng cậu

_alo!- cậu ngập ngừng

“ Jaejoong ah! Em đã đi đâu vậy? sao em không về nhà? Ba đang lo lắng cho em lắm”

Jaejoong thở phàn nhẹ nhõm khi nghe được giọng nói trầm ấm thường ngày của anh, không phải là giọng nói quát nạt như ban trưa

_em....không dám về, em sợ anh còn giận em, em sợ ba la em- cậu nói như sắp khóc- Dong Wook ah! Em và anh Yunho thật sự không có gì mà, em yêu anh lắm, làm ơn tin em được không Dong Wook

“ Jaejoong ah!”

_em nói thiệt mà- cậu vừa nức vừa nói- em không có giấu anh cái gì hết á, em tháo cốc ra khỏi chân rồi, em không có mang nó nữa mà, anh tin em được không?

“anh xin lỗi Jaejoong ah! Anh đã lớn tiếng với em, lúc đó....anh dường như không còn là anh nữa”

_anh ah!- cậu mỉm cười

“anh lo cho em lắm nhưng anh không dám gọi cho em, anh sợ em còn giận anh, anh sợ em sợ anh, em đừng sợ anh nhé, tại lúc đó, anh nóng quá, anh đã rất hối hận khi nhìn em lên xe, anh đã cố nhưng anh không chạy theo em kịp”

Nghe Dong Wook nói gấp như thế, cậu biết, anh đang rất lo lắng cho cậu, anh không giận cậu nữa, Jaejoong vui lắm lắm, cậu như gỡ bỏ được một gánh nặng trong lòng

__em hiểu mà! Em không giận anh, em yêu anh, em yêu anh nhiều lắm

“anh yêu em, anh cũng yêu em, sẽ chẳng ai chia cách được chúng ta, không ai cả”

__uh! Không ai cả- cậu gạt đầu

“em đang ở đâu? Anh sắp xong buổi họp báo rồi, anh sẽ lại đón em”

__dạ, em ở

“tít”

Jaejoong vội vã vào điện thoại khi nó chợt tắt nguồn, hết pin rồi, cậu chưa kịp nói cho anh biết cậu đang ở đâu mà, anh sẽ lo lắng mất mà cậu thì không muốn như thế

Cậu vội chạy đi tìm ai đó có điện thoại để gọi nhờ nhưng cậu bàng hoàng nhận ra...

NƠI ĐÂY KHÔNG CÒN AI CẢ

Jaejoong vội chạy ra ngoài nhưng cửa cổng đã đóng, nó rất cao và được rào bằng kẽm gai, cậu đã cố leo mấy lần nhưng không được, quần áo cậu tả tơi vì vướng vào kẽm gai

trời ơi! Làm sao đây, làm sao ra đây

__CÓ AI NGOÀI KIA KHÔNG? TÔI BỊ NHỐT TRONG ĐÂY RỒI! CÓ AI KHÔNG!- Jaejoong hét to
CÓ AI Ở NGOÀI KIA KHÔNG?

Jaejoong cố gấn hét to, cậu không biết rằng nơi đây biệt lập với Seoul nên về đêm, đường rất tối và hầu như không có ai đi ngang qua và bây giờ Jaejoong đang cảm thấy sợ thật sự

__đến giờ mà nó còn chưa về? thằng con này, nhất định phải đánh nó một trận, càng ngày càng hư- ông Kim đập tay lên bàn từ khi về đến giờ, Jaejoong vẫn chưa xuất hiện ở nhà, gọi điện thì không được, cậu muốn làm ông tức chết mà

Trong khi đó, Jaejoong vẫn đang cố gấn leo qua lớp cổng với chi chít kẽm gai, thật sự Jaejoong cảm thấy sợ, cậu bây giờ không thể nhìn thấy gì cả, nhìn lại phía sau, tiếng xào xạc của gió lửa và lá giống như có ai đó đang nói chuyện vậy, điều đó càng làm cho một Jaejoong vốn đã rất nhát gan lại càng thêm run rẩy, cậu ngồi thụp xuống đất, cậu sợ lắm,

Dong Wook ah! Làm ơn đến đây! Làm ơn! Em sợ lắm! tối quá! Em không thấy gì nữa, lạnh quá, tối quá!

.....

Yunho bước ra khỏi quán bar khi anh đã ngà ngà say, anh uống rất nhiều rượu, cũng may là tửu lượng anh cũng không đến nỗi tệ nên có thể thoát khỏi bọn cảnh sát đang bám phía sau vì cái tội vượt đèn đỏ, anh chẳng biết đi đâu cả, đến khi dừng lại thì anh thấy mình cách khu nghỉ mát chừng mười mấy thước

Đúng là ma men chỉ đường mà, sao lại đến đây nhỉ

Jaejoong đang thụp đầu vào gối vì sợ, chợt cậu nghe tiếng xe, Jaejoong vui mừng chạy lại cổng mà hét lên

__CỨU TÔI VỚI! CÓ AI Ở ĐÓ KHÔNG? TÔI BỊ NHỐT TRONG NÀY RỒI! LÀM ƠN CỨU TÔI VỚI!

Ha ha! Mày nhớ Jaejoong đến phát điên rồi Yunho ah! Mày nghe giọng cậu ấy đấy, mày say lắm rồi

__CỨU TÔI! TÔI BỊ NHỐT RỒI! CÓ AI CỨU TÔI! LÀM ƠN CỨU TÔI VỚI!- Jaejoong hét to hơn

đúng là mày điên thật rồi, chạy tới xem sao, có thể là mày nghe đúng đấy Yunho, mày nghe tiếng Jaejoong đấy

Yunho chạy trở tới cổng khu nghỉ mát và....

Đường như ma men không thể chi phối anh được nữa khi anh nhìn thấy Jaejoong đang đứng bên trong khu nghỉ mát với bộ quần áo rách bươm

_ Jaejoong ?- Yunho vội mở cửa xe và chạy ra

_ anh Yunho?- Jaejoong vui mừng chạy lại bám vào thành cổng, cậu vui mừng quá mà không để ý rằng tay mình đang chảy máu- anh Yunho ah! Làm ơn cứu em! Em bị nhốt rồi! em không ra được

Yunho cũng rối, thường thì ở đây không có bảo vệ, họ ra về sau khi khóa cổng và đến vào ngày hôm sau, nhưng anh không thể để Jaejoong đứng mãi ở đây và chờ trời sáng được

Anh chạy vào trong và mở đèn pha lên, có ánh sáng chiếu vào, Jaejoong cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều nhưng do không cẩn thận nên cậu nhìn thẳng vào ánh sáng bất ngờ làm cho cậu choáng váng và đôi mắt dường như mờ hẳn đi

_ anh Yunho ah! Chối quá- Jaejoong lấy tay che mắt lại

_không sao đâu, em đừng nhìn vào đèn xe, chờ anh một chút, để anh nghĩ cách

Yunho đứng ngồi không yên khi nhìn thấy thân thể của Jaejoong tàn tạ như thế này, anh đau lòng lắm nhưng điều cần thiết bây giờ là phải cứu cậu ra khỏi nơi đây

_có rồi

Yunho chạy lại phía sau cốp xe và lấy ra một cái ghét nhỏ đủ để anh đứng cao bằng cánh cổng

_leo lên đi Jaejoong

Jaejoong hoàn toàn bất ngờ khi Yunho bóp chặt dây kềm gai và bảo cậu đứng trên tay anh

_không được! tay anh chảy máu rồi, anh Yunho ah! Tay anh chảy máu rồi

_đừng lo cho anh! Bước lên tay anh mau lên- Yunho kiểm chế cơn đau lại và hỏi cậu

_em không dám, em sợ làm đứt tay anh

_bước lên đi, em bước nhanh thì anh không đau nữa- Yunho mỉm cười với cậu trong khi gương mặt anh đỏ gay vì đau

Jaejoong nhìn thấy bàn tay Yunho chảy máu đến như thế, mọi cảm ghét của cậu biến đi đâu mất mà thay vào đó là một cái gì đó đang nhói lên trong lòng cậu, nó nhẹ thôi, nhưng cũng đủ làm cho cậu cảm thấy không ổn lắm

_bước nhanh lên em

Jaejoong bèn vội bước lên tay anh, toàn bộ sức nặng của cậu dồn vào bàn tay anh nhưng anh không cảm thấy đau nữa, điều cần thiết là Jaejoong an toàn, vậy là đủ

Cứ thế, Yunho nắm hết dây kềm này đến dây kềm khác, đến khi chỉ còn một bật nữa là Jaejoong có thể bước qua

_nào! Từ từ thôi, cẩn thận, nắm tay anh này, từ từ thôi!

_em sợ độ cao, anh Yunho ah! Cao quá- cậu run run

_đừng sợ, nắm chắc tay anh, nắm chắc tay anh này

Yunho nắm tay Jaejoong thật chặt và đỡ cậu xuống, nhưng chiếc ghế nhỏ không chịu nổi sức nặng của hai người nên đó gây đôi khiến anh mất thăng bằng kéo luôn Jaejoong xuống đất

“chụt”

Cả hai mở to mắt khi môi của hai người đang dính chặt vào nhau

Jaejoong vội ngồi dậy nhưng Yunho đã nhanh hơn, anh ôm chặt lấy cậu và tiếp tục nụ hôn ngọt ngào này, đây là nụ hôn đầu tiên của anh nhưng không phải của cậu

Ngọt ngào

Ngọt ngào

Ngọt ngào

Đó là toàn bộ cảm xúc của anh lúc bây giờ, anh muốn nhiều hơn nữa, anh muốn cậu đáp trả anh, anh muốn nhiều hơn

Còn Jaejoong, cậu vẫn còn trong tình trạng đông cứng khi anh ôm chặt lấy cậu và hôn mãnh liệt lên môi cậu

Cảm giác ra sao nhỉ?

Ngọt ư?

Có chút chút

Vui ư?

Có chút chút

Ghét ư?

Cũng có chút chút

Đang hôn người con trai khác ngoài Dong Wook ư?

Có.....KHÔNG!

Jaejoong sức tỉnh và vội dứt khỏi nụ hôn, cậu vừa làm gì thế này? Cậu vừa hôn một người con trai khác ngoài Dong Wook, cậu đang phản bội anh, không được, không được

Jaejoong vội lau miệng và cúi đầu xin lỗi Yunho

_không phải là em, là anh- Yunho mỉm cười nhìn cậu- ngọt lắm Jaejoong ah

_về....về đi, em muốn về.....về được không?

Jaejoong vội vã chạy vào xe và yên ả ở đó, đầu cậu vẫn còn cúi xuống trông đến tội, Yunho phì cười và anh chống tay đứng dậy

Nhưng....

Nó đau quá, không chống được

Yunho nhìn lại bàn tay mình

Dây kẽm gai cửa sâu vào tay anh

Đau

Nhưng bù lại

Anh được nụ hôn của Jaejoong

Hạnh phúc

Đau nhưng hạnh phúc

Anh yêu em, Jaejoong ah!

End chap 19

20. Chương 20

Yunho cố ý chùi tay vào áo khoát để không phải làm cho Jae sợ nhưng máu cứ ra quá nhiều, kềm gai đâm vào tay anh rất sâu nên bây giờ không cầm được, bước vào xe, anh mỉm cười với cậu

_thất dây an toàn đi, anh đưa em về nhà- anh mỉm cười nhìn cậu

_d...dạ..dạ- Jaejoong gật đầu và liếc sang nhìn Yunho _tay anh....tay anh.....- cậu chỉ vào bàn tay đang nhỏ máu xuống đùi của anh

_không sao đâu, vài giọt ấy mà, không chết đâu

Jaejoong không nói, có cái gì đó khó chịu lắm khi cậu nhìn vào bàn tay của anh, tuy là giận anh lắm lắm nhưng nhìn thấy anh bóp kềm gai cho cậu bước lên, đỡ lấy cậu và không than van khi bàn tay anh đang ướt đầm máu, cậu vội cởi áo sơ mi khoát ở ngoài ra và xé chúng

_em làm gì vậy?

_đưa tay cho em- cậu nhìn anh

Yunho vẫn không thể tin vào mắt mình, Jaejoong đang cầm lấy tay anh và cẩn thận lau từng giọt máu

_hơi đau một chút nhưng anh ráng nha- cậu vừa lau vờ thổi vào tay cho anh

Không đau, không có đau, mà trái lại, anh cảm thấy dễ chịu lắm

Jaejoong vẫn chăm chú lau tay cho anh, sau đó, cậu dùng tấm áo vừa xé bằng tay anh một cách cẩn thận, tuy băng vụng về nhưng anh lại cảm thấy nó rất đẹp, vì sao ư? Vì Jaejoong băng nó cho anh

_em không sợ máu sao?- anh nhìn cậu

_ngày xưa em mần cá, máu còn nhiều hơn thế này, em quen rồi- cậu nói trong khi băng bó bàn tay còn lại của anh

Vậy....em xem anh như con cá của em ah?

_xong rồi, anh cử động thử xem sao- cậu bỏ tay anh ra

_được rồi- anh bóp bóp tay mình

_vậy....về thôi

Yunho gật đầu rồi rờ ga, cả hai không nói gì, ai cũng theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, Jaejoong nhìn ra ngoài cửa kính, cả ngày hôm nay mọi chuyện đổ ập vào cậu khiến cậu cảm thấy vô cùng mệt mỏi, lại thêm nụ hôn ban nãy, trong một giây ngắn ngủi, cậu đã có thể đáp trả lại, tại sao? Tại sao lại có thể muốn đáp trả lại anh? Cậu đang phản bội Dong Wook? Đúng? Không! Đó chỉ là một tai nạn, một tai nạn mà thôi, là Yunho đỡ cậu, là ghế gãy nên mới như thế, nên mới như thế thôi, hoàn toàn không phải cố ý, cậu yên Dong Wook, cậu yêu Dong Wook, hai người sắp đính hôn rồi, hai người sắp rồi

Yunho chốc chốc lại liếc nhìn Jaejoong, anh cố ý cho xe chạy chậm hơn bình thường, anh muốn có nhiều thời gian hơn để ở bên cậu, dù rằng hai người chẳng nói lời nào cả, nhưng bao nhiêu đó cũng đã đủ lắm rồi, lúc uống rượu trong quán bar, anh đã từng suy nghĩ. Có phải anh quá ích kỷ không? Anh quá tham lam phải không? Đã có Hanuel bên cạnh, anh lại không muốn, anh lại muốn em trai của bạn gái mình, anh lại yêu cậu và anh muốn cậu là của anh, có phải anh quá tham lam và ích kỷ không? Có phải anh là kẻ bội bạc hay không? Anh cũng đã từng suy nghĩ, hay là xem mọi việc như không có gì, ngủ một giấc thật ngon và mọi chuyện sẽ là giấc mơ, ngày mai anh và Hanuel sẽ lại là người yêu, Jaejoong và Dong Wook cũng như vậy, như vậy có phải sẽ tốt hơn không? Không ai đau, không ai buồn cả. nhưng mọi chuyện đến nước này rồi, phải làm sao để nó trở thành giấc mơ đây?

Yunho càng nghĩ càng thấy bản thân thật xấu xa, anh quá xấu xa để chạm vào cậu, nhìn sang bên cạnh, Jaejoong đã ngủ lúc nào rồi, có lẽ ngày hôm nay cậu đã rất mệt mỏi, cậu quá mệt mỏi rồi, anh có nên buông tha cho cậu không?

Jaejoong ah! Chắc em mệt mỗi lần phải không? Nhìn em như thế này, anh đau lòng lắm, anh rất hối hận, nếu sáu năm trước anh không chơi trò chơi quái ác đó, thì có lẽ, người mà cậu yêu sẽ là anh, không phải là Dong Wook, mọi chuyện sẽ không như thế này, tuy cậu đã nói lời tha thứ, nhưng anh vẫn chưa thể tha thứ cho bản thân mình, anh....

Yunho dừng xe lại và lấy áo khoát của mình đắp cho cậu, chiếc áo khoát lấm tấm máu của anh hòa vào máu của cậu, anh mỉm cười và vuốt ve mái tóc đang rũ xuống trán

Anh xin lỗi Jaejoong ah! Anh đã không đến sớm hơn để cứu em, anh là một thằng quá tồi tệ

.....

“kết!”

Yunho thắng nhẹ trước cửa chung cư của Jaejoong và Dong Wook, r axe và cúi xuống bên cậu một cách nhẹ nhàng, anh bước vào thang máy

Anh không quan tâm đến lời xầm xì bên cạnh anh khi một người đang bế một người, mà cả hai đều bê bết máu đến như thế, đến khi Jaejoong nhú mồm vì ồn thì anh mới lên tiếng, anh không muốn chuyện tầm phào của mấy bà nội trợ hay những người vô công rồi nghề khiến cậu thức giấc được

Đến trước cửa phòng cũng là lúc Dong Wook mở cửa đi tìm cậu, anh đã không thể liên lạc được nên đã chạy về nhà xem thử, anh cũng đã báo cảnh sát rằng cậu đã mất tích

_ Jaejoong! Jaejoong ah! Sao em lại ra nông nỗi này?

Dong Wook vội vã bế Jaejoong và mang cậu vào nhà, bên trong ông Kim và Hanuel cũng ngồi chờ, thấy cậu như vậy, không ai không hốt hoảng cả, ông Kim vội đi đun nước cho cậu trong khi Dong Wook và Hanuel thay áo cho cậu

_ MÀY LÀM CÁI GÌ MÀ JAEJOONG RA NÔNG NỔ NÀY HẢ?- Dong Wook không giữ được bình tĩnh mà chạy lại giật cổ áo Yunho- MÀY ĐÃ LÀM GÌ CẬU ẤY?- Dong Wook gầm lên

_ CÁI ĐÓ TAO PHẢI HỎI MÀY MỚI ĐÚNG, MÀY LÀM CÁI GÌ MÀ ĐỂ JAEJOONG MỘT MÌNH Ở KHU NGHỈ MÁT HẢ? MÀY BIẾT JAEJOONG ĐÃ SỢ ĐẾN CỠ NÀO KHÔNG? MÀY CÓ THẤY JAEJOONG NGỒI CO RO MÀ KHÓC KHÔNG? LÚC ĐÓ MÀY Ở Đâu HẢ? MÀY KHÔNG CÓ TƯ CÁCH MĂNG TAO, MÀY KHÔNG CÓ- Yunho cũng không thể nhịn nữa mà gào lên

_ HAI NGƯỜI IM HẾT ĐI CHO TÔI!- ông Kim hét lên- ĐI RA PHÒNG KHÁCH ĐI, MUỐN CẢI NHAU, MUỐN ĐÁNH NHAU THÌ RA NGOÀI

Yunho và Dong Wook lườm nhau một cái rồi cũng bước ra ngoài, ông Kim bực bội đặt thau nước xuống và cởi quần áo cho cậu

_ làm cái gì mà mình mẩy trầy trụa hết trơn vậy nè

Ông Kim cởi bỏ toàn bộ quần áo trên người cậu, bên dưới lớp vải sờn sùi là chi chít những vết thương lớn có, nhỏ có, chúng không sâu nhưng đủ để người khác phải choáng váng, hầu như không có chỗ nào trên người cậu không có vết thương cả, nhìn con trai mình nằm im với những vết thương trên người, ông Kim không khỏi xót xa, giận thì giận lắm, nhưng con mình bị như vậy thì bậc cha mẹ làm sao chịu nổi cơ chứ?

Lau mình cho cậu một cách cẩn thận và pha cho cậu uống một ít thuốc chống cảm, ông vội mang thau nước ra ngoài, nhưng khi bước ra ngoài, ông thật sự muốn đi vào trong ngay

Không khí trong phòng khách vô cùng căng thẳng, Yunho và Dong Wook lườm nhau đến nỗi họ có thể rách mắt bất cứ lúc nào, trong khi đó, Hanuel đang băng lại bàn tay cho Yunho mà không ngừng khóc, ông cảm thấy thật đau đầu, tại sao mọi việc lại ra nông nỗi như thế này chứ?

Khi thấy ông Kim bước ra, Yunho vội đứng lên và có ý muốn đi vào phòng nhưng Dong Wook đã đứng chắn trước cửa

_ Se7en ! tôi chỉ muốn vào thăm Jaejoong- anh nhìn Se7en

_nhưng tôi cảm thấy điều đó không cần thiết, Jaejoong là người yêu của tôi và tôi nghĩ tôi sẽ chăm sóc tốt cho Jaejoong

_tôi chỉ muốn xem cậu ấy như thế nào

_ Jaejoong ngủ rồi, và tôi nghĩ anh sẽ không phá giấc ngủ của Jaejoong chứ?

Yunho tức đến ói máu khi nhìn gương mặt của Se7en, thề có chúa rằng anh sẽ đánh chết Se7en nếu như anh ta không phải là người yêu của Jaejoong

_được, tôi về, nhưng ngày mai tôi sẽ ghé lại thăm

Yunho lườm Se7en một phát nữa mới chịu bước ra, Hanuel cũng vội đi theo anh, căn nhà trở lại sự yên tĩnh vốn có của nó, ông Kim lắc đầu ngao ngán, chuyện tình cảm của những chàng trai cô gái mới lớn thật khó để giải quyết, ông cứ nghĩ chuyện tình này chỉ có trong phim mà thôi, không ngờ nó đang diễn ra trong nhà và trên người hai đứa con mà ông yêu thương nhất này

Dong Wook không nói gì, anh bước vào phòng và ôm thân hình đang ngủ ấy vào lòng, cậu có biết không? Lúc đang nói chuyện điện thoại, cậu bỗng nhiên cúp máy, anh đã lo lắng lắm, anh đã trốn khỏi buổi phỏng vấn mà chạy đi tìm cậu, anh đi tìm cậu một cách điên cuồng, đi lại những nơi cậu có thể đến như là quán bar, vũ trường, thường khi con người hay buồn phiền thì họ sẽ vào đó mà uống rượu cho vui buồn, nhưng hình như vẫn không thấy cậu, anh lo lắng lắm, lo đến phát điên lên được, anh sợ cậu bỏ anh mà đi

Hôn lên trán cậu, anh lại muốn về Nhật kinh khủng, ngày trước, tuy bên Nhật hơi phiền vì bị theo dõi nhưng cuộc sống của anh và Jaejoong trôi qua rất êm đềm, rất hạnh phúc, nhưng từ ngày đặt chân đến Hàn quốc, tuy không bị làm phiền như thế nữa nhưng anh lại có cảm giác cậu đang rời xa anh, từng chút, từng chút một

Jaejoong ah! Phải chi anh có một chiếc ***g vàng, anh sẽ mãi mãi cho em ở trong chiếc ***g đó, em sẽ mãi mãi thuộc về anh, một tuần hơn nữa thôi, chúng ta sẽ kết hôn với nhau, anh đang mong muốn ngày đó đến thật gần, anh mong lắm em ah!

Dong Wook hôn lên má cậu rồi cũng ôm cậu chìm vào giấc ngủ. Một ngày khoong yên bình đã trôi qua, liệu ngày mai, sóng gió đã ngừng không?

End chap 20

21. Chương 21

_ Yunho! Vào đây! Bố có chuyện muốn nói với mày- Ông Jung đứng trên cầu thang nhìn xuống con trai mình- còn Hanuel, con lên phòng ngủ đi, bố sẽ nói chuyện với con sau

_dạ!- cô gật đầu

.....

_bố!

_nói bố nghe, thằng Jaejoong có cái gì mà mày mê đắm nó như vậy? mày không biết là nó có người yêu không hả? mày biết là nó sắp đám cưới không? Mày làm như thế gọi là phá hoại gia can người ta

_nhưng con yêu Jaejoong!- anh nhìn thẳng vào ông Jung

_yêu? Mày tiếp xúc với nó được bao nhiêu lần mà mày nói yêu nó? Trong khi Hanuel đã bên cạnh mày hơn sáu năm trời, nó có cái gì không tốt hả? biết bao thằng mong ước có được Hanuel trong khi con bé yêu mày mà mày không thèm đoái hoài tới, lại đi yêu đứa đã có người yêu, mà lại là em con Hanuel, mày thấy như vậy có ích kỷ không hả?

_chứ bố muốn con làm gì? Bố muốn con cưới Hanuel trong khi con chỉ luôn xem cô ấy là bạn, là em gái con thôi, bố muốn con lấy cô ấy trong khi con không yêu và để cho cô ấy đau khổ sao? Bố muốn con như vậy sao?

_ Yunho!- ông đi lại chỗ con trai mình- bố biết mày đã lớn, mày cũng đủ chín chắn để suy nghĩ về những việc mình làm, bố chỉ có thể khuyên mày rằng tình yêu có thể dùng thời gian để tiến triển nhưng nỗi đau trong tim thì khó lành lắm, mày nỡ phá bỏ hạnh phúc của người mày yêu sao? Bố thấy Jaejoong bên cạnh người yêu của nó rất vui vẻ

_bố.....

_bố chỉ nói thế, quyết định là ở mày, vì mày lớn rồi, bố già rồi, không xen nhiều nữa, về phòng suy nghĩ đi

Yunho cúi chào ông rồi bước ra ngoài, trông theo dáng con trai mình, ông Jung hiểu suy nghĩ của anh lắm, vì sao ư? Ngày xưa ông cũng như thế, ông yêu một người con trai, nhưng nhà ông không chịu, họ muốn có người nối dõi nên đã bắt ông phải cưới mẹ Yunho, lúc đầu ông cũng đấu tranh cho tình yêu của mình, nhưng mẹ Yunho đã cảm hóa tình cảm của ông, qua bao nhiêu năm, ông cũng đã yêu bà và ngày càng yêu sâu đậm hơn, ông nhận ra một điều, thời gian có thể làm tình yêu nảy nở giữa hai người, và ông mong con trai ông cũng như thế

Ngã lên chiếc giường êm ái, anh lấy tay che đi đôi mắt mình, anh đang suy nghĩ về những lời mà bố vừa nói, cưới Hanuel và tập yêu cô hay đấu tranh cho tình yêu của mình? Giành lại Jaejoong từ tay Se7en? Nhưng.....có một chướng ngại lớn, đó là..... Jaejoong không hề yêu anh, Jaejoong không yêu anh, Jaejoong yêu Se7en, họ đã bên nhau sáu năm, khoảng thời gian đó, anh không thể nào phá vỡ nổi, anh ích kỷ lắm phải không? Anh xấu xa lắm phải không? Anh đang từng bước làm cho mọi chuyện trở nên rối hơn và không sao giải quyết được, anh đã tự đưa mình vào mớ rắc rối không nên có, và bây giờ....anh không tìm ra lối thoát cho riêng mình, anh nên làm gì đây? Anh nên làm gì?

Hanuel ngồi vẽ trong phòng, lọ màu trên tay cô có lẽ đã nhạt hơn rồi, cô pha loãng nó bằng nước mắt mà, bức tranh cô vẽ không có chủ đề, chỉ là những đường quầng quện không cố định, cô đang vẽ cái gì vậy? có phải chuyện tình cảm của cô không? Rồi như mớ bông bong, rồi như bức tranh này, không có màu cụ thể, không có cái gì là cụ thể cả

Nhìn sợi dây chuyền được làm bằng vỏ sò mà Yunho đã tặng cho cô, cô lại khóc, nước mắt ở đâu ra mà nhiều thế, cô đã khóc rất nhiều lần rồi mà sao nó vẫn không hết cơ chứ? Bên phòng đó, anh có biết cô đang khóc không? Anh vẫn mãi đuổi theo những suy nghĩ của mình, liệu anh có một lần nghĩ cho cô không? Cô yêu anh lắm, yêu đến phát điên lên được, và cô sẽ không thể nào chịu nổi khi anh bên cạnh một ai đó không phải cô, sao anh lại như thế, sao anh lại yêu Jaejoong chứ, bất cứ ai cũng được, tại sao lại là Jaejoong? Là đứa em cô yêu thương chứ? Cô làm sao đây? Hận em mình ư? Ghét bỏ một đứa đáng thương như Jaejoong ư? Hay hận anh? Ghét anh? Cô làm gì đây? Ai sẽ giúp cô gỡ rối đây? Anh có biết khi anh trở về nhà Se7en với một Jaejoong trên tay, anh biết lúc đó, cô đã muốn lao lại, giật Jaejoong ra và đánh cậu ấy một trận vì luôn có được anh khkoong? Bức kể Jaejoong ở đâu, làm gì, anh cũng có mặt, tại sao cô không được chứ? Anh có biết khi nhìn vào những vết thương trên tay anh, nó sâu hoắm và máu ra nhiều đến nỗi ướt cả miếng vải băng, cô lại muốn chạy vào phòng, đánh cho Jaejoong tỉnh lại và hỏi tại sao luôn khiến cho Yunho của cô bị tổn thương như thế? Tại sao luôn khiến Yunho đau đớn đến như thế, sáu năm trước cũng vậy, sáu năm sau cũng vậy, nếu như thế, thì thà cô mất đi Jaejoong mãi mãi, hay là cậu đừng trở về nữa, sao lại trở về chứ? Sao lại xuất hiện trước mặt Yunho và cô chứ? Sao lại như thế? Tình yêu! Tình yêu làm mờ lý trí cô rồi, cô không muốn Jaejoong xuất hiện trên cõi đời này nữa, cô không muốn Jaejoong đứng trước mặt cô nữa, cô không muốn Jaejoong chắn giữa cô và Yunho nữa, Jaejoong cần phải biến mất, vĩnh viễn

Xin lỗi Jaejoong! Chị yêu em!

Cây bút trên tay cô, gãy nát từ lúc nào

.....

Cuối cùng ngày trọng đại nhất của tôi cũng đến, tôi đang đứng đó, trước mặt vị cha sứ để chờ tình yêu duy nhất của tôi- Kim Jaejoong

.....

Kìa! Jaejoong của tôi đang bước vào nhà thờ, em cầm một bó hoa trắng muốt đang mỉm cười rạng rỡ với tôi, em đẹp, như một thiên sứ

Tay em đang đặt trên tay ba, ông cũng mỉm cười, hai bên khách mời, mọi người đều mỉm cười, tôi không nhìn thấy Yunho trong đó, nhưng không sao, không có anh ta, càng tốt, Jaejoong sẽ là của tôi, mãi mãi là của tôi

“Choi Dong Wook! Con có đồng ý lấy người đang bên cạnh con Kim Jaejoong làm vợ và hứa sẽ yêu thương cậu ấy suốt đời, dù đau đớn hay giàu sang, đắng cay hay hạnh phúc không?”

_con đồng ý- tôi đáp nhanh, tại sao tôi lại không đồng ý nhỉ? Ngày này tôi đã chờ từ lâu rồi mà

“Kim Jaejoong! Con có đồng ý lấy người đang bên cạnh con Choi Dong Wook làm chồng và hứa sẽ yêu thương anh ấy suốt đời, dù đau đớn hay giàu sang, đắng cay hay hạnh phúc không?”

_con đồng ý!

Em mỉm cười nhìn tôi, hạnh phúc quá, em đồng ý rồi, tôi biết em yêu tôi mà

“các vị bên dưới, chúa đang chứng giám tình yêu của đôi bạn trẻ, nếu không phản đối, các bạn phải mãi mãi chúc phúc cho họ”

Chúng tôi nhìn xuống dưới, không một lời phản đối vang lên, tôi biết mà, ai cũng chúc phúc cho tôi cả, đúng không Jaejoong, chúng ta sinh ra là của nhau mà

“nếu không ai phản đối, tôi xin tuyên bố, cả hai chính thức là....

“KHOAN! TÔI PHẢN ĐỐI!”

Cái gì? Ai? Ai dám phản đối tôi và Jaejoong?

JUNG YUNHO?

“TÔI PHẢN ĐỐI CUỘC HÔN NHÂN NÀY! TÔI PHẢN ĐỐI, JAEJOONG AH! ĐI THEO ANH! ĐI THEO ANH!”

Không! Không được, Jaejoong ah! Đừng nghe hắn, hắn muốn chia rẽ chúng ta, để anh nắm tay em nhé, để nắm tay em lại

“JAEJOONG AH! EM YÊU ANH ĐÚNG KHÔNG? EM YÊU ANH, EM KHÔNG YÊU SE7EN, EM YÊU ANH”

“em....”

Đừng nhìn hắn Jaejoong ah! Nhìn anh này, nhìn anh này, anh mới là tình yêu của em, anh mới là định mệnh của em, không phải hắn, hắn không phải đâu, Jaejoong ah! Nhìn anh này

“ Dong Wook ah! Em....em xin lỗi, em yêu anh Yunho, em yêu anh Yunho”

Jaejoong ah! Em chạy đi đâu vậy? đừng! đừng bỏ anh em ah! Đừng bỏ anh, chúng ta đang ở nhà thờ mà, Jaejoong ah! Đừng chạy theo hắn, đừng nắm tay hắn, đừng bỏ anh, đừng ....ĐỪNG ....ĐỪNG .....KHÔNG JAEJOONG AHHHHHHHHHHH!!!!!!!!!!!!!!

Dong Wook giật mình ngồi thẳng dậy, mồ hôi túa ra hai bên thái dương, bên cạnh, Jaejoong vẫn ngủ say, anh mơ? Anh đang mơ? Đúng rồi, chỉ là giấc mơ thôi, Jaejoong không thể nào phản bội anh được, Jaejoong yêu anh mà, không có chuyện đó đâu

Dong Wook xuống bếp để làm đầu óc tỉnh táo hơn, nhưng đèn nhà bếp vẫn còn sáng, có người ah?

_bác!- Dong Wook ngạc nhiên khi nhìn thấy ông Kim đang ngồi uống café trong bếp

_ Dong Wook đấy ah?- ông mỉm cười

_dạ, con đi lấy chút nước

_ uh! Jaejoong sao rồi? nó vẫn còn ngủ chứ?

_dạ! cậu ấy hơi sốt nhưng không sao, cũng may bác đã cho cậu ấy uống thuốc trước

_nó là vậy, dễ bị sốt lắm, có khi chơi với chúng bạn lâu quá, về nhà cũng sốt lên

_dạ!- anh mỉm cười và ngồi xuống

_cafe không?

_dạ thôi! Cảm ơn bác, cháu không thích uống chúng, đắng quá

_cậu giống Jaejoong đấy, nó chỉ thích uống những thứ ngọt ngào thôi- ông xoay xoay tách café- nhưng đôi khi, chúng ta cũng nếm một ít café, vì vị của nó cũng giống như tình yêu vậy, nhìn vào, và ngửi, cậu sẽ thấy nó rất thơm và muốn uống nhưng khi cậu hớp vào một ngụm, cảm thấy nó rất đắng, rất khó uống, nếu cậu nhỏ bỏ thì cậu sẽ không bao giờ biết được vị ngọt mà nó mang lại, vị ngọt nó nhẹ thôi nhưng sẽ lưu lại mãi đến khi cậu đã xong tách café từ lâu, đó là tình yêu, nếu cậu không cố nắm bắt nó, nếu cậu không cố giữ gìn nó, thì cậu sẽ không bao giờ hưởng được hạnh phúc cả

_bác ah!

_ngày mai tôi về quê, tôi cảm thấy mệt mỏi lắm, tôi chỉ có thể nói với cậu như thế, còn hiểu hay không thì tùy cậu vậy

Ông Kim mỉm cười rồi đi vào phòng ngủ, nhìn tách café trước mặt, anh bỗng muốn nếm thử nó một lần, để cảm nhận vị ngọt mà ông nói

“phụt”

Không được rồi, nó quá đắng để nuốt vào, không thể uống được, anh không uống được

Chẳng lẽ tình yêu của anh cũng sẽ như thế sao? Nếu không nắm bắt thì anh sẽ mất Jaejoong ư? Dễ dàng đến vậy sao? Không? Không thể nào, anh sẽ giữ lấy cậu, không thể để cậu vuột mất được, không thể

.....

“cốc cốc cốc”

_anh Yunho ah! Em vào được chứ?

.....

_anh Yunho ah!- Hanuel bước vào phòng- đã hơn 7h rồi anh vẫn còn ngủ ư?

.....

_ Yunho ah!

Hanuel cảm thấy hơi lo lắng khi gọi mãi mà anh không trả lời lại

_anh Yunho!

Hanuel giật mình khi trán anh nóng hổi, nó nóng đến mức khi bỏ ra rồi mà tay cô vẫn còn rất nóng, nóng lắm

_trời ơi! Anh ấy bị sốt rồi!

Hanuel hốt hoảng đỡ Yunho ngồi dậy, anh vẫn không hay biết gì, có lẽ vết thương hôm qua đã bị nhiễm trùng nên mới như thế

.....

Yunho được đưa đến bệnh viện ngay sau đó, đúng như Hanuel dự đoán, Yunho bị sốt do vết thương hành, bác sĩ đã mắng cô rằng sao lại không đưa đến sớm hơn, tay anh đã bị nhiễm trùng khá nặng và nếu không đưa đến sớm, có lẽ sẽ không thể giữ lại đôi tay được

Điều này khiến cho Hanuel vô cùng giận dữ, cô đón xe đi đến chỗ ở của Dong Wook, cô đang rất giận, giận Jaejoong

“tính tong tính tong”

“cách”

_chị hai

_tại sao?

_dạ?

_TẠI SAO EM LUÔN LUÔN KHIẾN CHO YUNHO BỊ TỔN THƯƠNG ĐẾN THẾ? TẠI SAO VẬY JAEJOONG?- Hanuel quát vào mặt cậu- EM CÓ BIẾT HÔM QUA VÌ CỨU EM MÀ TAY YUNHO BỊ NHIỄM TRÙNG NẶNG KHÔNG? NẾU KHÔNG ĐƯA ĐẾN BỆNH VIỆN SỚM THÌ SẼ CỬA TAY ĐẤY

_cái gì? Cửa tay! Chị chờ em! Em đi lấy đồ, chúng ta đến thăm anh Yunho- Jaejoong trở nên rối rắm, tự dưng cậu thấy nhói quá, chắc là vì anh cứu cậu đây mà, sao lại để mình bị nhiễm trùng chứ, là cậu rồi, đúng là cậu hại anh rồi

_KHÔNG CẦN, TỐT NHẤT LÀ EM ĐỪNG NÊN XUẤT HIỆN TRƯỚC MẶT ANH ẤY NỮA- Hanuel đẩy Jaejoong vào nhà

_em muốn thăm anh Yunho, em muốn....

_nếu em muốn giúp chị, nếu em muốn giúp anh Yunho thì em đừng nên xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa, đừng nên xuất hiện nữa, được không?

_chị hai- Jaejoong ngơ ngàng

_làm ơn đừng xuất hiện nữa chị xin em đấy, làm ơn đừng xuất hiện nữa được không? Em nên ở nhà và ngoan ngoãn chờ đến lúc kết hôn cùng Se7en, chỉ còn năm ngày nữa là đến ngày kết hôn rồi, em đừng xuất hiện nữa, được không?

Hanuel nói với cậu rồi vội đi vào thang máy, Jaejoong vẫn chưa đóng cửa, ai cũng ghét cậu rồi, không ai thương cậu nữa, sao mọi chuyện lại như thế này chứ? Nhức đầu quá, mệt quá

Jaejoong đóng cửa và loạng choạng ngồi xuống ghế, lúc mới tỉnh lại, cậu đã thấy ván đầu lảo, mắt cứ hoa lên và nhìn mờ h lẫn mọi vật, tệ hơn nữa là cậu.....

Sao lại khó chịu, có cái gì đó khó chịu khi chị hai nói anh Yunho bị nhiễm trùng, mình đã rất lo lắng, muốn đến xem anh ấy ra sao, muốn quá, nhưng mà....

“Jaejoong ah! Ngày mai là liveshow rồi, hôm nay anh sẽ không về được, em còn yếu, đừng nên đi đâu nhé, ở nhà nhé, anh sẽ gọi điện về nhà thường xuyên, hãy ở trong nhà chờ anh nhé. Được chứ? Đừng gặp ai ngoài anh nhé.... Anh yêu em”

Dong Wook không muốn cậu ra ngoài, anh không muốn cậu ra ngoài

.....

Hanuel chạy trở lại bệnh viện, Yunho vẫn còn sốt và ông Jung đang ngồi bên cạnh anh, anh nhắm mắt nhắm miệng lại luôn gọi tên Jaejoong, sao không gọi tên cô, sao lại không gọi tên cô, một lần thôi, sao lại không chứ?

_bố mệt rồi, để con chăm sóc cho anh ấy

_uh! Vậy bố về giúp nó giải quyết việc công ty, chuyện Se7en đánh người đang rùm beng cả lên, cần phải họp báo để giải thích nữa

_dạ

.....

Đợi ông Jung bước ra ngoài, Hanuel mới ngồi xuống, nhìn hai bàn tay băng bó của anh, lửa giận ùng ùng kéo lên, làm sao hạ nó xuống đây

__sao anh không hướng về em, Yunho ah? Sao con tim anh dành cho một người không yêu anh chứ? Sao em không có cơ hội bên cạnh anh chứ?

Trong khi đó, Se7en và mọi người đang rối lên vì vụ xô xác ngày hôm qua, báo đăng tin anh đánh giám đốc J.Ent, nói anh thô lỗ, anh thô lỗ ư? Vì sao? Vì hắn nói yêu với người yêu anh đó, là tại hắn chuốt lẩy, không phải anh

__ah! Đó chỉ là hiểu lầm thôi, cậu ấy đi vấp và lao đến giám đốc Jung, hoàn toàn không cố ý, hoàn toàn không cố ý mà

Người quản lý đang rối rít giải thích trong khi Se7en chỉ muốn lao về nhà xem Jaejoong còn ở đó không? Còn năm ngày nữa là đến ngày trọng đại, anh không muốn chuyện gì xấu xảy ra, anh không muốn cậu đi ra khỏi nhà

.....

“alo!”

Ơn chúa, em vẫn luôn ở nhà

__là anh, em ăn cơm chưa?

“dạ rồi”

__uh! Nghỉ ngơi nhé

“dạ, anh đừng gọi nữa nhé, em mệt rồi, em đi vào phòng nhé”

__uh! Ngủ ngon nhé

Đây là cuộc gọi thứ 28 rồi, trời đã tối, anh mỉm cười mãn nguyện khi biết Jaejoong vẫn nghe lời anh

Còn Jaejoong thì sao? Cậu đang rất nóng ruột, cậu gọi điện cho Hanuel để hỏi về Yunho nhưng cô không chịu bắt máy, cậu muốn đến thăm anh lắm, vì suy cho cùng, vì cậu mà anh bị thương mà

Mong rằng Dong Wook không gọi điện về nữa

Jaejoong khoát áo và đi ra ngoài, cậu hơi ngạc nhiên vì hôm nay trời có vẻ tối, mọi bóng đèn đã được thay màu trắng hay sao ấy, mọi người cũng mặt toàn đồ trắng và đen thôi, chắc là mất

Jaejoong đi vào bệnh viện, mất 30p mới có thể biết Yunho nằm ở đâu, cậu vội đi vào và nhìn thấy anh đang nằm ngủ trên giường, mở cửa bước vào một cách nhẹ nhàng, cậu mỉm cười nhìn anh

Không sao rồi, đã hạ sốt rồi

Cậu rút tay lại khi nhìn thấy anh hơi cự mình, từ sớm đến giờ cậu luôn thấy không an tâm khi không được tận mắt nhìn thấy anh, đến bây giờ, cậu mới có thể mỉm cười được rồi, anh đã không sao rồi

__ Jaejoong ah! Jaejoong ah!

huh? Anh ấy gọi tên mình?

__anh yêu em, Jaejoong ah! Anh yêu em!

Jaejoong vội lùi ra sau khi nghe những lời đó từ anh, tim cậu đập loạn xạ, không thở được, sao lại đập nhanh đến như thế, sao lại đập nhanh đến như thế

Jaejoong vội bước nhanh ra cửa và đi thẳng, cậu va vào cô gái mặc áo đen, sau một lúc xin lỗi, cậu mới bỏ đi

__có sao không?- người bạn kế bên hỏi

__không sao, không sao, cũng may cái áo này không bị bẩn, chứ màu đỏ này mà gặp bẩn là khó coi lắm

__Uh! Cũng may đấy

End chap 21

22. Chương 22

“cạch”

Sao cửa mở? chẳng lẽ Dong Wook về? anh ấy nói ngày mai là công diễn rồi mà, sao về được

Jaejoong rón rén bước vào nhà, cậu cố tìm cách lần tới công tắt đèn

“tách”

_ Dong..... Dong Wook ?- Jaejoong lắp bắp khi nhìn thấy Dong Wook đang ngồi ở ghế sofa với gương mặt không thể nào tốt hơn nữa- anh....anh về lúc nào, sao không....bật đèn?

_em đã đi đâu?- anh gằng giọng mà không nhìn cậu

_em....em....em đi.....

_anh hỏi em đã đi đâu?- Dong Wook quay lại nhìn Jaejoong với đôi mắt tóe lửa- anh đã dặn em nên ở nhà, em nói em đi ngủ, nhưng sao anh về, em không có ở nhà? Tại sao? Em đã đi đâu?

_em ...đến bệnh viện- cậu lăm bấp

_làm gì?

_ah.....- cậu cắn môi

_em biết rằng em không thể nói dối mà Jaejoong

_em đến thăm anh Yunho, tay anh ấy bị nhiễm trùng đến phát sốt, nên

_em đến thăm?

Jaejoong ngẩn đầu lên nhìn thì Dong Wook đã đứng trước mặt cậu từ lúc nào rồi

_anh đã dặn em như thế nào hả Jaejoong? Anh bảo em đừng ra khỏi nhà, sao em không nghe lời anh? SAO EM KHÔNG NGHE LỜI ANH CHỨ?- anh quát lên khiến cậu giật mình

_bì....bình tĩnh lại Dong Wook! Em chỉ là lo lắng về vết thương, em không có....em không có ý gì với anh Yunho cả, tin em đi mà

_LÀM SAO ANH TIN EM ĐƯỢC TRONG KHI EM GIẤU ANH ĐI THĂM YUNHO? SAO EM KHÔNG NÓI THẬT VỚI ANH?

_NẾU EM NÓI ANH CÓ CHO EM ĐI KHÔNG?- Jaejoong lớn tiếng lại- SAO ANH LẠI NHƯ THẾ CHỨ? DONG WOOK DIU DÀNG CỦA EM ĐÂU RỒI? SAO ANH LÚC NÀO CŨNG LỚN TIẾNG, CŨNG QUÁT NẠT EM VẬY? SAO ANH CỨ NGHĨ EM PHẢI BỘI ANH? SAO ANH KHÔNG TIN EM, ANH CHƯA BAO GIỜ TIN EM CẢ

“bốp!”

Jaejoong ngã lăn xuống sàn khi máu nhỏ ra từ môi cậu

_J..... Jaejoong ah!- Dong Wook hốt hoảng ngồi xuống ôm lấy cậu- anh xin lỗi, anh không cố ý đâu, anh không có cố ý đâu mà, tại anh nóng quá, anh không kiềm chế được mình, em có đau không? Anh xin lỗi! anh xin lỗi em- Dong Wook đưa tay lên chỗ bị đánh trên má cậu và hôn diên cuộn lên đó

_hu hu hu! Sao anh lại như thế hả Dong Wook? Sao anh lại trở thành người như thế này chứ? Sao anh lại không tin em chứ?- Jaejoong vừa khóc vừa nhìn anh

_anh xin lỗi Jaejoong ah! Tại anh sợ mất em, anh sợ phải mất em, anh sợ lắm, anh hứa,sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu, anh hứa mà, tha thứ cho anh nhé Jaejoong, tha thứ cho anh

_ Dong Wook ah!

_anh xin lỗi

anh ôm cậu vào lòng và khóc, là anh, là anh không thể kiềm chế bản thân, tất cả vì anh quá yêu cậu, anh quá yêu cậu thôi, anh sợ mất cậu lắm, anh sợ cậu không còn yêu anh nữa

_Jaejoong ah! Cho anh cơ hội đi em, anh hứa sẽ không như thế này nữa đâu, anh hứa mà!- Dong Wook ôm cậu vào lòng

_Dong Wook ah! Làm ơn đừng khiến em sợ anh được không? Hãy trở về với Dong Wook trước đây của em được không anh?- cậu dụi đầu vào vai anh

_anh hứa, anh hứa mà, sẽ không có lần nào nữa đâu, sẽ không còn lần nào nữa, anh hứa

Nhưng....

Có những lời hứa

Mãi mãi chỉ là những lời hứa

Chúng không được thực hiện

_THẢ EM RA DONG WOOK! SAO ANH LẠI KHÓA CỬA CHỨ? THẢ EM RA!

Jaejoong đập cửa phòng mình một cách rối loạn khi cậu không thể ra ngoài được

_anh xin lỗi Jaejoong ah! Chỉ còn cách này anh mới không mất em, em sẽ luôn ở nhà, chờ anh- Dong Wook nói với cậu sau cánh cửa

_KHÔNG DONG WOOK AH! EM SẼ Ở NHÀ MÀ, MỞ CỬA RA CHO EM, VAN ANH, MỞ RA CHO EM

_anh yêu em nhiều lắm, anh rất yêu em, chỉ còn bố ngày nữa là đến ngày cưới của chúng ta rồi, lúc đó, anh sẽ thả em ra

Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa, lại nghe tiếng khóa của bên ngoài, Jaejoong đoán rằng anh đã đi, sao anh lại làm như thế chứ? Mới hôm qua anh còn nói rằng anh sẽ không làm cậu đau mà, anh sẽ không như thế nữa mà, anh hứa rồi mà, sao giờ anh lại như thế chứ? Sao lại nhốt cậu trong phòng chứ?

Jaejoong chạy lại giường, cậu mong rằng điện thoại cậu còn ở đó, nhưng không, nó không có, anh đã giấu nó rồi, cậu ngồi sụp xuống giường mà khóc, sao mọi chuyện lại ra nông nỗi thế này chứ? Anh cứ nhốt cậu trong phòng mãi thì làm sao cậu có thể vui vẻ mà kết hôn cùng anh đây?

Nhìn quanh, cậu nhìn thấy nhiều món ăn sẵn và vai chai nước trái cây được đặt gọn gàng trên cái bàn kế giường cậu, là anh đã chuẩn bị từ trước, anh chuẩn bị từ trước rồi

“ tình tình tình tang, tình tang tình tình”

Jaejoong chạy lại cửa khi cậu nghe thấy tiếng điện thoại reo bên ngoài, là tiếng chuông của cậu, nhưng cậu không ra ngoài được

_SAO LẠI KHÔNG TIN EM CHỨ? SAO ANH LẠI KHÔNG TIN EM! DONG WOOK AH!

.....

Đặt điện thoại xuống bàn, Yunho lại thở dài, anh muốn nghe giọng của cậu sau khi tỉnh lại, nhưng không được, cậu không nghe máy, chẳng lẽ cậu lại muốn tránh mặt anh nữa sao? Chán ghét anh đến như thế sao?

_dậy rồi ah?

Yunho mỉm cười khi Hanuel mở cửa bước vào, từ khi tỉnh lại đến giờ, cô luôn túc trực bên anh, chăm sóc cho anh, cô bên cạnh anh mặc dù anh đã đòi hủy hôn với cô trước đó, trong khi người mà anh thương yêu, người anh luôn nghĩ đến thì chưa một lần đến thăm anh, có lẽ bố anh nói đúng, có lẽ anh nên để cho cậu yên ổn mà theo đuổi tình yêu của mình, còn anh với Hanuel, có lẽ thời gian sẽ khiến cho anh hiểu và yêu cô

_anh đang nghĩ gì mà trông suy tư quá vậy?- cô mỉm cười khi mở hộp cháo

_ah! Không có, suy nghĩ vẫn vợ thôi

_anh ăn cháo đi, em mới nấu đấy, ngon lắm

_uh! Cảm ơn

_để em bón cho anh

_không! Anh tự làm được mà

Yunho nhận lấy hộp cháo từ tay Hanuel, quả thật cô nấu cháo rất ngon nhưng anh lại cảm thấy nhạt miệng quá, vì anh cứ mãi nghĩ về Jaejoong, anh sẽ để cho cậu về với Se7en, ừ, anh sẽ để cậu đi, vì anh biết, cậu chưa bao giờ yêu anh

_ Hanuel ah!- Yunho nhìn Hanuel- anh đã suy nghĩ rất nhiều và anh đã thông suốt rồi, chúng ta.....trở lại nhé

_anh.....

_anh sẽ cố gắng hiểu em hơn nữa, cho anh cơ hội được không?

Hanuel không nói, cô chỉ mỉm cười và ôm Yunho vào lòng, đúng rồi, anh quyết định như vậy là đúng rồi, hãy để cho Jaejoong hạnh phúc bên cạnh Se7en, và cô sẽ hạnh phúc bên anh, bây giờ anh không yêu cô. Không sao, thời gian sẽ giúp cô làm điều đó, năm năm, mười năm, cô vẫn sẽ chờ, rồi cô sẽ khiến anh yêu cô, yêu cô hơn cả khi anh yêu Jaejoong.

Jaejoong khóc đến lã người, cậu đi lại giường một cách chán nản và mở ti vi lên, đài KBS đang trực tiếp liveshow của Dong Wook, anh đang hát bài hát mà cậu yêu thích nhất “La la la”. Bài hát này, chính anh đã sáng tác và tặng cậu vào ngày sinh nhật của anh, cũng là ngày anh nói lời yêu cậu, cũng đã hai năm rồi nhưng mọi người vẫn còn rất yêu thích nó, phải chăng nó được viết bằng tình yêu từ trái tim anh?

“.....anh đã thề với những vì sao rằng anh sẽ mãi bên em”

Anh đã từng thề như vậy, anh luôn bên em, nhưng bây giờ....

“Anh đã đợi chờ em từ rất lâu

anh sẵn sàng sống cả cuộc đời này vì em

tất cả những gì em phải làm là quên anh ta và đến bên anh

rồi em mới có thể cảm thấy nhẹ nhõm”

em đã từng cảm thấy rất nhẹ nhõm anh ah, bên anh, em thật sự cảm thấy hạnh phúc, em thật sự hạnh phúc

anh sẽ chờ đợi em trong yên lặng

hãy nắm lấy tay anh, chúng ta sẽ cùng nhau bước tới

hãy cho anh nụ cười như thể anh ta đang đứng trước mặt em

nếu em đến bên anh, em có thể nhắm mắt và nghỉ ngơi

nếu như em lại muốn khóc, hãy dựa vào vai anh

em đang khóc đây Dong Wook ah! Anh có nghe không? Anh có nhìn thấy những giọt nước mắt của em không? Em đang khóc nhiều lắm, anh không còn là Dong Wook trong bài hát này nữa, anh đã không còn yêu thương em bằng cả trái tim và sự dịu dàng của mình nữa, anh thay đổi rồi Dong Wook ah! Thay đổi một cách đáng sợ

cứ thế Jaejoong xem hết bài này đến bài khác, Dong Wook đang tươi cười, anh hát bằng nhiệt huyết, bằng tình yêu của anh và cậu biết, mỗi bài hát của anh đều dành cho cậu, nhưng.....anh đang nhốt cậu ở đây, cái này cũng là tình yêu sao? Đó là tình yêu sao?

“cảm ơn các bạn đã ủng hộ Se7en suốt thời gian qua, Se7en không biết nói gì hơn là lời cảm ơn đến toàn thể quý vị khán giả đang có mặt trong chương trình hôm nay, và nhân đây, tôi có một việc muốn thông báo với các bạn rằng, tôi- Se7en sẽ kết hôn vào bốn ngày sau, chúng tôi sẽ sống thật vui vẻ, thật hạnh phúc, các bạn sẽ chúc phúc cho chúng tôi phải không?”

Tiếng reo hò vang lên bên tai cậu, anh đang mỉm cười, nhưng còn cậu.....

Cậu đang khóc

.....

_ Jaejoong ah!

Dong Wook đến bên cạnh người đang nằm rũ rượi trên giường, nhìn thấy cậu như thế này, anh đau lắm nhưng đó là cách duy nhất anh biết rằng cậu đang ở nhà, chờ anh như mọi ngày, anh không muốn cậu chạy đến bên cạnh tên Yunho đang nguyên rửa đó, anh không muốn

_anh đã thông báo mọi người về đám cưới của chúng ta, họ chúc phúc cho chúng ta đấy- anh mỉm cười gượng gạo

.....

_em....đừng giận anh được không?anh làm thế, vì anh quá yêu em, anh sợ mất em Jaejoong ah

.....

_ngồi dậy ăn chút gì được không Jaejoong? Đừng nằm nữa mà!

Dong Wook đỡ thân người đang nằm đó và bế cậu vào nhà bếp, nơi đó đã có một cốc sữa nóng cùng với nhiều món ăn trông rất hấp dẫn

_ăn cùng với anh được không em!- anh đặt cậu ngồi vào lòng mình và ôm cậu

_sao anh lại nhốt em?- cậu nói mà không màn đến những thứ trên bàn

_vì.....anh sợ mất em, anh sợ lắm Jaejoong ah!- anh ôm cứng lấy cậu

_sao anh không tin em- giọng cậu nhẹ tênh

_anh....

_em là người thay lòng dễ vậy sao Dong Wook?

Cậu nhìn anh nhưng một 1s, một 1s thôi, cậu giật mình khi gương mặt của Dong Wook lại biến dạng một cách kỳ lạ đến như thế, nó méo mó và trông thật kinh khủng

_anh.....anh sợ Jaejoong ah! Nỗi sợ giết chết anh từng phút, anh sợ lắm lắm

_ anh Dong Wook- Jaejoong đưa tay lên mặt anh sau một giây hốt hoảng đó, ah! Là gương mặt quen thuộc của anh, không phải hình thù méo mó quái dị mà cậu đã nhìn thấy trong 1s ngắn ngủi đó, là anh- hãy tin em được không? Em không phản bội anh mà, em không có Dong Wook ah, sao anh không tin em?

_còn cái này? Em giải thích ra sao?- anh đưa điện thoại có gần 20 cuộc gọi mang tên “anh Yunho”

_em không nghe được mà, em không nghe được mà, anh đã để điện thoại bên ngoài, em không nghe- cậu ngơ ngàng

_nếu anh không để bên ngoài, có lẽ em đã nghe và bảo nó đến cứu em rồi phải không?- mắt anh trở nên đánh lại trong khi tay kia siết chiếc eo nhỏ nhắn của cậu

_đau em Dong Wook! Anh đang làm đau em

_trả lời anh, có phải như thế không?- Dong Wook siết chặt vòng tay khiến cậu gập người lại vì đau

_em không có mà, anh làm em đau, anh đang làm em đau- cậu hét lên

_TẠI SAO EM LUÔN DỐI ANH! TẠI SAO VẬY? JAEJOONG! ĐỨNG LẠI CHO ANH!

Jaejoong vội bỏ chạy ra khỏi vòng tay anh và trốn biệt trong phòng, cậu khóa trái cửa lại và trốn dưới gầm giường, đáng sợ quá, thật đáng sợ, đôi mắt Dong Wook, đôi mắt ấy, như muốn giết chết cậu, cậu phải làm sao đây? Cậu làm sao đây?

_JAEJOONG AH! MỞ CỬA CHO ANH, MỞ CỬA CHO ANH!

Sao anh lại đáng sợ đến như thế? Sao vậy Dong Wook?

_JAEJOONG AH! ANH BIẾT LỖI RỒI! ANH KHÔNG NÊN LÀM EM ĐAU, ANH XIN LỖI, MỞ CỬA RA CHO ANH ĐƯỢC KHÔNG?

Không! Mình không muốn thấy Dong Wook trong lúc này, mình không muốn

_ Jaejoong ah!

Jaejoong cảm thấy xót xa khi giọng anh càng lúc càng yếu dần, anh đang khóc, nó làm cậu đau, cậu đau khi nghe anh khóc

“cạch”

_ Dong Wook ah!

Jaejoong ôm anh vào lòng và hôn lên tóc anh

_anh biết lỗi rồi! làm ơn đừng sợ anh, đừng sợ anh được không

_ Dong Wook ah!

End chap 22

XONG! TRẢ NỢ XONG RỒI! RỒNG ĐI NGỦ ĐÂY, HÁ HÁ HÁ

NOTE: CHAP SAU SẼ.....

TỐ VỀ ĐÂY! TỐ VỀ LÚC 3H, NGÔI VIẾT KHÍ THỂ LUÔN NÈ, CHAP MỚI ĐÂY!

23. Chương 23

_uh! Anh đang chuẩn bị về đây.....anh biết rồi, anh đang sắp xếp lại đồ đạc, em không cần đến đón anh đâu.....biết rồi.....tạm biệt

Yunho bỏ điện thoại vào túi và bước ra khỏi phòng bệnh, quả thật anh cảm thấy buồn hơn khi ở trong này và anh chắc rằng mình sẽ chết nếu còn ở đây thêm một phút giây nào nữa

_ủa, cái giấy xuất viện mình để đâu rồi nhỉ?

Yunho tìm trong giỏ xách của mình nhưng anh hoàn toàn không thấy mặc dù anh nhớ là đã để nó vào trong rồi, và do thế nên anh đa vô tình va trúng một phụ nữ khiến người đó suýt ngã, may mà anh đỡ lại kịp

_xin lỗi cô! Tôi vô ý quá- anh gãy đầu

_ah! Không sao

Người phụ nữ có vẻ bẽn lẽn khi nhìn thấy anh, cũng không trách, anh quá đẹp trai và manly dễ quyến rũ người khác

_anh và bạn anh giống nhau thật đấy- người phụ nữ cười khúc khích khi nhìn thấy anh như vậy

_dạ?

_ah! Hôm kia tôi thấy có một cậu trai chạy từ phòng anh ra, cậu ta cũng va trúng tôi và rồi xin lỗi rồi rít như anh vậy, trông thật dễ thương, lần sau nhớ cẩn thận nhé

Người phụ nữ ấy đi rồi mà Yunho vẫn chưa thể nào bước thêm một bước nữa, có một cậu trai chạy ra từ phòng anh? Có phải là Jaejoong không? Có phải là Jaejoong đến thăm anh không? Sao Hanuel không nói cho anh hay, Hanuel luôn túc trực bên anh cơ mà, chẳng lẽ....cô ấy giấu anh?

Yunho vừa đi vừa nghĩ, ăn đón một chiếc taxi vip và về nhà

__anh ơi! Tới nơi rồi!

__oh! Được rồi, khỏi thôi

Yunho bước xuống xe, anh vô cùng ngạc nhiên khi trước mặt anh không phải là biệt thự nhà mà là chung cư Rising sun

Mày điên rồi Yunho! Sao lại nói địa chỉ là nơi này chứ, mày điên thật rồi

Anh cười khi dòng suy nghĩ đó chạy qua đầu, nhưng anh vẫn muốn lên xem cậu thế nào, hôm qua anh đã gọi cho cậu hơn 20 cuộc nhưng cậu hoàn toàn phớt lờ anh, chẳng lẽ cậu ghét anh đến thế sao?

“tinh tong”

cửa khóa rồi, có lẽ Jaejoong đã đi ra ngoài

Anh cười buồn, rồi quay về, anh không hay, có một người đang nhìn anh qua lỗ kính nhỏ trước cửa

Anh Yunho ah! Em xin lỗi, em không thể mở cửa cho anh được, Dong Wook.....khóa rồi.....nhưng cũng tốt, như thế thì khốn xảy ra rắc rối gì cho cả hai, chị hai cũng vui và Dong Wook cũng vui, chẳng ai phải buồn cả, xin lỗi anh Yunho, nhìn thấy anh có thể đi đứng bình thường là em vui lắm rồi

Jaejoong ngồi thụp xuống đất mà nấc lên từng hồi, cậu buồn quá, cậu không biết phải làm sao, cậu sợ Dong Wook rồi, cậu bắt đầu sợ con người hiện thời của anh, cậu sợ lắm, Dong Wook ngày xưa đã đi đâu rồi, sao lại như thế này chứ

Bàn chân Yunho dừng lại nơi cầu thang, anh nghe thấy tiếng nấc của cậu, vội vã chạy lại, anh ngồi thụp xuống cửa và đặt tay lên đó

__ Jaejoong ah! Em ở trong nhà phải không?- anh nghẹn ngào

Nghe tiếng anh, Jaejoong vội bịt miệng lại để ngăn mình nấc nữa, cậu không muốn anh nghe thấy cậu khóc

__ Jaejoong ah! Em ở trong nhà phải không?- anh vỗ nhẹ vào cửa

__hức...hức.....gật gật.....

__em....ghét anh lắm ah?

Không có, em không có ghét anh

__em không muốn nhìn thấy mặt anh nữa phải không?

Không phải, mà là....

__anh cũng đã suy nghĩ nhiều, anh nghĩ anh nên rút lui, anh không nên làm phiền em nữa

Đau

Anh đau quá

__anh.....sẽ không phiền em nữa, em....nhất định phải hạnh phúc, được chứ? Nhất định phải hạnh phúc

Đau

Cậu đau quá

Hạnh phúc?

Cậu đang khóc đây

Cậu đang rất đau

Hạnh phúc?

Được không?

__anh về đây.....

Yunho đứng lên và đi về, bước chân anh nặng quá, nặng quá, dường như có cái gì đó không muốn cho anh anh, nó kéo anh lại, nhưng.....ai đang níu kéo anh quay lại? hành lang vắng người

Nhưng

Những bước chân nặng quá

Cứ như có tảng đá lớn dần lên vậy

Nặng....

Nặng quá

.....

Bên trong, Jaejoong cũng không lấy làm sung sướng gì khi anh nói câu đấy, đáng lẽ cậu nên vui mừng mới phải, nhưng sau khi anh nói anh sẽ bỏ cuộc, cậu lại hụt hẫng, lại đau, lại buồn như thế, hai ngày nữa là đến ngày đám cưới rồi, cậu có hối hận không? Có không Jaejoong?

.....

Dong Wook lại về, mỗi lần như thế, Jaejoong lại sợ lắm, trong đầu cậu bây giờ chỉ là những hình ảnh của một Dong Wook nổi giận, một Dong Wook ghen tuông và nhốt cậu, mỗi lần như thế, cậu lại khóa cửa phòng và chui xuống gầm giường để trốn tránh anh, nhưng.....anh van xin cậu, xin cậu hãy tha thứ, cậu lại bước ra, lại ôm anh và lại bị nhốt vào ngày hôm sau, đây có phải là cuộc sống của hai người sắp kết hôn không? Phải không? Nếu không, thì đây gọi là cái gì? Còn nếu phải, sao cậu chẳng thấy vui gì cả vậy, trong đầu cậu toàn là hình ảnh của một Yunho nói lời bỏ cuộc không thôi, bỗng nhiên cậu muốn ra ngoài và gào lên rằng “ĐỪNG BỎ CUỘC! MANG EM ĐI VỚI! EM SỢ DONG WOOK! EM MUỐN BỎ CHẠY” nhưng làm sao? Làm sao đây? Yunho không còn liên lạc với cậu nữa, anh không còn gọi điện cho cậu nữa, anh bỏ cuộc thật rồi, hụt hẫng ... hụt hẫng quá

Trong khi đó, Yunho luôn lao vào công việc, anh muốn quên cậu đi, anh xóa sổ cậu trong điện thoại nhưng lại lưu nó vào trí não của mình, anh cố quên đi mùi hương của cậu nhưng lại ôm bộ hamtaro mà ngủ mỗi đêm, anh đưa Hanuel đi chơi nhưng anh lại muốn mua những thứ đẹp dễ nhất cho Jaejoong, nhìn thấy Se7en hơn hở vì ngày mai là đám cưới của hắn ta và cậu, anh lại buồn, lại đau quá, đau quá. Anh muốn xông vào nhà cậu và kéo cậu chạy thật xa, thật xa, sẽ sống hạnh phúc ở đó, nhưng hạnh phúc không khi cậu không yêu anh chứ

Ngày mai....ngày mai....

__ Yunho ah! Ngày mai anh đi dự lễ với em không?- Hanuel nhẹ nhàng nói với anh

__anh.....mai anh bận lắm, e rằng không đến được- Yunho nói lắp bắp trong khi tay anh điên cuồng bấm vào laptop

Hanuel không hỏi nhiều, anh không đi, cũng tốt, anh sẽ không phải thấy người anh yêu nói lời đồng ý với người khác, và cô sẽ chữa lành vết thương cho anh. Từ từ thôi, nhưng sẽ khiến cho vết thương ấy dần khép miệng lại, lành hẳn, khiến cho anh quên đi Jaejoong, quên hẳn Jaejoong, cô tin cô có thể làm được, có thể cô thua Jaejoong trong quá khứ, nhưng hiện tại và tương lai, cô sẽ là người thắng cuộc, chắc chắn như vậy

Đêm nay sẽ là một đêm dài

Có người mong cho trời mau sáng

Có người mong cho thời gian mãi mãi ngừng trôi, muốn cho trời không bao giờ sáng

Có người lại phân vân, có nên mong đến ngày mai không? Hay là mong ngày mai đừng đến?

Ngày mai.....

— Jaejoong ah! Dậy thôi nào!

Tiếng Dong Wook vang bên tai Jaejoong, anh đang ôm cậu như mọi ngày vào buổi sáng, hôm nay là một ngày hết sức trọng đại cho anh, cho cậu, cho cả hai

— còn sớm mà anh- Jaejoong kéo chăn lên cao để che đi gương mặt của Dong Wook, ngay lúc này, cậu thật sự không muốn nhìn thấy anh, cậu đang phân vân, cậu đang lưỡng lự

—ngoan nào, xong ngày hôm nay, anh sẽ cho em ngủ bù nhé, còn bây giờ thì dậy nào, dậy nào!- anh kéo chăn cậu xuống đến tận eo, nhìn Jaejoong như thế này, anh thật sự muốn hôn cậu, muốn chiếm lấy cậu, muốn cậu là của anh, muốn cái vật đẹp đẽ ấy nằm gọn trong miệng anh, muốn làn da mịn màng và thơm mùi sữa này là của anh, anh muốn tất cả của cậu là của anh, của riêng anh mà thôi

Jaejoong hơi bối rối khi mặt anh đang gần sát mặt cậu

—anh ôm em như vậy thì làm sao em ngồi dậy

—ah! Anh quên

Dong Wook vội ngồi dậy để cho Jaejoong đi vào phòng tắm

Ngay khi Dong Wook tránh ra, cậu đã chạy vội vào phòng tắm, mấy ngày nay, cậu cảm thấy mắt cậu không được khỏe cho lắm, nó thường xuyên bị mờ, có khi cậu lại nhìn thấy cái bàn có đến năm sáu cái chân, có khi lại thấy căn phòng mình chỉ toàn màu trắng với đen, có khi lại thấy mặt của Dong Wook méo mó một cách đáng sợ, nhưng cậu không ra ngoài để khám mắt được, cậu cũng không dám nói với Dong Wook vì sợ anh nghĩ rằng cậu cố ý nói dối để chạy ra ngoài, đành để như vậy

—xong chưa Jaejoong? Em quá lâu rồi, chúng ta phải đến lễ đường nữa

Jaejoong bước ra sau khi đã vệ sinh xong, mỉm cười một cách hài lòng Dong Wook kéo cậu ra ngoài

Jaejoong hít một hơi thật sâu ngay khi chân cậu bước ra khỏi căn hộ của hai đứa, chỉ có mấy ngày không bước ra mà cậu cảm thấy mọi vật thật xa lạ, cậu cảm thấy dễ thở hơn, thoải mái hơn nhiều

Dong Wook đưa cậu đến nhà thờ lớn nhất Seoul và đưa cậu vào phòng chờ, chuyên viên trang điểm và nhân viên phục trang đã ở đó chờ cậu từ sớm, ngay khi thấy cậu, họ đã vội vàng làm nhiệm vụ của mình

Dong Wook mỉm cười vừa ý và anh đi đến một phòng khác, trước đó, anh đã nhìn sơ vào lễ đường, có lẽ đã đến đông đủ, hôm nay không có paparazzi, không có fa, chỉ có những người làm ăn lâu năm với anh và gia đình Jaejoong mà thôi

Hôm nay Yunho cũng dậy sớm, anh nghe thấy Hanuel đang chuẩn bị quần áo để đến buổi lễ, anh khó chịu lắm nên đã ra ngoài, anh cũng chẳng thể làm được việc gì, ma xui quỷ khiến thế nào, anh lại đổ trước cửa nhà Jaejoong và nhìn lên căn hộ nằm trên tầng 31 của chung cư cao cấp Rising sun

7h rồi, còn 60p nữa là làm lễ, chúc em hạnh phúc, Jaejoong ah

Trong khi đó, tại nhà thờ

Chuyên viên make up đang ngỡ ngàng khi nhìn một Jaejoong không son phấn mà lại đẹp đến như thế, da cậu trắng hồng, môi lại đỏ, mọi thứ trên gương mặt cậu đều quá hoàn hảo, quá đẹp, vô khuyết, họ biết trang điểm như thế nào đây?

7h15 rồi, anh yêu em Jaejoong ah! Vì vậy, nhất định phải hạnh phúc nhé

Tên ten ten ten, tên tên tên tên, tên ten ten tên.....

Dong Wook mỉm cười rạng rỡ khi ông Kim cùng Jaejoong bước vào nhà thờ, cậu mặc bộ vest trắng muốt, trên tay cậu là bó hồng đỏ rực, nhưng nó không đẹp bằng cậu, không rực rỡ bằng cậu, cậu là sinh vật đẹp nhất, rực rỡ nhất

—con có hạnh phúc không Jaejoong?- ông Kim nhìn cậu

—con....- cậu mỉm môi

_hãy đi theo trái tim mình, dù con quyết định như thế nào, ba chỉ mong con đừng hối hận

_con....

Jaejoong định trả lời như tay cậu đã nằm gọn trong bàn tay Dong Wook

_cám ơn ba!- anh mỉm cười nhìn ông Kim- em thật đẹp Jaejoong ah!- anh nhìn cậu

7h30 rồi, chắc em đang trên lễ đường, anh chắc rằng em sẽ đẹp lắm, em vốn dĩ là sinh vật hoàn hảo nhất của tạo hóa mà

_trời ơi, đại này ngủ trưa không được gì hết á

_sao vậy?

_thì cái nhà 77 đó, ngày nào cũng nghe khóc hết, mấy ngày nay rồi

Phòng 77? Đó chẳng phải là nhà của Jaejoong và Se7en sao?

_có ma hả?

_không có, nghe nói là bị nhốt trong nhà, hình như bị chồng nhốt hay sao ấy, tôi lại nghe tiếng cãi nhau nữa, mệt lỗ tay

_vậy hả, chắc là vợ chồng cãi nhau thôi

_ừ, buổi trưa cứ nghe cậu ta thút thít mà đau cả lòng, toàn là gọi Yunho ah, mang em đi đi, nghe mà xót, cái thằng tên Yunho đó tệ thiệt, nhốt vợ ở nhà, lại còn cãi nhau vào buổi tối nữa, làm vợ kiểu đó, chết đi còn hơn

“BRỪM!”

Chiếc xe bóng loáng lướt qua hai người phụ nữ khiến họ hoảng sợ mà rút luôn hai túi rác trên tay, anh đang lao đi, anh đang đến lễ đường, Jaejoong của anh gọi anh, Jaejoong của anh muốn anh mang cậu ấy đi, Jaejoong của anh không muốn kết hôn với Se7en, anh sẽ mang cậu đi, anh nhất định sẽ mang cậu đi

Chờ anh Jaejoong ah! Anh đến ngay, anh cần em anh cần em

Yunho lạng lách qua những khúc đường, chiếc xe cảnh sát đang đuổi sát theo anh, anh không quan tâm, điều anh cần bây giờ là đến nhà thờ, mang cậu về với anh, vì cậu yêu anh, cậu cần anh

_Choi Dong Wook! Con có đồng ý lấy người đang bên cạnh con Kim Jaejoong làm vợ, và hứa yêu thương cậu ấy suốt đời không? Cho dù nghèo khổ hay giàu có, đau yếu hay khỏe mạnh không?

_con đồng ý- Dong Wook đáp ngay, làm sao anh không đồng ý cho được? anh yêu cậu, sẵn sàng làm tất cả vì cậu

Vị cha xứ mỉm cười và nhìn sang Jaejoong

_Kim Jaejoong ! con có đồng ý lấy người đang bên cạnh con Choi Dong Wook làm chồng và hứa yêu thương cậu ấy suốt đời không? Cho dù nghèo khổ hay giàu có, đau yếu hay khỏe mạnh không?

_con.....- Jaejoong ấp úng

Cách nói chuyện ấp úng của cậu khiến cho nhà thờ xôn xao cả lên

Em đang nói gì thế? Em điên ah?- Dong Wook trừng mắt nhìn cậu khiến cậu giật mình

Sao lại ấp úng? Đồng ý đi chứ? Sao lại như thế?

Jaejoong ah! Em nhất định phải chờ anh, anh đến ngay rồi, anh sẽ mang em đi, Jaejoong ah!

_con.....đồng ý!

Mọi người thở phào nhẹ nhõm khi cậu thốt lên lời đó

_chúa sẽ chứng giám cho tình yêu của các con, những ai có mặt ở đây, trong giây phút này, nếu không phản đối thì sẽ im lặng mãi mãi và chúc phúc cho đôi vợ chồng này

Vị cha xứ dừng lại một lúc, sau khi thấy mọi người đều im lặng, ông mỉm cười và nói tiếp

_ta tuyên bố, các con chính thức là

_TÔI PHẢN ĐỐI! TÔI PHẢN ĐỐI!- hét lên khi anh đá cánh cửa nhà thờ

_Jung Yunho?- Se7en nhíu mày nhìn anh

_Yunho?- Hanuel vội đứng lên

_TÔI.....PHẢN ĐỐI! TÔI PHẢN ĐỐI! TÔI CÓ THIỆP MỜI ĐÂY! TÔI KHÔNG ĐỒNG Ý VIỆC KẾT HÔN NÀY!- anh vừa nói vừa thở hổn hển- JAEJOONG AH! ANH ĐẾN RỒI! ANH ĐẾN ĐỂ MANG EM ĐI ĐÂY! ĐI CÙNG ANH JAEJOONG AH!- Yunho mỉm cười và đưa tay về phía cậu

_em....

_MANG ANH TA RA NGOÀI, MANG ANH TA RA NGOÀI MAU- Dong Wook hét lên và nắm chặt tay cậu khi Jaejoong có ý định bước về phía anh- CHA XỨ, ÔNG NÓI TIẾP ĐI, NÓI TIẾP ĐI

_KHÔNG! JAEJOONG AH! EM YÊU ANH ĐÚNG KHÔNG? HÃY ĐI THEO ANH,ANH ĐẾN RỒI JAEJOONG AH!- anh hét lên và đưa tay về phía cậu

_anh Yunho!

Jaejoong định bước đi thì Hanuel đứng chắn trước mặt cậu

_KHÔNG ĐƯỢC, YUNHO LÀ CỦA CHỊ, EM NÊN KẾT HÔN CÙNG DONG WOOK ĐI! MAU LÊN

_ĐI THEO ANH JAEJOONG! ĐI THEO ANH! ANH YÊU EM JAEJOONG AH!- Yunho hét lên

_ANH YÊU EM JAEJOONG AH!- Dong Wook nắm chặt lấy tay cậu- ANH YÊU EM, ANH YÊU EM

Dong Wook gào lên và siết lấy tay cậu, đau nhói, Jaejoong vội rút tay lại và chạy về phía Yunho nhưng lại bị Hanuel kéo lại

_KHÔNG ĐƯỢC, EM KHÔNG ĐƯỢC ĐI THEO YUNHO, KHÔNG ĐƯỢC- cô gào lên- BA! THẢ CON RA, BA!

_đi đi Jaejoong! Đi theo trái tim con ấy

_ba...

_đi nhanh lên

Jaejoong gật đầu và chạy lại chỗ của Yunho, anh vui mừng nắm lấy tay cậu và chạy r axe

_ĐUỔI THEO, KHÔNG ĐƯỢC ĐỂ HỌ ĐI, ĐUỔI THEO MAU LÊN- Dong Wook hét lên và chạy theo cậu, nhưng quá muộn, Yunho và Jaejoong đã lên xe

_JAEJOONG AH! ĐỪNG BỎ ANH!!!!!!!!!!!!!!

end chap 23

24. Chương 24

_em hối hận không Jaejoong?- Yunho vừa lấy xe vừa hỏi cậu

_em không biết nữa, em không biết nên khóc hay nên cười đây, em đã chạy trốn khỏi lễ đường.....cùng anh

_vì em yêu anh, đúng không? Em không muốn kết hôn với Se7en, vì em yêu anh- anh mỉm cười nhìn cậu

_em không biết- Jaejoong cúi gầm mặt- em không biết đó có phải tình yêu không nữa, em chỉ đơn giản là không muốn bên cạnh một Dong Wook như thế, em không muốn

Yunho cười buồn, anh biết, những việc anh làm cho cậu không thể khiến cậu cảm động ngay được, tình yêu của Se7en và Jaejoong quá bền chắc, anh có thể kéo cậu ra khỏi buổi lễ đính hôn ấy là quá may mắn cho anh rồi, coi như trong tim cậu, anh cũng đã có một chỗ đứng, nhỏ thôi, nhưng anh sẽ cố gắng hơn nữa, đến khi trong tim cậu, chỉ có anh, riêng anh mà thôi

_chúng ta đi đâu vậy Yunho?- Jaejoong nhìn ra ngoài khi bên đường là con sông lớn

_đến nơi giống như quê của em vậy, chúng ta sẽ tạm sống ở đó một thời gian, chờ mọi việc lắng xuống đã- anh mỉm cười nhìn cậu

Yunho đưa Jaejoong đến một nơi, đúng là giống với quê cậu thật, nhưng nó có vẻ hiện đại hơn quê cậu một chút, xe của anh quá lớn so với ocn đường chật hẹp nên anh đã gọi cho vị trưởng thôn và dặn ông ấy đừng cho ai biết anh đang ở đây, có vẻ như người trong thôn quan biết với anh thì phải, không, nói đúng hơn là họ sợ anh

Hai người đi qua chỗ có nhiều người ở, anh nắm tay cậu thật chặt, cứ như nếu buông ra, cậu sẽ bay khỏi anh ngay lập tức vậy, anh không bao giờ cho phép điều đó xảy ra, khó khăn lắm mới có cậu như thế này, anh nhất định phải nắm bắt lấy

_ủa, sao chỉ có một ngôi nhà vậy?- Jaejoong chỉ vào ngôi nhà nhỏ bằng gỗ trước mặt mình

_đó sẽ là nhà của chúng ta, vào đi

Tiếng cửa kéo kẹt mở, Jaejoong hơi rùn mình vì cảm giác ớn lạnh khi bước vào, cứ như đây là ngôi nhà bị nguyên rửa vậy

_đừng vào Jaejoong, đi sau anh nhé, anh bước bước nào thì em bước ngay bước đó nhé

Jaejoong chỉ có thể gật đầu mà đi theo anh, ngôi nhà này tối quá, lại sợ nữa, cậu có cảm giác như đang bước vào cửa địa ngục vậy, chỉ có thể diễn tả bằng một chữ sợ thôi

_XONG!- Yunho hồ hởi nói- em có thể tự do bước đi, khkoong cần phải sợ nữa

_sao vậy Yunho!- Jaejoong thắc mắc

_anh sẽ nói cho em biết sau khi em tắm xong, nhìn xem, quần áo em lấm lem hết rồi kìa- anh vừa nói vừa chui vệt bụi bẩn trên mặt cậu- đây là quần áo của em, nhà tắm ở phía sau, em cứ tắm trước đi, anh đi dọn dẹp một chút

Jaejoong gật đầu và đi theo hướng chỉ của anh, quả thật bộ vest đắt tiền này khiến cho cậu cảm thấy không thoải mái chút nào, Jaejoong tích mặt áo thun với quần vải hơn, nó nhẹ nhàng và mát hơn nhiều so với bộ vest gò bó này

Trong khi đó, Yunho vội bật đèn lên để nhìn rõ chỗ mình vừa đưa Jaejoong đi qua, rất nhiều bầy chuột và keo dán ở dưới đất , xô nước, xô bột, ***g nhốt thẳng lồng ở trên trần nhà, chỉ cần không chú ý, bạn sẽ là nạn nhân của anh

Thu dọn chúng một cách vội vã và dọn dẹp lại ngôi nhà trong khi Jaejoong đi tắm, Yunho tạm hài lòng với ngôi nhà nhỏ của hai đứa, thật ra, trước khi anh tới quê cậu, nơi đây là điểm dừng chân thứ nhất của anh, bố anh đã đẩy anh ra đây mà sống, ngày trước, mọi người sống tập trung ở đây vì nơi này nhiều cá tôm, đất lại rất tốt, trồng gì cũng được, nhưng từ ngày anh đến, anh đã phá họ đến nỗi họ phải dọn ra phía xa để sống, mãi đến khi anh đi rồi mà họ vẫn chưa dám trở về nơi này

_anh Yunho!

Yunho ngỡ ngàng khi một Jaejoong không son phấn nhưng vẫn rất đẹp đang đứng trước mặt anh, anh cảm thấy thật sự mãn nguyện khi có thể cùng cậu ở đây và anh nghĩ rằng anh sẽ đồng ý ở đây suốt đời nếu bên cạnh anh có cậu

_bố bảo anh đến đây học trước khi được “quảng” về quê em, đây là nhà ông ấy xây đây, tuy là bằng gỗ nhưng đây đút tiện nghi, muốn gì cũng có- anh nói với cậu

_nhưng sao chỉ có một mình anh?

_vì những người trong thôn bị anh dọa đến nỗi đi hết rồi, cái thôn mà em mới đi ngang qua lúc trước ở đây nè

Yunho đi lại và ôm lấy Jaejoong từ đằng sau, hít hà mùi hương quen thuộc của cậu, Jaejoong hơi bất ngờ nhưng cậu không đẩy anh ra, cảm giác được che chở từ phía sau khiến cậu ấm lòng lắm lắm nên Jaejoong cứ để yên như vậy

_anh biết! bây giờ em vẫn chưa xác định được rằng em có yêu anh không, nhưng anh sẽ chờ, anh sẽ chờ em Jaejoong ah!

_sao anh biết em không muốn kết hôn với Dong Wook mà chạy đến vậy?

_vì con tim anh mách bảo đấy- anh siết nhẹ vòng tay của mình- nhìn xem Jaejoong, mặt trời đang nhìn chúng ta đấy, chúng ta sẽ có những kỷ niệm thật đẹp nhé

Jaejoong mỉm cười nhìn ra phía trước, ở vùng quê lúc nào cũng yên bình hơn thị thành cả, nhưng đối với cậu, mặt trời đã không chói chan nữa rồi, nó không còn là một màu vàng đẹp đẽ nữa, nó màu trắng, hôm nay mặt trời màu trắng

Lại nhắc về lễ đường sau khi Jaejoong bỏ đi, Se7en tức tối đập đổ toàn bộ những chậu hoa hai bên thảm đỏ và lấy xe chạy đến quán rượu, anh uống rất nhiều, rất nhiều, cảm nhận nó đang đốt cháy cổ họng anh, điều tối kỵ của một ca sĩ là uống những chất có cồn, nó sẽ làm họ lạt giọng, nhưng bây giờ anh không quan tâm tới nó nữa, cái anh quan tâm là Jaejoong, anh gần như phát điên khi nhớ lại cảm Yunho nắm lấy tay Jaejoong và bỏ chạy, tệ hơn là Jaejoong đã chạy theo hắn ta, anh đang rất tức giận, bây giờ đã trưa rồi, hai người họ đang làm gì? Có phải đang.....nghĩ đến đây, anh lại điên tiết lên mà nốc thêm chai nữa

Tại sao Jaejoong? Tại sao em lại phản bội anh? Anh đã làm gì khiến em phải sợ hãi, khiến em phải trốn chạy như thế? Em đã cười rất tươi khi lên lễ đường cùng anh mà, sao em lại thay lòng vậy Jaejoong? Sao em lại đùa giỡn với tình yêu của anh chứ? Tại sao vậy Jaejoong?

“crack”

Ly rượu vỡ tan trong tay anh, hậm, anh hậm, anh hậm cậu, hậm cậu đã xem tình yêu của anh như trò đùa, anh không sai, là cậu sai, anh làm tất cả chỉ vì yêu cậu, còn cậu? cậu không có, những lời cậu nói, yêu anh ư? Tin cậu ư? Là nói dối cả, cậu bảo anh tin cậu, và cậu đã chạy theo Yunho- người anh ghét nhất, như vậy gọi là tin tưởng ư? Se7en lại nốc rượu, đắng ư? Cay ư? Nồng ư? Nó có bằng cảm giác của anh lúc này không? Đối với anh bây giờ, những chai rượu mạnh này giống như nước lã vậy, làm sao cay bằng anh? Làm sao đắng bằng anh chứ?

Hanuel cũng không khá hơn Se7en là bao, cô cứ ngồi đó, và nhìn ông Kim với đôi mắt trách móc, tại sao? Tại sao anh cũng bên Jae như thế chứ? Ngay cả ông Kim, lúc đầu ông có đồng ý đâu chứ? Sao ông lại thay đổi như vậy? Ông Jung cũng nóng giận không kém, ông tức giận vì con trai ông không giữ vững lập trường của mình, nói yêu Hanuel rồi lại đòi hủy hôn khi Jaejoong xuất hiện, rồi lại nói yêu Hanuel và lại cướp Jaejoong ra khỏi lễ đường, đường đường là một vị tướng quân, tuy đã về hưu nhưng những hành động như thế của Yunho chẳng phải bôi tro trét trấu vào mặt ông hay sao? Gọi điện cho Yunho nhưng anh lại không bắt máy, gọi điện cho Jaejoong nhưng cậu lại không mang máy theo, hai người này, ông biết đi đâu mà tìm đây

_đừng tìm tụi nó nữa, hãy để tụi nó sống với nhau đi- ông Kim lên tiếng

_ÔNG ĐIÊN RỒI SAO? NÓ CƯỚP HÔN ĐẤY, NÓ CƯỚP DÂU ĐẤY, ÔNG CÒN BAO CHE CHO NÓ NỮA SAO? SAO NÓ KHÔNG NGHĨ ĐẾN CON BÉ NÀY CHỨ? NÓ ĐUA GIỖN VỚI CON BÉ CHƯA ĐỦ SAO?- ông Jung lớn tiếng quát

_nhưng tôi biết Yunho yêu Jaejoong thật lòng và thằng bé cũng thế, tôi tin chúng nó sẽ hạnh phúc với nhau

_còn con?- Hanuel nhìn ông- ba không muốn con hạnh phúc sao?

_ Hanuel ah! Con sẽ không hạnh phúc khi bên cạnh Yunho đâu, trong tim nó không có con Hanuel ah!tin ba, rồi con sẽ tìm được người hợp với con

_con không hạnh phúc được! con chỉ hạnh phúc khi bên con là Yunho thôi, con cần Yunho, con cần Yunho- cô bật khóc tức tưởi- con yêu Yunho mà, sao lại không được vậy?

Nhìn Hanuel khóc, ông Jung càng thêm tức giận, tuy rằng cô chưa chính thức là con dâu ông nhưng trong thâm tâm, cô đã ở vững vị trí đó rồi, Hanuel là con dâu của ông, không ai khác, phải là Hanuel, nhất định phải là Hanuel, ông nhất định sẽ tìm ra Yunho và bắt anh về lấy Hanuel làm vợ, sao anh lại nỡ bỏ lại một người tài sắc vẹn toàn như thế chứ?anh bị mù sao?

Nhất định em sẽ tìm anh, nhất định anh sẽ quay về mà

.....

Chiều rồi, vùng quê buổi chiều thật sự êm ả làm sao, a! cái dáng ngồi quen thuộc, cái dáng câu cá của Kim Jaejoong sáu năm về trước, hình như vẫn không thay đổi nhỉ, Jaejoong lại là Jaejoong ngày xưa rồi, nhưng lần này anh sẽ không chọc cậu nữa, vì sao ư? Vì anh yêu cậu

_cậu được mấy con rồi?- anh mỉm cười nhìn cậu

_hơn chục con rồi, cá ở đây to ghê luôn- cậu mỉm cười

_em đúng là có số sát cá nhỉ, lúc nào cũng câu được nhiều cá

_chắc là vậy.....anh có hối hận không Yunho?

_huh? Sao em lại hỏi như thế?

_anh có hối hận khi dẫn em đi không? Vì em cũng chưa biết được là có yêu anh hay không- cậu nhìn anh

_cậu đó anh hỏi em mới đúng, em có hối hận khi đi theo một kẻ xấu xa như anh không?

_không!- cậu trả lời ngay- vì em biết, anh sẽ không làm em bị tổn thương

_mãi mãi là như thế Jaejoong ah!

Yunho mỉm cười và giành cần câu với cậu, nhưng kỳ lạ thật, suốt cả buổi chiều, anh chẳng câu được con cá nào, và điều đó khiến Jaejoong nghiêng ngửa

Yunho cảm thấy hạnh phúc lắm, giống như cặp vợ chồng già vậy, chồng ngồi câu cá, vợ thì làm cá ở kế bên, đôi khi chồng châm chọc vợ vài câu khiến vợ đỏ mặt, hạnh phúc không? Có thể với người khác là không, nhưng với anh, như vậy là đủ lắm rồi, quá đủ rồi

Buổi tối, Yunho dẫn Jaejoong lên thôn trên chơi, mọi người vẫn còn nhớ đến anh và họ có vẻ sợ anh lắm, không sợ sao được khi vừa mới đặt chân đến, anh đã hét to rằng “CÁC NGƯỜI TỐI SỐ RỒI! HUNG THẦN ĐẤT SEOUL TỐI ĐÂY!!!!!!!!!!!!1” và điều này gây ra một ít khó khăn cho việc làm quen của anh với mọi người ở đó, còn với Jaejoong thì không, bọn trẻ trong thôn thích cậu lắm, nhưng người trong thôn hầu như đối xử rất tốt với cậu, có lẽ cậu cũng là dân ở quê mà ra nên tiếp xúc nhanh hơn, mọi người đốt lửa và Jaejoong của anh đang nhảy rất vui cùng với mọi người

_anh ra nhảy không?- Jaejoong chạy vào kéo tay anh

_nhảy chứ!

Jaejoong kéo anh ra và cùng với đám trẻ trong làng nhảy những điệu nhảy của vùng quê, cái này thì anh không biết rồi, anh chỉ có thể nhảy hiện đại thôi, dù gì cũng là Uknow lừng lẫy một thời mà, nhưng.....nhảy theo kiểu nông thôn, anh không biết, còn Jaejoong .....có vẻ cậu ấy nhảy rất giỏi thì phải

Anh cũng nhảy, điệu nhảy của anh được mọi người ủng hộ rất nhiệt tình, vì sao ư? Anh nhảy giống cậu, điệu nhảy con ếch con

Trăng hôm nay thật sáng, để soi sáng cho hai con người vừa tìm đến được với nhau.....và nhìn ngắm hai kẻ bị tình yêu chối bỏ

.....

_tối quá! Em không thấy!

Jaejoong nắm chặt tay Yunho khi cả hai trở về ngôi nhà nhỏ của mình sau khi buổi tiệc kết thúc, với đôi mắt lúc sáng lúc tối của cậu thì buổi tối chính là nỗi sợ hãi lớn nhất của cậu, cậu không thể nhìn thấy gì ngoài một màu đen huyền hoặc, cậu không thích màu đen, không thích chút nào

_lên đây, anh công cho- Yunho ngồi xuống trước mặt cậu

_hả?

_lên đi, anh công em về

Jaejoong mới đầu xung ngằn ngại, nhưng cậu cũng đồng ý vì thực sự cậu không thể nhìn thấy gì nữa

_hãy mở rộng lòng mình nhé Jaejoong, đừng suy nghĩ nữa, mọi chuyện đã có anh lo rồi

_ừm!- cậu mỉm cười

_em biết không? Anh rất thích nhìn thấy nụ cười của em, rất đẹp Jaejoong ah

_ừm.....

_tự dưng anh muốn hát quá, anh hát em nghe nhé

.....

Anh mỉm cười và ngân nga vài câu của bài hát Love in the ice, anh biết Jaejoong của anh đã ngủ rồi, Jaejoong là thế, dù có chuyện gì xảy ra, cậu vẫn có thể ngủ một cách rất ngon lành, và anh thế, anh sẽ bảo vệ giấc ngủ của cậu, mãi mãi

Anh yêu em, ngủ ngon nhé Jaejoong!

Anh mỉm cười nhìn trăng

.....hình như trăng cũng mỉm cười.....

End chap 24

25. Chương 25

Đặt Jaejoong lên giường, Yunho mỉm cười nhìn ngắm gương mặt thiên thần đang say ngủ trước mặt mình, hôm nay thật có quá nhiều cảm xúc, buồn có, hồi hộp có và hạnh phúc cũng có, hôm nay anh đã trải qua hầu hết các cảm xúc của đời người, nhìn cậu ngủ một cách yên lành như thế này, 1 thật sự không muốn bắt kỳ cái gì khiến cho giấc ngủ của cậu bị phá hỏng, anh sẽ không bao giờ cho phép điều đó

Đem điện thoại ra ngoài kiểm tra, có trên dưới hai mươi cuộc gọi từ bố anh, có lẽ ông đã rất nóng giận, có cả cuộc gọi của Hanuel nữa, chắc là cô ấy đau lòng lắm lắm, anh đã hai lần lừa dối cô ấy, hai lần khiến cho cô ấy hy vọng và hai lần khiến cô ấy như rơi xuống vực thẳm của sự phản bội, hận anh ư? Tốt thôi, như thế sẽ khiến cho anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, cứ hận anh đi, hận anh

_bố!- anh đặt điện thoại lên tai

“THĂNG KHỐN! BÂY GIỜ MÀY MỚI CHỊU GỌI CHO BỐ MÀY HẢ?”- ông tức giận quát

_con xin lỗi

“MÀY XIN LỖI BỐ CÓ ÍCH GÌ? VỀ ĐÂY MÀ XIN LỖI HANUEL ĐÂY NÀY, MÀY BIẾT CON BÉ KHỔ SỞ NHƯ THẾ NÀO KHÔNG HẢ? SAO MÀY LẠI HÀNH ĐỘNG THIẾU SUY NGHĨ ĐẾN NHƯ THẾ?”

_bố! con yêu Jaejoong! Và con muốn bố chúc phúc cho chúng con

“CHÚC PHÚC? YÊU? RỒT CỤC CÓ BIẾT YÊU LÀ THẾ NÀO KHÔNG? HẢ? THẲNG CON BẮT HIỂU! MÀY VỀ ĐÂY NGAY LẬP TỨC, VỀ ĐÂY NGAY

_con xin lỗi, con sẽ không về đâu, con sẽ về khi nào bố chấp nhận Jaejoong

“CHẤP NHẬN? KHÔNG BAO GIỜ, TAO CHỈ CÓ MỘT ĐỨA CON DẬU, ĐÓ LÀ HANUEL, NGHE RÕ KHÔNG?

_con xin lỗi

Yunho cúp máy, anh không muốn nghe bố anh nói chuyện mãi về Hanuel, anh biết tính ông rất nóng,nên để một thời gian cho mọi chuyện lắng xuống trước, sau đó anh và Jaejoong sẽ quay về với ông

Trở lại giường và kéo chăn lên cao hơn cho Jaejoong, anh mỉm cười hôn lên trán cậu, giấc ngủ cũng mau chóng tìm đến với anh, hôm nay quả là một ngày quá mệt mỏi đối với cả hai người

.....

“cạch”

Se7en bước vào căn phòng cậu, mùi sữa tràn ngập khắp căn phòng, những chú cá con ngụp lặn trong bể nước, Jaejoong thật sự rất thích cá

Bỏ đi rồi,ha ha ha, đi rồi, sáu năm trời không bằng một tháng, ha ha ha, mà thấy rồi đấy Se7en, mà yêu người ta sáu năm trời, chiều chuộng người ta, yêu thương, nâng niu người ta, thế đấy, người ta bỏ mày sau một tháng bên cạnh Yunho, mà thất bại rồi Se7en ah! Thất bại rồi!

Se7en nhếch mép cười, cú này quá đau với anh, mới buổi sáng, anh vẫn là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời này vì anh sắp có được cậu, nhưng bây giờ, anh đang ngồi trong phòng cậu, một mình, chỉ một mình

“XOẢNG!”

_TẠI SAO JAEJOONG! TẠI SAO EM PHẢN BỘI TÔI? TÔI ĐÃ LÀM GÌ SAI CHỨ? TẠI SAO EM LẠI PHẢN BỘI TÔI CHỨ? EM LÀ TÊN HAI MẶC, EM LÀ THỨ BỎ ĐI, EM TƯỞNG TÔI SẼ ĐAU KHỔ VÌ EM Ừ? KHÔNG ĐỜI NÀO, TÔI ĐANG CƯỜI ĐÂY, HA HA HA, MUỐN TÔI KHÓC VÌ EM Ừ? TÔI ĐANG CƯỜI ĐÂY, CƯỜI SÁNG KHOÁI ĐÂY, HA HA HA

Se7en cười một cách điên dại trong phòng cậu, mọi thứ trong đó lần lượt bị anh đập bể nát, căn phòng vốn dễ thương là thế, ngăn nắp là thế, bây giờ chỉ là những mảnh vỡ bể nát, một đống hỗn độn

_rồi em sẽ phải trả giá vì phản bội tôi, phản bội tình yêu của tôi- Se7en nghiêng rằng

.....

“cạch”

Hanuel Mở cửa bước vào, đây là lần thứ ba cô vào phòng Yunho, hai lần trước có anh, lần này thì không, mọi thứ trông thật lạnh lẽo khi không có anh và lòng cô cũng thật lạnh lẽo khi không có anh

Ngồi lên giường, thường ngày Yunho rất ngăn nắp, sao hôm nay anh lại bừa bộn đến thế cơ chứ? Chắc là đêm qua không ngủ được đây mà, có phải vì hôm nay là lễ đính hôn của Jaejoong không? Có phải vì thế mà anh không ngủ được?

Hanuel đứng lên và xếp chăn lại cho gọn, nhưng cái chăn rơi ra khỏi tay cô khi bộ đồ ngủ hình hamtaro đang nằm chiếm chệch trước mắt cô, đôi dép hình hamtaro và cả bức ảnh hai người chụp cùng nhau một cách thân mật nữa, nhìn kỹ lại, đó chính là lúc cả nhà đi dã ngoại, hai người đã chụp lúc đi mua nước

Hanuel tức giận vò nát tấm ảnh trong bàn tay, cô gần như điên tiết lên khi nghĩ rằng Jaejoong đã xỏ mũi cô, cậu đã quen với Yunho mà còn hứa rằng bản thân sẽ xa lánh anh, đó chẳng phải là nổi dối sao? Là cậu, không phải Yunho, là cậu đã cướp Yunho từ tay cô, là cậu, chính là cậu

Hanuel hét lên và dùng hết sức của mình xé rách bộ đồ ngủ của cậu, cô muốn xé bỏ tất cả những gì thuộc về cậu, chị em ư? Quá muộn khi nói như thế không? Tại sao cậu lại đối xử như thế với chị mình chứ? Cậu không xứng đáng làm em cô, hoàn toàn không xứng đáng

_Kim. Jae. Joong!- Hanuel nghiêng răng

Trong khi đó, ông Kim và ông Jung đang nói chuyện trong phòng của ông Jung, ông Jung tức giận lắm, bao nhiêu danh tiếng mà ông cố gắng tạo dựng bấy lâu nay đều bị anh làm sụp đổ hết, rồi ngày mai, nào là con trai của tướng quân Jung cướp vợ của Se7en, hay tệ hơn là Jung Yunho, thiếu gia nhà họ Jung cướp cô dâu. Còn gì là một vị tướng chứ? Tại sao anh lại làm vậy, anh không nghĩ gì đến hậu quả sao? Sao lại luôn làm theo ý mình cơ chứ? Ngày trước thì chọc phá người khác, bây giờ thì cướp vợ nhà người ta, rốt cục, anh có xem ông là cha anh không đây chứ?

_còn giận sao?- ông Kim đặt ly nước lên bàn ông Jung

_sao lại không giận cơ chứ? Ông nghĩ đi, nó bỏ con Hanuel lại, sau này tôi biết ăn nói sao với nó đây chứ?- ông hầm hừ

_nhưng ông đã từng suy nghĩ đến cảm nhận của Yunho chưa? sao lại hồ đồ mà kết luận vội như vậy chứ?

Đến lúc này thì ông Jung không thể nào giấu được nỗi ngạc nhiên nữa, mới ngày trước ông Kim còn lên tiếng phản đối cật lực, thế mà hôm nay lại nói tốt cho Yunho và Jaejoong, ừ thì đồng ý Jaejoong là con trai ông nhưng ông đã phản đối từ trước mà, sao giờ lại theo phe họ thế

_này! Sao ông lại bênh bọn nó hoài thế? Có ý gì đây?- ông Jung lườm ông Kim

_không giấu, lúc trước tôi cũng không thích Yunho với Jaejoong của tôi đâu- ông Kim đặt tách café xuống bìa và ngồi đối diện ông- tôi đã về quê để tìm lại những tháng ngày yên bình, tôi thật sự không muốn xen vào chuyện tình cảm của bọn nó nữa, ai cũng lớn hết rồi, biết chịu trách nhiệm về việc làm của mình hết rồi

_vậy sao không trung lập mà bênh thằng con trời đánh của tôi?

_vì nó yêu Jaejoong thật lòng, tôi đã phát hiện ra những tờ giấy nhỏ được giấu cẩn thận trong tủ quần áo của Jaejoong, toàn là của Yunho

Ông Kim nhấp một ngụm café và kể lại, ông đã dọn dẹp phòng của Jaejoong và phát hiện ra một hộp toàn là những mảnh giấy nhỏ, trong những mảnh giấy ấy, tên Jaejoong được viết lên một cách cẩn thận

“Kim Jaejoong! Tôi sẽ không quên tên cậu nữa”

.....

“Kim Jaejoong! Tôi hối hận rồi! về nhanh nhé!”

.....

“Kim Jaejoong! Hôm nay tôi làm cá đây”

.....

“Kim Jaejoong ah! Vắng cậu, tôi chẳng còn là tôi nữa”

.....

“Kim Jaejoong! Nhớ cậu lắm”

.....

“Kim Jaejoong! Ngày mai tôi đi rồi, cùng với Hanuel”

.....

“Jaejoong ah! Tạm biệt nhé, tôi sẽ chờ cậu, mãi mãi chờ cậu, quay về nhé”

Ông Kim lại nhấp một ngụm café nữa

_tôi biết, Yunho yêu Jaejoong thật lòng, tôi không muốn chia cắt hai đứa trẻ này, tôi không muốn chúng đi vào vết xe đổ của hai chúng ta Yunjo ah

_nhưng chúng ta đã rất vui vẻ, đã rất hạnh phúc bên cạnh người phụ nữ của mình sao? Tôi tin thời gian sẽ làm vết thương của nó lành lại, giống như tôi và ông- ông Jung nhìn ông Kim

_lành? Lành sao? Nếu đã lành thì tại sao ông lại muốn hai chúng ta làm thông gia, chẳng phải ông nghĩ rằng không thể kết thành vợ chồng thì kết thành thông gia sao? Đến bao giờ ông mới bỏ đi sĩ diện của mình chứ? Con cái là quan trọng nhất, danh tiếng thì sao? Nó có mang cho ông hạnh phúc không?

_NÓI THỂ NÀO CŨNG KHÔNG ĐƯỢC, MẶT MŨI CỦA JUNG JUNJIN NÀY, DANH TIẾNG CỦA TÔI CẢ ĐỜI TẠO DỰNG KHÔNG THỂ BỊ HỦY TRONG TAY NÓ ĐƯỢC- ông Jung quát lên

_ĐẤY, CŨNG VÌ MẶT MŨI CỦA ÔNG, DANH TIẾNG CỦA ÔNG MÀ BÂY GIỜ TÔI VÀ ÔNG NHƯ THỂ NÀY ĐẤY, ÔNG CÒN MUỐN GÌ NỮA HẢ? ÔNG HẢ DẠ CHƯA? ÔNG THẬT ÍCH KÌ, BÂY GIỜ TÔI MỚI THẮC MẮC TẠI SAO NGÀY XƯA TÔI LẠI YÊU ÔNG CHỨ? TÔI ĐIÊN RỒI, MỘT NGƯỜI CHỈ BIẾT ĐẾN SĨ DIỆN NHƯ ÔNG THÌ KHÔNG ĐÁNG LÀM BỐ CỦA YUNHO NẦY GIỜ NÓI MUỐN KHÔ CỎ MÀ VẪN KHÔNG CHỊU HIỂU, ĐỒ CỨNG ĐẦU, TỰ NGHĨ MỘT MÌNH ĐI, CHỪNG NÀO THÔNG RỒI HÃY NÓI CHUYỆN VỚI TÔI

Ông Kim giận dữ gào lên, ông chẳng muốn hai đứa trẻ ấy đi theo vết xe đổ của ông và ông Jung, phải! ông và ông Jung chính là người yêu của nhau, nhưng nhà ông Jung không cho phép, bản thân là danh gia vọng tộc, là đại tướng nên không thể nào không có người nối dõi và không thể nào lấy một người trong quê ra được, nhà ông không cho phép điều đó, họ bắt ông Jung lấy người phụ nữ xinh đẹp con nhà quyền quý, và họ bảo rằng ông Jung sẽ yêu bà, thời gian luôn làm lành những vết thương sâu thẳm nhất, nhưng còn ông? Ông cũng lấy vợ, ông lấy một người ca sĩ, nhwung đáp lại ông là gì? Ông yêu bà? ừ, ông yêu bà lắm, nhưng trong lòng ông, vết thương mà ông Jung để lại tuy đã lành nhưng đã thành sẹo mất rồi, mãi mãi không thể nào xóa được

.....

Buổi sáng yên lành đến với thôn mà Yunho và Jaejoong đang ở, anh dậy rất sớm theo thói quen và cố gắng làm mọi việc thật nhẹ nhàng, anh không muốn Jaejoong thức giấc, quá sớm để cậu thức dậy

_anh Yunho!- cậu nhìn anh

_dậy rồi ah?- anh mỉm cười nhìn cậu- còn sớm lắm lắm

_quen rồi, đến giờ phải dậy thôi- cậu mỉm cười nhìn anh

_nếu đã dậy rồi, chúng ta đi ngắm bình minh đi

Yunho kéo cậu ra bờ sông, mặt trời vẫn chưa mọc, có lẽ chỉ mới bốn giờ thôi, ở miền quê, năm giờ vẫn còn rất tối, Yunho kéo Jaejoong vào lòng mình, dùng tình yêu của anh để sưởi ấm cậu, Jaejoong cũng không phải đối, cậu thích cảm giác được ôm từ phía sau, bình yên và an toàn, cảm giác này Dong Wook chưa bao giờ mang lại cho cậu, anh luôn ôm cậu, âu yếm cậu nhưng chưa bao giờ anh tạo cảm giác an toàn như thế này cho cậu, cảm giác thật thoải mái, cứ như neesy ngã ra sau, cậu sẽ không bao giờ bị té, vì anh luôn luôn ở phía sau đỡ cậu, an toàn, yên bình.....

_cười gì thế?- anh siết nhẹ

_không có gì, chỉ là cười thôi

_anh yêu em- anh nói khẽ

_còn em.....em không biết nữa.....- cậu mỉm cười- nhưng em thích cảm giác này

_sẽ mãi là như vậy, a! Jaejoong ah! Nhìn kia! Mặt trời mọc rồi

Yunho cùng Jaejoong nhìn về phía mặt trời, mặt trời đỏ rực rỡ nhưng ánh sáng của nó phát ra thật dịu dàng, không khiến người nhìn chói mắt như khi nó lên cao, nó to lắm, to ơi là to, Jaejoong háo hức nhìn, cậu cười tươi thật tươi để đón chào một ngày mới

Nhưng...

Nụ cười trên môi cậu tắt hẳn khi mặt trời đỏ rực đang chuyển sang màu đen giữa bầu trời màu trắng, mặt trời đang méo mó trong mắt cậu khiến cậu rất sợ và lùi vào lòng Yunho

_chuyện gì thế?- anh vội hỏi

_không! Chỉ là hơi lạnh thôi- cậu cười gượng

Một ngày lại trôi qua một cách êm đềm, cậu lại đi câu cá và đem cá đi đổi gạo, Yunho thì đi chế củi, tuy mệt nhưng mà vui, buổi trưa, hai người lại quay quần bên mâm cơm giản dị, không có sơn hào hải vị, nhưng lại ngon lạ lùng, Yunho cảm thấy rất vui và hạnh phúc, như vậy là đủ rồi, dù có sống ở đây cả đời cũng được

Buổi chiều, cả hai đem điều ra thả cùng với bọn trẻ trong thôn, lần đầu tiên Yunho leo lên con trâu ngồi nên anh có vẻ sợ và la thất thanh khi con trâu nó chạy, điều đó khiến cho Jaejoong cười ngặt nghẽo

Ngày qua ngày, không quan tâm đến bên ngoài, anh và cậu đã có những khoảng thời gian rất vui vẻ, Jaejoong được hưởng cảm giác tự do vui đùa với mọi người, sau năm nay, bên cạnh Dong Wook, được anh chiều chuộng, được anh thương yêu, cậu có bất cứ thứ gì cậu muốn, nhưng cậu không có tự do, anh không muốn cậu tiếp xúc với bên ngoài, anh muốn cậu mãi bên anh mà thôi

.....

Bốn ngày sống cùng nhau, cùng nhau làm việc đã khiến cho Yunho hiểu ra nhiều điều, cuộc sống bây giờ, có gì ngoài hai bữa cơm đạm bạc nhưng có người vẫn mơ cả đời cũng không được, vì có khi cả đời, họ cũng không thể hạnh phúc cùng người họ yêu

_em mang cá ra ngoài đổi gạo và mua ít đồ dùng đã- Jaejoong đem rổ cá tươi ra ngoài

_ừ, anh sẽ chế thêm củi

Trông theo bóng Jaejoong, anh mỉm cười khi cái dáng nhỏ nhắn ấy khuất dần và quay về với công việc chế củi thường ngày

_ Yunho ah!

Yunho ngừng tay khi nghe giọng nói ngẹn ngào phía sau mình

_ Hanuel?- anh thốt lên khi nhìn thấy Hanuel đang khóc- sao em...biết chỗ này?

_ Yunho ah!

Hanuel lao lại ôm chầm lấy anh, cô mừng lắm, mấy ngày nay cô đi hết tất cả những nơi được ghi trong quyển sổ mà cô đã tình cờ nhìn thấy trong tủ của Yunho, trong đó có ghi về những nơi và Yunho bị bố mình bắt xuống học, có những nơi anh cảm thấy thú vị và anh đánh dấu trở lại lần sau, cô đã đi bốn ngày nay để tìm anh, và đây là nơi cuối cùng

_sao anh lại làm như thế chứ? Sao lại làm như thế chứ?- cô đánh thùm thụp vào lưng anh

_anh xin lỗi Yunho ah!

_sao anh lại đối xử như thế với em chứ? Sao lại như thế với em chứ? Sao anh lại đối xử như thế với em chứ?

_anh xin lỗi Hanuel ah! Nhưng anh cần Jaejoong

_còn em? Em cần anh Yunho ah!- cô nhìn Yunho- chúng ta làm lại từ đầu được không? Chúng ta làm lại từ đầu được không anh?

_anh xin lỗi, anh chỉ có thể nói như thế thôi Hanuel ah! Em nhất định sẽ tìm được một người tốt hơn anh yêu em, nhất định như thế

_EM KHÔNG CẦN! EM KHÔNG CẦN AI NGOÀI ANH CẢ YUNHO AH! TẠI SAO? TẠI SAO ANH LẠI CHỌN JAEJOONG CHỨ? NÓ CÓ CÁI GÌ HƠN EM? NÓ CÓ CÁI GÌ HƠN EM?

_ Hanuel ah! Em bình tĩnh lại được không?

_LÀM SAO EM BÌNH TĨNH ĐÂY? NÓ CƯỚP ANH TỪ EM, ANH BẢO LÀM SAO EM BÌNH TĨNH ĐÂY?- cô quát lên- EM GHÉT NÓ! NÓ KHÔNG PHẢI EM CỦA EM, EM GHÉT NÓ, NÓ CHẾT ĐI, ĐI CHẾT ĐI, EM NGUYỄN RỬA NÓ

_EM BÌNH TĨNH LẠI ĐƯỢC KHÔNG?

Đến phút này thì anh không thể chịu đựng nổi nữa, một Hanuel hiền lành dịu dàng nay không còn mà thay vào là một Hanuel hay ghen tị, nói những lời nó khiến cho người khác đau lòng, anh biết đó là do lỗi của anh nhưng anh không muốn vì thế mà Hanuel hận Jaejoong, cậu ấy không có tội, hoàn toàn không có tội

Nhưng anh không biết rằng, từ đằng xa, có một người đã nghe toàn bộ sự việc

Đau.....

Đau quá.....

Trái tim như vỡ ra trăm mảnh

Hanuel đang ôm lấy Yunho

Nhói

Hanuel nguyên rửa cậu

Đau

Cô muốn cậu chết

Đau quá

Jaejoong gạt nước mắt, cậu quay lưng bỏ đi, phải rồi, vì cậu mà Yunho và Hanuel , đáng lẽ hai người họ sẽ đính hôn, rồi kết hôn, rồi sẽ có một gia đình hạnh phúc bên cạnh những đứa con của mình, nhưng.....cậu xuất hiện và cướp Yunho khỏi cuộc đời Hanuel, cậu đúng là một thằng hèn hạ, đúng là cậu không đáng sống, cậu.....có lẽ nên chết hồi sáu năm trước

Được rồi, cậu sẽ trả Yunho lại cho Hanuel, nhưng đau quá, những ngày sống bên cạnh anh, cảm nhận sự an toàn, ấm áp từ anh, cậu quen rồi, cậu biết, cậu yêu anh rồi, cậu yêu anh nhiều hơn những gì cậu có thể tưởng tượng được, nhưng...khi cậu biết được cũng là lúc cậu phải buông Yunho ra, Yunho là của Hanuel, là của chị gái cậu, người chị mà cậu yêu thương nhất

Mỏi mắt quá

Mắt lại không nhìn rõ nữa rồi

Lại chỉ có hai màu rồi

Mờ quá, không thấy nữa rồi

Nhưng vậy cũng tốt

Sẽ không phải nhìn thấy những điều đau lòng nữa

Cậu sẽ đi

Nhưng cậu biết đi đâu bây giờ?

.....

_em về đi Hanuel, Jaejoong sắp về- nhìn cô

_em không về, nếu về, em nhất định phải về cùng anh- cô nhìn anh kiên quyết

_em!- Yunho trừng mắt khi anh đã khuyên cả buổi, giải thích cả buổi với Hanuel nhưng cô lại không chịu hiểu, cứ như thế này thì mọi người đều đau khổ, có ai vui đâu cơ chứ?

_MÀY NHẤT ĐỊNH PHẢI VỀ!

Yunho và Hanuel giật mình khi nghe tiếng nói đầy uy lực phía sau

_bố?- anh nhìn ông

_nếu bố không đi theo Hanuel, chắc chắn sẽ không bao giờ nghĩ mà có thể ở cái nơi mà mà từng ghét này- ông nhếch mép nhìn mọi thứ

_con không về- anh nghiêm giọng

_MÀY NHẤT ĐỊNH PHẢI VỀ VÀ LÀM Đám CƯỚI VỚI HANUEL

_BỐ! SAO BỐ CỐ CHẤP QUÁ VẬY, CON ĐÃ NÓI RẰNG CHÚNG CON DỄ KHÔNG THỂ NÀO HẠNH PHÚC ĐƯỢC, CON YÊU JAEJOONG, NGƯỜI CON YÊU LÀ JAEJOONG

_NHƯNG NÓ CÓ YÊU MÀY KHÔNG HẢ?

_con.....- anh chưng hửng, Jaejoong chưa nói yêu anh, nhưng anh biết cậu có cảm giác với anh, chắc chắn

_KHÔNG NÓI NHIỀU, MÀY PHẢI VỀ

Ông dứt câu, lập tức, những tên cơ bắp cuộn cuộn đi lại và khống chế hai tay anh

_CON NÓI CON KHÔNG VỀ, CON NHẤT ĐỊNH KHÔNG.....

Yunho gục xuống đất ngay lập tức khi ông Jung đánh mạnh vào ót con trai mình

_MÀY KHÔNG ĐI VỀ THÌ TAO CHO NGƯỜI KHIÊN VỀ

.....

Jaejoong đã đi rất lâu, đến nỗi đôi chân của cậu trở nên đau nhức lắm, mệt quá, với đôi mắt này, cậu không thể nhìn rõ mọi thứ trên đường đi được

_em về rồi ah?

Nghe giọng nói quen thuộc, cậu ngược nhìn lên

_ Dong Wook ah?

Nhưng đáp lại cậu chỉ là nụ cười nửa miệng cùng câu nói “về thì tốt”

.....

Đêm

Tối quá

Không thấy gì cả

Trói?

Bị trói

Ai trói?

_BỐ! SAO BỐ TRÓI CON?- Yunho hét lên khi cảm thấy toàn thân mình đều bị trói và quăng lên giường

_anh tỉnh rồi ah?

Cảm nhận bà tay ấm áp đang vuốt ve gương mặt anh, Yunho vội quay lại

_ HANUEL! THẢ TÔI RA MAU, THẢ RA MAU

_em không thả đâu, anh sẽ ở đây cho đến khi chúng ta kết hôn

_CÔ!- anh nghiêng rằng- CÁI NHÀ ĐIÊN HẾT RỒI!

Yunho cố gấn gỡ trói, anh đang rất lo lắng, anh đi như thế này, nếu Jaejoong về thì sao? Cậu không thấy anh sẽ như thế nào đây, anh nhất định phải nhìn thấy cậu, anh nhất định phải gặp cậu

_HANUEL! THẢ TÔI RA MAU LÊN- anh hét lên

_MÀY CHẴNG ĐI ĐÂU CẢ, MÀY VÀ CON BÉ SẼ KẾT HÔN VÀO NGÀY MAI- ông Jung mở cửa đi vào

_BỐ ĐIÊN RỒI, SAO LẠI ÉP ĐẶT CON NHƯ VẬY?

_MÀY LÀ MẤT MẶT BỐ MÀY, MÀY BIẾT MẤY NGÀY NAY BỌN NHÀ BÁO ĐẾN NHÀ VÀ HỎI VỀ MÀY KHÔNG? HỌ BẢO MÀY CƯỚP VỢ NGƯỜI TA, MÀY NGHĨ TAO CÒN MẶT MŨI NÀO ĐỂ NHÌN MỌI NGƯỜI KHÔNG HẢ?- ông tức giận quát

_BỐ CHỈ NGHĨ ĐẾN MẶT MŨI CỦA BỐ, BỐ CHƯA BAO GIỜ NGHĨ CHO CON CẢ, BỐ ĐÃ BAO GIỜ NGHĨ CHO CON CẢ, BỐ BIẾT TẠI SAO NGÀY XƯA CON LẠI QUẬY PHÁ NHƯ THẾ KHÔNG? LÀ CON CẦN BỐ, LÀ CON CẦN SỰ QUAN TÂM CỦA BỐ, SUỐT NGÀY BỐ CHỈ BIẾT CHỈ HUY QUÂN ĐỘI GÌ ĐÓ, THANH DANH GÌ ĐÓ, BỐ ĐÃ BAO GIỜ HỎI CON HÔM NAY ĂN CƠM CÓ NO KHÔNG? QUẦN ÁO CHẶT CHƯA KHÔNG? BỐ NÓI THƯƠNG YÊU CON NHƯNG CÓ BAO GIỜ BỐ BIẾT CON NGHĨ GÌ KHÔNG? BÂY GIỜ BỐ VÌ CÁI THANH DANH CỦA BỐ MÀ KHIẾN CON VÀ JAEJOONG XA NHAU, BỐ ĐÃ NGHĨ CHO CON CHƯA?

Yunho tức giận quát lên một tràng, anh không thể nào nhịn nổi nữa rồi, ông luôn muốn anh làm theo lời ông nhưng chưa bao giờ ông biết đến cảm nhận của anh cả

_MÀY....HANUEL, ĐI RA ĐI, BỎ CHO NÓ Ở ĐÂY

Ông Jung tức giận bước ra và kéo theo Hanuel

_BỐ ! THẢ CON RA! THẢ CON RA MAU LÊN

.....

Đêm

Tối

Tối quá

Không thấy gì cả

Trời?

Bị trời

Ai trời?

_tỉnh rồi ah?

Jaejoong nhìn về phía phát ra giọng nói nhưng trước mắt cậu chỉ là những hình ảnh mờ nhạt không cố định “phụt”

Đèn được thắp lên và cậu nhận ra đây là căn phòng của cậu, cậu đang .....

ở nhà của Dong Wook

_anh Dong Wook! Sao anh trời em?- Jaejoong ngơ ngàng nhìn Dong Wook

“bốp!”

Đầu Jaejoong ngoẻo qua một bên khi nhận lấy cái tát nảy lửa từ anh

_cậu giỏi lắm, dám bỏ rơi tôi, dám chạy theo thằng Yunho?- anh nghiêng răng nhìn cậu

_anh Dong Wook ah!- Jaejoong cố gồng ngồi dậy nhìn anh

_muốn giải thích sao Jaejoong? Em bỏ rơi tôi? Bỏ rơi tình yêu của tôi- anh nhếch mép- và em phải trả giá Jaejoong ah!

Jaejoong cảm thấy rung mình khi Dong Wook nói như vậy, cậu muốn chạy khỏi nơi đáng sợ này, nơi ngày xưa anh từng nhốt cậu, mắng cậu và đánh cậu nữa, cậu không muốn ở đây nữa, cậu sợ nơi này, cậu sợ

_em nhận ra nơi này không?

Dong Wook chỉ về phía trước và cậu nhận ra đó chính là khung cảnh của buổi lễ đính hôn, hai bên là những lẵng hoa bị giày xéo, chỉ còn trơ cành và chính giữa là chiếc bàn nhỏ có hai chiếc nhẫn đặt trên đó

_hôm đó chúng ta chưa làm lễ xong em đã bỏ chạy rồi, chúng ta sẽ làm tiếp nhé

Jaejoong sợ hãi lắc đầu ngoảnh ngoảnh

_Dong Wook ah! Đừng làm em sợ! được không anh? Đừng làm em sợ mà, em sợ anh như thế này lắm anh ah

_anh yêu em lắm, làm sao anh lại làm em sợ chứ

“ta tuyên bố, Kim Jaejoong chính thức là vợ của Choi Dong Wook”- Dong Wook đổi giọng- “hai con có thể trao nhẫn”

Dong Wook mỉm cười và lấy chiếc nhẫn bàn và đeo vào tay mình, chiếc còn lại thì lần đến bàn tay của Jaejoong

_mở tay ra nào

_em không muốn, em không muốn- Jaejoong thét lên và nắm chặt tay lại trong khi Dong Wook cố đeo vào tay cậu

_anh nói nhẹ nhàng em không chịu, muốn anh mạnh tay sao?

“CRACK”

Jaejoong hét lên đau đớn khi ngón áp út của cậu bị anh bẻ ra không thương tiếc, Dong Wook hả hê đeo nhẫn vào tay Jaejoong và hôn lên ngón tay của cậu

.....

“AAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Yunho giật mình khi nghe tiếng hét của Jaejoong, anh đã ngủ quên khi cố gấn gọi mà không ai đến giải thoát, bình thường, những dây trói này không làm khó anh được, nhưng những nút thắt ở đây là do chính bố anh thắt, muốn mở ra không phải là chuyện dễ

_Yunho ah!

Yunho vội nhìn ra cửa

_bác Kim?

_uh! Để bác mở trói cho- ông Kim đi lại mở trói cho anh- thiệt là, sao lại dùng nút thắt này mà trói nó vậy nè, lại giấu tôi chuyện này, Jung Yunjo, lần này ông chết với tôi

_con phải về gặp Jaejoong, cậu ấy sẽ lo lắng lắm nếu không thấy con- anh nói gấp với ông

_ừ đi đi, cho bác hỏi thăm Jaejoong nhé

_dạ

Yunho chạy nhanh ra ngoài và đón taxi, anh đang muốn gặp cậu gấp lắm lắm

_JAE.....

Yunho ngạc nhiên khi ngôi nhà vắng lặng, không có hơi ấm của cậu, không có cậu, Jaejoong đã đi đâu?

Yunho điên cuồng chạy đi tìm cậu, anh hét tên cậu và hỏi thăm từng người trong thôn, nhưng chẳng ai biết được cậu đi đâu

_TRỜI OI! CÓ AI BIẾT JAEJOONG ĐI ĐÂU KHÔNG?- anh hét lên một cách bức bối

Jaejoong khóc thét lên mỗi lần Dong Wook hôn cậu, mỗi khi anh nói nhớ đến cậu, anh lại cắn vào nó, cắn đến bật máu, cánh mũi nhỏ, đôi môi, chiếc cổ thon mảnh, bờ ngực trắng mịn, cơ bụng phẳng lì và săn chắc, không chỗ nào mà không bị cắn đến bật máu, cậu vùng vẫy, cậu la hét và điều đó khiến cho Dong Wook càng thêm điên tiết, tại sao cậu không rên lên đầy khoái cảm mà lại hét lên đau đớn như vậy chứ? Tại sao đêm trăng mật đầu tiên của hai đứa mà cậu lại khóc và gọi tên Yunho? Mỗi khi cái miệng xinh đẹp ấy gọi tên Yunho thì anh tát cậu một cái, tát nhiều đến nổi máu trong miệng cậu trào ra ngoài và hai bên má sưng húp lên

_TÔI BẢO EM RÊN, TÔI KHÔNG BẢO EM GỌI TÊN THằng ĐÓ!- Dong Wook hét lên

_cứu em.....hu hu hu....cứu em.....làm ơn....đừng làm em đau, em đau....

Jaejoong nhìn thấy mọi vật nhòe đi trong mắt mình, cậu không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì qua làn nước mắt, gương mặt Dong Wook méo mó một cách đáng sợ khiến Jaejoong càng thêm sợ hãi

Trong khi đó, Yunho đang chạy bộ về phía nhà của Se7en, anh rất lo, anh lo cho cậu, đôi chân anh mỏi nhừ nhưng anh không phép nó gục ngã, Jaejoong của anh đang cần anh và anh có thể nghe thấy tiếng thét đau đớn của cậu

_MỞ CỬA RA SE7EN!- Yunho điên cuồng đập vào cửa

_suyt! nó tới rồi!- Se7en bùm miệng cậu lại và không cho cậu la khi nghe thấy tiếng của Yunho

_MỞ RA SE7EN!

Yunho đấm vào cửa, anh dùng hết sức cho mỗi cú đá và cuối cùng cửa cũng mở

_JAEJOONG AH! EM Ở ĐÂU VẬY?- nah hét lên khi chạy vào trong nhà, mọi thứ đều đổ bể trước mắt anh và một linh cảm không hay chạy lướt qua đầu anh

_JAEJOONG AH!

Yunho vui mừng khi nhìn thấy cậu đang nằm trên giường, tay chân đều bị trói và miệng bị dán kín lại

_JAEJOONG! EM KHÔNG SAO CHỨ?

Jaejoong muốn nói cái gì đó khi Yunho lao đến bên cậu, anh vội vã gỡ trói chân và đặt cậu ngồi dậy

_không sao rồi, anh đến rồi

Jaejoong cứ lắc đầu và khi anh tháo băng miệng cậu xuống

_COI CHỪNG YUNHO!

“BỐP!”

_ Jaejoong.....- Yunho nhìn gương mặt người đang gục trên lưng mình- Jaejoong ah!

End chap 25

26. Chương 26

_ Jaejoong ..... Jaejoong ah!- Yunho rung giọng khi máu trong miệng cậu nhỏ ra ngày càng nhiều- Choi Dong Wook- anh nghiêng rằng- TAO GIẾT MÀY!

Yunho xoay người đánh văng cây gậy bóng chày trong tay Se7en, anh bỏ nhào vào người Se7en, đôi bên giằng co với nhau

“BỐP!”

_MÀY LÀ ĐỒ HÈN HẠ!- Yunho hét lên khi tay anh đánh mạnh vào má phải của Se7en

“BÓP!”

_MÀY LÀ THỨ CẶN BÃ, SAO MÀY DÁM CƯỚP JAEJOONG CỦA TAO- Se7en hét lên khi tay anh đâm và bụng Yunho

“BÓP!”

_MÀY.....MÀY KHÔNG YÊU JAEJOONG! NẾU MÀY YÊU, MÀY SẼ KHÔNG THỂ LÀM CẬU ẤY RA NÔNG NỎI NÀY

“BÓP!”

_TAO YÊU JAEJOONG, JAEJOONG CŨNG YÊU TAO, MÀY CHỈ LÀ NGƯỜI THỨ BA, MÀY LÀ ĐỒ ẮN CƯỚP

“BÓP!”

_JAEJOONG KHÔNG PHẢI ĐỒ VẬT

“BÓP!”

_MÀY BIẾT GÌ MÀ NÓI?HẢ?

Cả hai ôm nhau lăn lóc trên mặt sàn đổ nát, Jaejoong vẫn gục bên giường, dường như cậu còn tỉnh nhưng cậu không nói nổi, cậu đau quá, đau hết cả người, máu từ miệng cứ chảy dài, cậu bị thổ huyết rồi, vì cú đánh vào lưng mà cậu đỡ cho Yunho, đau quá, đau đến nỗi chỉ muốn chết đi để không phải đau như thế này

Yunho đánh vào Se7en trong khi anh vẫn cố nhìn Jaejoong, càng nhìn, anh càng điên tiết lên, chỉ muốn giết chết Se7en cho hả dạ, còn Se7en, mỗi khi anh nhớ lại cảnh tượng Jaejoong hét lên và lao ra đỡ đòn cho Yunho, anh lại muốn nghiền nát cậu ra, tại sao chứ? Tại sao? Mới một tháng thôi, cậu lại thay lòng đến như thế sao? Như vậy gọi là tình yêu sao? Đồ phản bội, và kẻ phản bội nhất định phải chết

Se7en buông Yunho ra động ngột và lao đến Jaejoong, tay anh tìm tới cổ của cậu và trước khi anh kịp làm điều gì thì Yunho đã lao tới và kéo anh ra xa

_mày muốn làm gì cậu ấy? mày phải bước qua xác tao- Yunho nghiêng răng

_ha ha, để xem, để xem tao bóp nát đầu mày như bóp nát đầu một con kiến- Se7en nghiêng răng

_để xem

Yunho dùng hết sức của mình kéo Se7en ra phòng khách, anh muốn kéo tên điên này ra khỏi Jaejoong càng xa càng tốt, và phải tìm cách hạ gục Se7en một cách nhanh chóng, Jaejoong mất máu quá nhiều và cậu không thể ở đây mãi được, nhất định phải đi bệnh viện ngay, nhưng Se7en quá khỏe và anh không thể hạ anh ta nhanh chóng được

“bóp!”

Yunho dùng hết sức của mình đánh ngay ót của Se7en, thế đòn này anh đã học được từ ông Jung, đánh vào là ngất ngay, bây giờ, anh mới thầm cảm ơn cú đánh của ông lúc này, nếu không như vậy, chắc chắn anh sẽ không thể nào hạ Se7en được

Yunho vội chạy vào phòng và gọi điện cho cảnh sát, sau đó anh chạy đến bên Jaejoong

_ Jaejoong ah! Là anh đây! Em sao rồi- Yunho nói giọng rung rung khi nhìn thấy miệng Jaejoong toàn là máu- đừng bỏ anh, anh sẽ đưa em đi bệnh viện

Anh bế cậu lên theo kiểu công chúa và chạy ngay xuống lầu

_khỉ thật, sao lại hư chứ?

Yunho nghiêng răng khi thang máy không còn hoạt động nữa, vậy mà cũng nói là chung cư cao cấp, anh vội chạy theo lối thoát hiểm

_ Jaejoong ah! Ráng lên em ah!- Yunho nhìn cậu nhưng cậu chỉ có thể mỉm cười

Xuống đến nhà cũng là lúc đôi chân anh không thể đứng vững được nữa, nó đã chạy một đoạn quá sức của mình nhưng Yunho không thể nào gục ngã được, dù có chết, anh cũng phải đưa Jaejoong đến bệnh viện

_sao lại không có chiếc taxi nào chịu chở vậy nè

Yunho cảm thấy vô cùng bức bối khi không một chiếc taxi nào dám chở một người với quần áo bê bết máu như thế, cũng phải thôi, họ sợ có người chết trên xe, sẽ xui lắm lắm. Yunho đành phải đổi tư thế, cõng Jaejoong trên lưng để có thể đi được nhanh hơn

_ Jaejoong! Cố gấn lên nhé, sắp đến bệnh viện rồi em ah- anh vừa nói vừa khóc khi máu trong miệng cậu thấm ướt vai anh

_ anh Yunho ah!- cậu mỉm cười

_huh?- Yunho cười gượng trong khi đôi chân anh vẫn chạy nhanh về phía bệnh viện

_cám ơn anh.....nhiều .....lắm

_sao lại cảm ơn anh?

_vì.....em đã có.....khoảng thời.....gian.....thật.....vui.....vui lắm- cậu mỉm cười

_còn, sau này chúng ta cũng sẽ rất vui về mà, chắc chắn- Yunho hít một hơi dài để ngăn dòng nước mắt đang chực trào

_em.....lúc trước,.....em ghét anh.....vì anh....hay chọc em.....- cậu cười- rồi.....nhát em.....khiến em mất trí.....nữa, nhưng.....bây giờ.....em không ghét anh.....nữa.....vì.....anh đã.....biết.....lỗi rồi

_đừng nói nữa Jaejoong ah! Siết cổ anh lại nào, không em sẽ ngã mất- Yunho nâng cậu lên cao hơn một chút rồi tiếp tục chạy

_em phải nói, ...không thôi.....em sợ.....không còn.....cơ.....hội.....để nói- Jaejoong khóc-.....cám ơn anh...lắm, nhờ có anh, em.....mới biết.....đến.....tình yêu.....và tự...do, an toàn.....bình yên.....mặt trời mọc.....mọi thứ.....cám ơn.....

_được rồi mà Jaejoong, được rồi mà.....- Yunho mỉm môi lại

_em....thật sự....rất hạnh phúc.....mãn nguyện.....Dong Wook chưa bao giờ.....cho.....em cảm.....giác đó.....cám ơn.....

_uh! Được rồi! sắp tới rồi Jaejoong ah! Nói tiếp đi em, nói chuyện đi, nói gì cũng được

_em....mệt lắm.....em buồn ngủ.....tối rồi.....em phải.....ngủ.....mai.....nói tiếp....ha

_không- Yunho cố gấn cười với cậu- tự dưng anh muốn nghe em nói chuyện quá, em nói đi, nói cái gì cũng được

_nhưng em ....hết chuyện nói....rồi.....

_ah! Vậy anh hỏi em nhé, mai em sẽ làm gì?

_mai?

_ừ, mai em làm gì?

_em thức dậy.....rồi đi câu cá.....đổi gạo.....nấu cơm.....rồi ăn cơm.....rồi lại đi .....cậu cá.....

_có anh không?

_có.....ah.....em quên.....một điều.....

_điều gì?

_em....yêu anh....lắm.....

_huh?

_tuy là.....thời gian....bên anh...rất ngắn.....nhưng mà.....em....cảm nhận được.....rất nhiều.....rất nhiều.....tình yêu của.....anh

_anh biết! anh biết.....

Yunho vui mừng khi bệnh viện đang trước mắt mình

_sắp đến rồi Jaejoong ah! Nói chuyện với anh đi, nói đi

_em...mệt lắm.....em ngủ đây.....mai.....nhớ gọi em....dậy nhé.....

_đừng ngủ....đừng ngủ Jaejoong ah!- Yunho lắc mạnh cậu

_huh?

_đừng ngủ, đừng ngủ, nói chuyện với anh đi, nói gì cũng được

_thôi,.....mai nói.....tối rồi

Nhắm mắt

Buông xui

Mặc nước mắt

Mặc van xin

Chỉ muốn ngủ

Yên bình

Bên người mình yêu

Chỉ muốn ngủ thôi

Tối rồi

Yunho cố gắng chạy nhanh hơn, đôi chân không cho phép anh nghỉ ngơi được nữa rồi, Jaejoong của anh đang muốn ngủ, anh không thể để cho cậu ngủ được, một lần thôi, anh xin lỗi vì đã phá rối giấc ngủ của cậu, nhưng....nhất định anh phải gọi cậu tỉnh lại.....cố lên Jaejoong ah!

Yunho chạy nhanh vào bệnh viện, cậu được đặt lên băng ca và đẩy nhanh vào phòng cấp cứu, Yunho đứng bên ngoài, anh mệt lả người nhưng anh không thể ngã quỵ được, anh không thể ngã quỵ được, nhất định không được

Nhưng.....

Cơ thể anh đang phản đối....

Nó cần được nghỉ ngơi.....

Và.....

“rầm!”

_ANH ƠI! ANH SAO VẬY? CẤP CỨU MAU CẤP CỨU!”

.....

Trong khi đó, ông Jung ngồi tổng phòng và suy nghĩ về những điều mà Yunho đã nói, từ trước đến nay, anh quậy phá là vì muốn được ông chú ý sao? Ông lo cho anh cơm ngày ba bữa, có địa vị, có danh vọng, muốn gì cũng có, anh không thích sao? Anh không cần sao? Cái anh cần là gì?.....

_đang nghĩ gì thế?- ông Kim đi lại và đặt sợi dây lên bàn

_huh? Ông thả nó

_ừ, tôi thả đó, sao ông lại lấy cái cách trối heo mà trối nó hả?- ông Kim nghiêm mặt nhìn ông

_cách đó do ông dạy mà- ông mỉm cười

_ông không giận tôi sao?

_ông thừa biết rằng tôi chẳng bao giờ có thể giận ông được mà

_biết vậy thì tốt, sao ông cứ mãi cố chấp như thế chứ?- ông Kim nhú mày- ông muốn hai đứa đau khổ sao?

_nhưng còn Hanuel? Tôi không muốn con bé đau khổ

_cái đó tôi sẽ khuyên nó

_ông ah! Cái mà con cần là gì thế? Thành Yunho bảo rằng nó quậy phá là vì nó muốn tôi chú ý đến nó

_nhưng lựa không làm ấm người đâu ông ah! Cái mà con cần chính là sự quan tâm của chúng ta, giống như tôi vậy, nghèo nhưng con cái chưa bao giờ thiếu vắng tình yêu thương, còn ông, ông chỉ cho vật chất, còn tinh thần thì chưa đủ, cần phải thêm ông ah!

Ông Jung gật gù, chợt điện thoại vang lên

_alo.....CÁI GÌ?

Ông Jung vội vã đi ra ngoài

_chuyện gì?

_thằng Yunho và Jaejoong vào phòng cấp cứu rồi, tới đó mau

End chap 26

27. Chương 27

_Nhanh lên nào, nhanh lên – ông Jung đánh vào vai ông Kim

_Từ từ nào, ông làm tôi rối quá, sao lái xe được – ông Kim nhú mày

Nghe ông Kim cần nhằn như thế ông Jung cũng hơi xù nhưng ông lo quá, lần đầu tiên Yunho nhập viện, anh xưa nay nổi tiếng là đứa bướng bỉnh, phá phách, chỉ có anh đánh người ta nhập viện chứ có đời nào người ta đánh anh đến nỗi nhập viện và vào phòng cấp cứu cơ chứ, lần này nhất định là rất nặng, rất nặng...

Ông Jung lao như điên vào phòng, lúc này Yunho đã được đưa ra và đang nằm ở phòng hồi sức

_Cậu Jung chỉ bị ngất do mất quá nhiều sức thôi, không có gì nguy hiểm cả, chỉ cần truyền nước biển và nghỉ ngơi một thời gian là khỏe lại ngay – cô y tá nhìn ông Jung và ông Kim

_Trời ơi là trời! Sao lại ra nông nỗi này hả con? – ông Jung nắm lấy tay anh – Thành nào đánh mày ra nông nỗi này? Nói bố nghe, bố bắn bỏ nó! – ông nói lớn

_Im đi, ở đây là bệnh viện – ông Kim nói nhỏ – Cô ơi, Kim Jaejoong ra chưa ạ? – ông gọi với theo cô y tá

_Ah! Bệnh nhân vẫn còn nằm trong phòng cấp cứu

Ông Kim sốt ruột đi qua đi lại bên ngoài phòng, ông lo lắng cho đứa con ngốc nghếch của mình rất nhiều, từ nhỏ cậu đã thiệt thòi hơn người khác rồi, lớn lên lại không được sung sướng như người ta, bây giờ lại thêm cái này nữa.....làm sao cậu chịu nổi cơ chứ?

Ông Jung cũng lo lắng không kém gì ông Kim, tuy là không thích Jaejoong như Hanuel nhưng ông cũng luôn xem Jaejoong như con trai mình, qua việc này, ông đã thấy Yunho yêu Jaejoong đến như thế nào và Jaejoong cũng như vậy, có lẽ ông nên suy nghĩ lại về vấn đề không cho hai người đến với nhau

Hai giờ đồng hồ trôi qua nhưng Jaejoong vẫn chưa ra, điều này khiến ông Kim vô cùng lo lắng, ông đã điện cho Hanuel nhưng vẫn chưa thấy cô vào, điều này lại làm cho ông lo lắng hơn, không biết cô có bị tai nạn gì không

4h sau

_Xin hỏi ai là người nhà của bệnh nhân Kim Jaejoong?

_Là tôi bác sĩ, tôi là ba nó, có gì sao bác sĩ? – ông Kim lo lắng hỏi

_Ah! Cậu Kim đã qua cơn nguy kịch nhưng vẫn còn rất yếu, chúng tôi sẽ đưa cậu ấy vào phòng hồi sức, phiền ông đi theo tôi, tôi sẽ trình bày về tình trạng của cậu Kim

Ông Kim gật đầu và đi theo bác sĩ sau khi nhìn thấy Jaejoong được đưa ra ngoài phòng cấp cứu

.....

Phòng bác sĩ

_Bác sĩ ah! Con tôi có làm sao không? – ông Kim lo lắng hỏi

_Ah! Tình trạng của cậu Kim rất yếu, cậu ấy đã trải qua hai lần phẫu thuật não, và tôi chính là người đã phẫu thuật lần hai cho cậu ấy – vị bác sĩ gát gọng kính lên nhìn gương mặt lo lắng của ông – vết mổ có vẻ đã lành nhưng bên trong vẫn chưa thể xác định và qua quá trình cấp cứu cho cậu Kim, tôi phát hiện cậu ấy đã xuất hiện những biến chứng mà chúng tôi đã dự đoán trước đó

_Biến chứng?

_Vâng, dây thần kinh thị giác của cậu Kim bị teo nhỏ, do đó, cậu ấy sẽ xuất hiện những triệu chứng của mù màu, loạn thị và cả cận thị, ba triệu chứng này đồng loạt xuất hiện nên cậu Kim sẽ không thể mang kính được

_Vậy....nó.....không lẽ nó phải chịu như thế suốt đời sao?

_Cái này thì không đâu, chúng tôi sẽ cho cậu ấy uống thuốc để làm giãn ống dây thần kinh, tuy nhiên loại thuốc này phải uống liên tục, không được bỏ, đến khi nào cậu ấy có thể nhìn thấy rõ thì phải ngưng ngay

_Vậy....bao lâu? Phải uống bao lâu?

_Có thể là năm năm, mười năm hoặc hơn, tuy nhiên nó cũng sẽ tự khỏe nếu tâm trạng của bệnh nhân luôn trong trạng thái vui vẻ, thư giãn, tình trạng như thế chỉ cần hai hoặc ba năm là khỏe, vì đây là vấn đề về não bộ nên nó phụ thuộc rất nhiều vào tâm trạng của bệnh nhân

_Vâng

_Vấn đề thứ hai tôi muốn nói với ông là những vết thương bên ngoài của cậu Kim, cậu ấy bị xuất huyết nặng do bị chấn động mạnh vào phổi và những vết thương trên mặt, cổ và cơ thể đều ra máu nhiều

_Trời ơi! Con tôi – ông Kim không kiềm được nước mắt khi nghe bác sĩ nói như vậy

_Xin ông bình tĩnh, tuy vậy, nhưng cậu Kim vẫn cố gắng, ý chí sống còn của cậu ấy rất cao, đó là một động lực lớn, sẽ sớm khỏi thôi, ông cứ yên tâm – vị bác sĩ nắm tay ông

_Vâng! Cám ơn bác sĩ – ông Kim mỉm cười yếu ớt

.....

Nói về Hanuel, sau khi nghe điện thoại của ông Kim, cô vẫn không thoát khỏi tình trạng dờ dẫm của mình, bây giờ, cô chẳng còn gì cả, mọi việc đã đi quá xa, mất rồi, cô mất Yunho rồi, mãi mãi không thể có được trái tim của anh, dù cố gắng cách nào cũng không được, cô tự hỏi, trên đời này đúng là có hai chữ duyên phận sao? Đúng là một người sẽ tìm được phần nửa của mình sao? Và chẳng lẽ Jaejoong mới là phần nửa còn lại của Yunho? Không phải cô, mãi mãi không phải cô.

Khoác áo một cách chậm rãi, cô có thể không đến bệnh viện mà, đến làm gì? Đến để xem người đàn ông mà mình yêu thương phải vào phòng cấp cứu vì một người khác ư? Vì em trai cô ư? Và cô phải đi thăm họ ư? Nhìn xem Yunho đã bị thương như thế nào sao? Không muốn! không muốn đi

Hanuel bước đi một cách vô định trên đường, nước mắt chảy dài trên gương mặt xinh đẹp, bây giờ cô đi đâu đây? Đi đâu mới không phải khóc, không phải đau lòng đây? Cô yêu Yunho lắm, yêu đến nỗi có thể chết vì anh, nhưng anh không đáp lại, lời anh nói chỉ là câu xin lỗi và anh đã vì một người khác mà không màng đến bản thân mình, hay quá nhỉ, đúng là một vở kịch hay, vở kịch hay nhất mà cô từng xem, người yêu của cô lại yêu em trai cô và đồng ý chết vì người ấy, hay.....hay quá!

“Cạch”

Dù không muốn, nhưng bây giờ cô đang ở đây đối diện với anh, nhìn anh ngủ trông yên bình quá, không đau đớn, không mệt mỏi, chỉ có sự thanh thản, trông anh ngủ như một đứa trẻ, cô muốn điều này từ khi nhìn thấy anh, muốn anh là người mình nhìn thấy đầu tiên sau khi thức dậy và là người cuối cùng trước khi cô chìm vào giấc ngủ, muốn được che chở bởi anh, yêu thương bởi anh, muốn được anh lo lắng....

_ Jaejoong ah!

Môi anh mấp máy, không phải tên cô, là tên Jaejoong, không phải cô

_Đừng chết Jaejoong ah!

Gương mặt anh lo lắng, đôi mắt anh ươn ướt, anh lo cho cậu ấy ngay cả trong giấc ngủ, anh yêu cậu ấy ngay khi anh không biết rằng bản thân anh đang nằm trên giường bệnh sao?

_ Jaejoong ah!

Sao không phải là tên cô? Chỉ một lần thôi, được không, gọi tên cô, được không? Một lần thôi, để biết rằng cô vẫn còn hiện hữu, sao anh không gọi?

_ Jaejoong ah! Đừng bỏ anh

Anh van xin Jaejoong đừng bỏ anh, trong khi anh lại bỏ cô mà đi, tình yêu.....thật là một trò chơi khó, chẳng khi nào thắng được nó cả

_ Jaejoong ah!

Hanuel gạt nước mắt và bước ra ngoài, cô đi nhanh, nhanh đến nỗi không kịp nghe câu nói “Hanuel ah! Anh xin lỗi!”

.....

“Cạch”

_Ba! – cô gọi ông

_ Hanuel ah! Con đến rồi sao?- ông nhìn cô bằng đôi mắt đỏ hoe – Thăng bé tới giờ vẫn chưa tỉnh, ba nói với nó nhiều chuyện lắm, mà nó vẫn chưa tỉnh

_Ba ra ngoài đi, để con trông em cho, ba mệt rồi, về nhà nghỉ một lúc, để con trông thay cho – cô nhìn ông, không cười

_Ừ, để ba qua xem Yunho thế nào rồi về, chừng nào Jaejoong tỉnh, con điện cho ba

_Dạ

Nhìn dáng gầy gầy của ba mình, Hanuel cảm thấy thương ông nhiều lắm, ông yêu thương hai chị em cô hết mực, ông vừa là người cha, vừa là người mẹ, cô vẫn nhớ, lúc mẹ bỏ đi, Jaejoong vẫn chưa dứt sữa, thăng bé chẳng chịu ăn gì ngoài bú sữa mẹ mặc dù lúc đó, cậu đã được ba tuổi rồi, ông Kim phải đi vắt sữa bò ở tận thôn trên về cho cậu uống, rồi mỗi khi tết đến, cô muốn có áo đẹp, muốn có giày mới, ông luôn lo cho hai chị em đầy đủ, nhà tuy không giàu có nhưng chưa bao giờ ông để cho hai chị em túng thiếu cả, ông không muốn hai thiên thần của ông chịu khổ, cô biết mẹ cô đã bỏ ba cô mà đi theo người đàn ông khác, phong độ hơn, giàu có hơn, bà ta không phải là người, bà ta không xứng đáng làm mẹ của cô và Jaejoong, ông đã

nói với Jaejoong rằng mẹ đã mất vì sinh khó, chuyện này chỉ có ba và cô biết thôi, ông muốn Jaejoong sống một cách vui vẻ và ông cũng cảm thấy vui vẻ, cho đến một hôm, cô nhìn thấy ông ngồi khóc bên sông, mẹ cô.....bà ấy mất rồi, mất vì bệnh ung thư, ngày ông nhận được thư của bà cũng chính là ngày bà ra đi mãi mãi, bà viết rằng bà vẫn yêu ông lắm, bà vẫn thương hai con, yêu thương sao? Như thế thì sao lại bỏ đi chứ? Yêu thương là thế sao?

Hanuel ngồi xuống nhìn Jaejoong đang ngủ say với dây nhợ chằng chịt trên người, lần này Jaejoong bị nặng quá, cậu không thể thở bình thường mà phải thở bằng ống dưỡng khí, thương lắm, tuy cậu đã giành mất Yunho của cô, nhưng cậu là em cô, tình chị em?

_ Jaejoong ah! Chị đến thăm em đây? – Hanuel nắm lấy tay cậu – Chị đã gọi điện đến đồn cảnh sát, Se7en bị bắt rồi, nhưng anh ta sẽ không phải ra toà, không phải ở tù – cô mỉm cười nhìn cậu – Em biết vì sao không? Bác sĩ của Se7en đã nói rằng anh ta bị rối loạn tâm lý đã hơn một năm nay rồi, do áp lực công việc quá cao và.....sợ mất em, anh ta không nói cho ai biết ngoại trừ bác sĩ tâm lý, ông ấy nói, bệnh của Se7en ngày càng nặng và anh không chịu uống thuốc đều đặn, tòa không thể khởi tố anh ta được, nhưng anh ta sẽ chịu sự quản thúc của bệnh viện, đến khi nào thật sự khỏe lại

Hanuel mỉm cười và vuốt nhẹ mái tóc cậu

_Tóc em mềm thật, da em lại trắng và thơm, ngày xưa....chị vẫn hay ghen tỵ với em lắm, chị luôn tự hỏi chúng ta có phải là chị em không nhỉ, sao khác nhau quá, em sinh ra là đã trắng trẻo, dễ thương, da lại thơm nức mùi sữa, còn chị, da cứ ngăm ngăm đen, em thấy không, đến bây giờ, chị vẫn không trắng được như em, dù chị đã dùng kem nhiều lắm đấy, da chị cũng không thể thơm bằng em nữa, đến nỗi bùn non hôi như vậy, nhưng nó vẫn không át được mùi thơm của em, em biết chị ganh tị như thế nào không? Chị ghen tỵ lắm đấy – cô bật khóc- và đôi lúc, chị ước rằng em mãi mãi biến mất trên cõi đời này đi, sẽ không ai khiến chị phải ganh tị nữa, chị ác lắm phải không Jaejoong?

Nhìn thấy Jaejoong như thế, cô cảm thấy như một phần cơ thể của mình đang dần chết, em cô đang nằm đây, bình yên quá, giống như Yunho vậy, nhưng chỉ khác là cậu không gọi tên anh thôi, cậu không nói được mà

_ Jaejoong ah! Tại sao em lại có thể là chủ trái tim của Yunho vậy? Chị không hiểu, chị thua em ở điểm nào, dù cố gắng cách mấy, chị vẫn không thể có được anh ấy, chị đã dùng sáu năm trời để cảm động trái tim Yunho, nhưng bây giờ chị mới biết, anh ấy nói yêu chị, muốn kết hôn với chị chỉ là muốn bù đắp cho chị thôi, anh ấy không yêu chị, dù chị đã bên cạnh anh ấy sáu năm trời, chị.....chị không cam tâm Jaejoong ah!

Hanuel bật khóc nức nở bên cạnh Jaejoong, bên ngoài, ông Kim và ông Jung cũng sụt sịt, Hanuel.....

_Về thôi ông ah! Về thôi, hãy để Hanuel chăm sóc cho Jaejoong, cho hai chị em nó nói hết những gì còn vướng trong lòng ra, sẽ hiểu nhau hơn – ông Jung nắm tay ông Kim bước ra

_Ừ.....về thôi

.....

Sau một lúc khóc trong bàn tay Jaejoong, Hanuel ngẩng người lên nhìn cậu

_ Jaejoong ah! Chị không cam tâm em ah! Chị không cam tâm.....chị yêu Yunho.....và chị....không thể nhìn thấy anh vui vẻ với anh khác ngoài chị cả.....chị không chịu nổi em ah!

“Pụt”

Nước mắt rơi từ đôi mắt nhắm nghiền khi Hanuel bước ra

Ống dưỡng khí đã rơi, nằm chổng chơ trên mặt đất

Chị xin lỗi Jaejoong ah!

“CẤP CỨU! CẤP CỨU! MỜI BÁC SĨ HAN KAESUK, BỆNH NHÂN PHÒNG 142 ĐÃ TẮT THỞ”

Chị xin lỗi

“XIN NHẮC LẠI! MỜI BÁC SĨ HAN KAESUK ĐẾN PHÒNG 142 GẤP!”

Hanuel vội vã chạy vào thang máy, cô hối hận rồi, sao cô lại muốn giết em mình chứ? Thang máy chật kín người và cô không thể vào được, cô vội chạy lên cầu thang bộ, trong lòng không ngừng cầu xin cậu đừng ra đi, cô biết lỗi rồi, cô đã để tình cảm lấn át lý trí, cô không được làm như vậy, không thể được

Jaejoong ah! Chi biết lỗi rồi! Làm ơn đừng bỏ chi

Xin hãy ở lại bên ba và chi, chi không cố ý Jaejoong ah!

“HUYCH”

Chi đã để con quý trong chi điều khiển, chi không cố ý, đừng bỏ chi Jaejoong ah!

“HUYCH!”

Chi không cố ý Jaejoong ah! Chi biết lỗi rồi! Làm ơn hãy ở lại, ba cần em, Yunho cần em, chi lần em

“HUYCH!”

Hãy tỉnh lại, hãy để cho chi chuộc lại tội lỗi của mình Jaejoong ah!

Lên 300

—Thưa bác sĩ, lên cao quá sẽ làm vỡ xương sườn của bệnh nhân – y tá vội nói

Nhưng chúng ta phải thử, không thể để câu ấy chết được, phải cố hết sức

Vâng

“HUYCH!”

__JAEJOONG AH! NHẤT ĐỊNH EM PHẢI TỈNH LẠI, BA CẦN EM, YUNHO CẦN EM, CHỊ CẦN EM
JAEJOONG AH!

Hanuel vừa khóc vừa gào lên bên ngoài, cô hối hận quá, sao cô lại làm như thế chứ? Jaejoong là em cô, là em ruột thịt của cô, sao cô lại vì một người đàn ông mà giết chết em mình chứ? Sao cô lại có thể làm như vậy được, cô điên rồi, thật sự điên rồi, cô không xứng đáng làm chị Jaejoong, không xứng đáng, làm sao một người chị lại giết chết em mình trong khi nó vẫn còn chống chọi với tử thần chứ? Cô điên rồi, điên thật rồi, Jaejoong mà có bề gì, cô cũng sẽ đi theo cậu để chuộc tội của mình

Lên 350

—Bác sĩ! Không được! Lên 300, xương sườn của bệnh nhân đã có dấu hiệu bị nứt rồi – cô y tá đặt tay lên người Jaejoong

Lần cuối, nhất định phải sống

“HUYCH!”

CHI CẦN EM JAEJOONG AHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

“tít tít tít tít tít”

_Phù.....may quá – bác sĩ và y tá mỉm cười khi máy đo điện tim của cậu đã có dấu hiệu

_Cám ơn em Jaejoong! Cám ơn em vì đã không bỏ lại mọi người! Cám ơn em – Hanuel mỉm cười ở bên ngoài – Chị xin lỗi Jaejoong ah! Chị xin lỗi!

.....

_ Jaejoong ah!

Yunho giật mình mở mắt, anh vừa trải qua một giấc mơ kinh khủng, Jaejoong đang bỏ anh, anh không thể làm được gì mà chỉ biết đứng đó nhìn cậu, anh không đi đến bên cậu được, Jaejoong của anh, anh không đến được

Cố gắng ngồi dậy nhưng đôi chân mỗi nhừ của anh không cho phép, nó cần được nghỉ ngơi sau một ngày chạy bộ mỗi nhừ, nhưng anh lại muốn biết tình hình của Jaejoong, anh sẽ chết mất nếu không biết cậu ấy như thế nào

_Y tá! Y tá!- Yunho gọi to

_Vâng?

_Làm ơn đưa tôi đến thăm bệnh nhân Kim Jaejoong! – anh nhìn cô

_Nhưng anh còn rất yếu – cô lưỡng lự

_Làm ơn! Tôi sẽ chết mất nếu không được tận mắt nhìn thấy cậu ấy

Nhìn thấy vẻ thành khẩn của anh, cô y tá cũng không nỡ từ chối nên cô đã giúp anh ngồi vào xe lăn và đẩy đến phòng cậu

_ Jaejoong ah!- Yunho vui mừng khi Jaejoong đang nằm trước mặt anh – Cám ơn em đã không sao – anh nắm tay cậu- Cám ơn cô – anh mỉm cười với cô y tá trước khi cô ra ngoài

Nắm lấy bàn tay của cậu, anh áp vào má mình, thật may mắn khi tử thần không mang cậu đi, như vậy, giấc mơ của anh không phải là sự thật, anh vui mừng lắm, vui lắm

_Anh Yunho?

Yunho quay lại khi nghe tiếng của Hanuel

_ Hanuel ah!

_Anh khỏe rồi ah?- cô đặt thau nước xuống bàn- Em đi pha nước để lau mặt cho Jaejoong

_Ah! Em....

_Em đã làm một điều hết sức đại dột anh ah – cô mỉm cười nhìn anh – chỉ vừa mới đây thôi, Jaejoong đã suýt chết vì em.....

_Em....

_Em rút ống dưỡng khí

_Em?- Yunho nổi giận- Sao em lại làm thế? Cậu ấy là em của em!

_Em biết, lúc đó, em điên thật rồi, cũng may là Jaejoong vẫn còn sống, em đã rất hối hận, chỉ vì một phút nông nổi mà em đã suýt giết chết em mình, em rất hối hận anh ah.....em sẽ không ngăn cản anh và Jaejoong nữa đâu, em đã nhận ra một điều, không nên tranh giành những gì vốn không thuộc về mình – cô mỉm cười

_Em đã nhận ra?

_Em đã nhận ra điều đó, và.....em chúc phúc cho hai người

_Cám ơn em.....Hanuel ah, cám ơn em- anh mỉm cười nhìn cô

End chap 27

28. Chương 28

_Em xin lỗi, đến bây giờ em mới nhận ra lỗi lầm của mình- cô cúi đầu- Có quá muộn không anh?

_Chưa bao giờ là quá muộn nếu em nhận ra lỗi của mình và sửa đổi nó cả.- anh mỉm cười nhìn cô- Lúc anh nghe em nói em đã rút ống thở của Jaejoong, anh đã muốn lao đến giết chết em ngay, nhưng anh biết, Jaejoong không thích như thế- anh nhìn cậu- Jaejoong lúc nào cũng yêu thương em cả Hanuel ah!

_Em biết!- cô bật khóc- Em biết Jaejoong luôn yêu thương em, như thế em càng hận bản thân hơn, vì chỉ một chút nữa thôi, em đã giết chết Jaejoong rồi

_Chuyện qua rồi, đừng nhắc lại nữa- anh mỉm cười nhìn cô

_Anh tha thứ cho em?

_Anh.....anh không được như Jaejoong- anh cúi đầu- nhất thời anh.....

_Em biết!- cô cười- Nhìn bàn tay anh, em biết.....

Yunho mỉm cười nhìn tay phải của mình, nó đang bấu chặt vào thành xe, đầu ngón tay đến trắng bệch ra nhưng anh vẫn còn bấu lấy, anh đang tức giận, đúng, lúc anh nghe Hanuel nói rằng cô ấy đã rút ống thở của Jaejoong, anh chỉ muốn lao lại mà giết cô nếu đôi chân anh không phản kháng lại, nó không còn sức để đứng lên nữa rồi, sao lại đối xử với em mình như vậy chứ? Sao lại giết chính em mình cơ chứ? Cũng may là cô còn chút nhân tính, nếu không, chắc chắn anh sẽ giết cô, giết cô để trả thù cho Jaejoong. Tha thứ ư? Anh không như Jaejoong, anh không thể vị tha như cậu ấy được, chuyện của Se7en anh định sẽ làm tới cùng, không thể cho Se7en như thế với Jaejoong mãi được, anh nhất định sẽ cho anh ta ngồi tù, nhưng chưa kịp làm gì thì anh đã suýt mất Jaejoong mãi mãi, nếu như thế, anh sẽ điên mất, chắc chắn anh sẽ điên mất.

Hanuel xin phép ra ngoài để Yunho có thể yên tĩnh cùng Jaejoong, cô mỉm cười khi nhìn thấy hai người họ như vậy, đã đến lúc cô thú tội rồi, có lẽ như thế, cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn

.....

_ Jaejoong ah! Anh đến rồi đây!- Yunho mỉm cười áp tay cậu vào má mình- Xin lỗi vì anh đã không đến sớm hơn, đã không thể cứu em được.....anh xin lỗi- anh vuốt má cậu- Em nhất định phải mau chóng khỏe lại nhé, Hanuel chúc chúng ta hạnh phúc đấy!

Yunho mỉm cười vuốt gương mặt đang ngủ của cậu

_Em biết không, anh luôn mơ rằng chúng ta sẽ có một gia đình thật hạnh phúc, sống trong ngôi nhà nhỏ, anh đi làm, em ở nhà nội trợ, chúng ta sẽ xin con nuôi, sẽ chọn một bé gái giống em và một bé trai giống anh, rồi gia đình bốn người chúng ta sẽ sống thật hạnh phúc- anh mỉm cười- rồi chúng ta sẽ cãi nhau về một số chuyện vặt vãnh nào đó, nhưng em yên tâm, anh sẽ là người năn nỉ em trước nhé- anh hôn lên tay cậu- Vì thế, nhất định em phải sớm tỉnh lại, nhìn anh, cười với anh, được không?

.....

_Ba ah! Con xin lỗi vì mọi chuyện- Hanuel vừa khóc vừa nói- Con không xứng đáng làm chị Jaejoong, con là một đứa hèn hạ ba ah

“Bốp!”

_Sao con lại trở nên như thế chứ?- ông Kim giận dữ quát sau khi tát Hanuel- Ba chưa bao giờ đánh con cái, nhưng ba thật sự không thể chịu nổi nữa rồi, sao vậy Hanuel? Chẳng lẽ tình yêu khiến con trở nên như thế sao?- ông tím mặt

_Con.....con không biết nói gì hơn là lời xin lỗi, ba hãy đánh con đi, như thế con sẽ dễ chịu hơn

_Con.....- ông Kim vung tay định đánh tiếp thì ông Jung đã cản lại

_Thôi đi, nó biết lỗi rồi, hãy cho nó một cơ hội

_Ông bệnh nó?

_Nó là con dâu hụt của tôi mà, dù gì, nó cũng đã hối lỗi, hãy cho nó một cơ hội để sửa chữa lỗi lầm của mình, nhé!

Ông Kim hậm hực để tay xuống, ông đang rất giận, xem một tý thôi, thì nhà ông sẽ trở nên như thế nào đây? Chết em? Mới nghĩ như thế thôi, ông Kim đã không thể nào nén nổi cơn giận, ông rất ghét những người trong gia đình cầu xé lẫn nhau, đó không phải là một gia đình, và ông luôn dạy các con mình phải yêu thương và giúp đỡ nhau, thế đấy, thế mà Hanuel lại không xem lời dạy của ông ra gì, cô suýt nữa là giết em trai mình, đó là hành động của loài cầm thú, không phải con người, nếu cô không hối lỗi kịp thời thì chuyện gì sẽ xảy ra đây?

_Sao con lại thiếu suy nghĩ như thế chứ? Con là một người đã thành đạt, con phải hiểu những đạo lý làm người chứ?

_Thôi mà- ông Jung xen vào

_BÂY GIỜ TÔI LÀ BA NÓ HAY ÔNG LÀ BA NÓ ĐÂY? TRÁNH RA CHO TÔI DẠY CON TÔI- ông Kim quát lên khi ông Jung cứ mãi xen vào

_Thôi....thì thôi, dữ, mấy chục năm trời vẫn còn dữ- ông Jung lầm bầm

_ỪA, TÔI DỮ ĐÓ, NÊN MỚI BỊ ÔNG BỎ, VỪA Ý CHƯA?

_TÔI CÓ NÓI THẾ BAO GIỜ? SAO GIÀ MÀ THÍNH QUÁ VẬY?

_TÔI GIÀ CHỨ TÔI KHÔNG CÓ ĐIẾC, TRÁNH RA!

Ông Kim đẩy ông Jung qua một bên và nhìn lại Hanuel, cô đang quỳ mà khóc trước mặt ông

_Ba có thể tha thứ cho con vì con là con ba, nhưng con phải tự biết sửa lỗi, để lương tâm con có thể tha thứ cho chính con

_Vâng, con cảm ơn ba

.....

Sau khi Jaejoong thoát khỏi tử thần đến giờ đã hơn một tuần, nhưng cậu vẫn không tỉnh lại, ngày nào Yunho cũng sang thăm cậu, kể cho cậu nghe chuyện đã xảy ra mỗi ngày, anh kể cho cậu nghe về Se7en, anh ta đã được đưa vào bệnh viện để chữa bệnh, bây giờ anh mới biết được Se7en có bệnh này đã hơn một năm rồi, nhưng vì yêu cậu, không muốn cho cậu lo lắng, anh ta đã không uống thuốc và không nghe lời khuyên của bác sĩ, để bây giờ bệnh trở nên trầm trọng và không thể kiểm soát được bản thân, tuy nhiên, khi đến thăm, anh ta vẫn bảo rằng anh ta nhớ cậu, yêu cậu lắm, tình yêu có thể khiến con người ta đắm chìm trong hạnh phúc nhưng cũng khiến họ có thể mất hết lý trí, yêu trong sở hữu, đó không phải là tình yêu, vì nó không mang lại hạnh phúc cho người mình yêu, tình yêu xuất phát từ trái tim, từ nụ cười và qua ánh mắt, không phải là sự sở hữu.

Hanuel cũng đến thăm cậu mỗi ngày sau khi lớp dạy vẽ kết thúc, cô bóp tay bóp chân cho cậu, kể chuyện trong lớp cho cậu nghe, mọi người quây quần bên cậu và họ cầu nguyện cho cậu tỉnh lại, nhưng Jaejoong vẫn nằm đó, bình thản

_Jaejoong ah! Đã 15 ngày em nằm đây rồi đấy!- anh nhìn cậu- Em không muốn gặp anh sao? Em giận anh chuyện gì ah? Sao em lại không tỉnh chứ?

Anh áp tay cậu vào tim mình

_Nghe “nó” nói chuyện không? Nó đang khóc vì em đấy, vì em giận nó rồi, tỉnh lại được không?

Yunho cười buồn, anh nhớ cậu quá, nhớ đôi mắt, nụ cười của cậu quá, sao cậu mãi không tỉnh lại, với vết thương như thế, sao cậu vẫn còn nằm đây chứ? Nó không quá nặng để cậu hôn mê mãi như thế này, bác sĩ nói cậu cần thời gian để tự hồi phục, nhưng đã lâu rồi, có phải cậu giận anh không? Cậu đang giận anh phải không? Nhưng nếu giận thì cũng phải tỉnh lại để nói cho anh biết chứ? Sao lại im lặng như thế?

“Soạt!”

Yunho giật mình khi tay cậu ngo ngoáy lên ngực anh

_ Jaejoong ah! Em tỉnh lại phải không? Em tỉnh rồi phải không?- Yunho vui mừng nói khi tay với bấm vào nút cấp cứu

“Soạt”

_Anh biết mà, anh biết em sẽ không ngủ lâu đâu, cảm ơn em, cảm ơn em lắm- anh vui mừng hôn lên trán cậu

Bác sĩ cũng chạy lại ngay lập tức để kiểm tra cho cậu, họ vui mừng khi Jaejoong đã từ từ mở mắt nhìn ngắm xung quanh, và sau 15 ngày, cậu đã mỉm cười với anh, cậu tỉnh rồi

_ Yunho ah!

Yunho vui mừng chạy lại ôm chầm lấy Jaejoong khi cậu gọi tên anh

Cười

Đã đến lúc nước mắt ngừng rơi rồi

Đã đến lúc tình yêu được trọn vẹn

Đến lúc nụ cười nở mãi trên môi

_Anh nhớ em

_Em yêu anh

.....

Jaejoong được đưa về nhà sau hai ngày, cậu ngồi trên xe lăn và được Yunho đẩy về, phổi của cậu đã khỏe lại được năm phần, tuy thở vẫn còn khá khó khăn, nhưng cậu muốn tự mình hít thở khí trời hơn là suốt ngày mang theo máy dưỡng khí, cậu cũng đã biết về tình trạng bệnh của mình, nhưng cậu không sợ, có Yunho bên cạnh, cậu không sợ gì cả, cậu đã không còn nhìn mọi vật bằng mắt từ lâu rồi, bây giờ cậu nhìn và cảm nhận nó bằng trái tim, dù mắt cậu có như thế năm năm hay mười năm cậu cũng không sợ, Yunho sẽ là đôi mắt cho cậu, hơn nữa, cậu không mù, cậu chỉ nhìn không rõ thôi mà, sao lại khóc chứ? Rồi năm năm sau, mười năm sau, cậu sẽ lại nhìn mọi thứ rõ ràng thôi, phải không?

.....

Anh đã quỳ xuống xin bố chấp nhận anh và Jaejoong đến với nhau, tuy hơi ngượng vì đã nói những lời nặng với Jaejoong nhưng ông chấp nhận hai người quen nhau, còn việc cưới xin, ông cho rằng.....còn sớm lắm

.....

Hanuel đã cầu xin sự tha thứ từ Jaejoong, cậu cười, đã đến lúc xóa bỏ mọi hiềm khích rồi, mọi việc, hãy để lương tâm mình phán xét

.....

Cậu cũng đã đem cơm đến thăm Dong Wook, anh ăn món cậu nấu một cách ngon lành, anh nói, anh nhớ cậu lắm, và anh xin lỗi đã khiến cậu đau đớn như vậy, anh đang được chữa trị và anh sẽ cố gắng trở về như một Dong Wook của cậu, một Se7en điềm đạm của khán giả, anh sẽ cố gắng, nhưng....có một việc anh không thể nào cố gắng được, đó chính là ngừng yêu cậu, anh không thể.....anh không thể thôi nhớ cậu, anh không thể thôi yêu cậu, anh không thể.....chấp nhận Jaejoong đã thực sự xa anh

.....

_ Jaejoong ah!- anh luồn tay qua eo cậu

_Huh?

_Chúng ta yêu nhau bao lâu rồi?

_Chỉ vậy?

_ Vì.....tặng em nè- anh đưa cho cậu một chiếc hộp nhỏ

_ Cái này là cái gì?

_ Mở ra rồi biết.....

Jaejoong hồi hộp mở ra, cậu nghĩ anh sẽ cầu hôn cậu, nhưng.....

_ Thích không?- anh siết nhẹ vòng tay

.....

_ Anh biết em thích lắm mà

.....

_ Sao không trả lời anh?- anh chu mỏ

_ Yunho ah!

Jaejoong bất ngờ xoay ra sau ôm chầm lấy anh- Cám ơn anh, cám ơn anh Yunho ah!

_ Bất cứ chuyện gì em muốn Jaejoong ah! Anh luôn thực hiện, vì em.....nhưng trước hết em nhất định phải uống thuốc đầy đủ cho mắt mau khỏe lại, được chứ?

_ Uh! cám ơn anh- cậu cười hạnh phúc

.....

Jaejoong chạy vào phòng và mở hộp đó ra để xem kỹ hơn, là huy hiệu, huy hiệu của Gangster, nhóm nhảy đình đám nhất Hàn Quốc, nhảy là ước mơ của cậu, cứ ngỡ rằng cậu sẽ không thể nào bước lên sân khấu nhưng anh đã làm điều đó, cậu đang là thành viên của họ, nhất định cậu sẽ cố gắng

Nhưng.....

Cái gì cộm cộm sau huy hiệu

Mở ra

_ Yunho ah!

Jaejoong vội chạy đến phòng anh

_ Yunho ah!- cậu gọi lớn

_ Lấy anh nhé

Không biết Yunho đã chờ đợi tự khi nào, ngay khi anh mở cửa, anh đã nói như thế với cậu khiến cậu mỉm cười hạnh phúc mà ôm chầm lấy anh

_ Làm vợ anh nhé!

_ Ừm.....

_ Anh yêu em- anh hôn lên tóc cậu

_ Em cũng yêu anh

Ngày kết hôn

Yunho đang đứng trên lễ đường chờ cậu, hôm nay Jaejoong của anh thật đẹp, không son phấn, không trang sức, nhưng cậu rực rỡ như ánh nắng ban mai, đẹp! đẹp quá! Thiên thần, anh đang kết hôn cùng với thiên thần sao?

Jaejoong mỉm cười nhìn anh, cảm giác hôm nay khác quá, háo hức, nhưng lại bối rối, cậu vui lắm, cậu sắp sửa thuộc về người đàn ông đang đứng trước mặt cậu, mãi mãi

_ Con có hạnh phúc không?- ông Kim mỉm cười

_Có ạ!

_Hãy nghe theo trái tim mình nhé

_Con yêu Yunho

Tiếng vỗ tay vang lên khi ông trao tay Jaejoong cho Yunho

_Khóc gì?- ông Kim đánh vào chân ông Jung

_Con tôi lấy vợ, tôi khóc cũng không được sao?

_Tôi mới là người phải khóc chứ, con tôi đi lấy chồng mà!- ông Kim nhăn mặt- Ông không quan tâm cái sĩ diện gì đó của ông sao?

_Kệ tôi, nói nữa, tôi bắn bỏ ông- ông Jung lườm

_Bắn đi, giỏi thì bắn đi- ông Kim nhướn mày

_Bằng bằng- ông Jung lườm

Jaejoong phì cười khi nhìn hai người bố của mình như thế, nhưng cậu không thấy Hanuel, hình như cô không có mặt trong đám cưới của cậu

_Em nhìn gì vậy?

_Em không thấy chị hai

_ Hanuel sẽ chúc phúc cho chúng ta

_Ừm

“Jung Yunho! Con có đồng ý lấy người bên cạnh con- Kim Jaejoong làm vợ và hứa sẽ yêu thương cậu ấy ngay cả khi giàu sang hay bần hàn, hạnh phúc hay đau khổ không?”

_Con đồng ý- anh nắm chắc tay Jaejoong

“Kim Jaejoong Con có đồng ý lấy người bên cạnh con- Jung Yunho làm chồng và hứa sẽ yêu thương anh ta ngay cả khi giàu sang hay bần hàn, hạnh phúc hay đau khổ không?”

_Con đồng ý

“Những người có mặt ở đây, phản đối hoặc sẽ im lặng mãi mãi và chúc phúc cho đôi bạn trẻ này!”

Cả thánh đường im lặng

“Dưới sự chứng giám của chúa, ta tuyên bố, các con chính thức là...”

TÔI PHẢN ĐỐI!

Tiếng hét vang lên khiến mọi người vội quay về phía cửa

_ Hanuel?- Yunho nghiêng rằng

_ Hanuel? con đang làm cái quái gì vậy?- ông Kim chạy lại cầm tay Hanuel nhưng cô không quan tâm, cô đi lại đối diện Yunho và Jaejoong

_Chị hai- Jaejoong ngỡ ngàng

_Cô dám?- anh nghiêng rằng

_Tôi phản đối- Hanuel vừa thở vừa nói- **TÔI PHẢN ĐỐI HAI NGƯỜI XA NHAU**- cô la to và mỉm cười nhìn họ

Cả lễ đường vỡ òa trong tiếng vỗ tay, Yunho và Jaejoong thật sự bất ngờ về cô, Hanuel mỉm cười và ôm lấy Jaejoong thì thầm- Hạnh phúc nhé!

Hai người trao nhẵn cưới và bắt đầu ra xe, họ sẽ đến đảo GUAM để hưởng tuần trăng mật, nhìn theo bóng chiếc xe, Hanuel cảm thấy rất thanh thản, vài tiếng nữa thôi, cô cũng đi, cô sẽ đi sang Anh để nâng cao kỹ

năng vẽ của mình và cũng để suy nghĩ về nhiều điều, hôm qua, cô đã thức suốt đêm để suy nghĩ, về những chuyện mình đã làm, thì ra, một phần trong con người cô luôn muốn cô thay đổi theo chiều hướng tốt, nó chiến đấu với con quỷ dữ của sự ghen tuông, đôi lúc con quỷ ấy lấn át nó, nhưng chỉ một lúc sau, con quỷ ấy lại bị đè bẹp, bởi vì, tình yêu gia đình là cao quý nhất, cái cô muốn là một gia đình mỹ mãn, tuy trái tim vẫn nhói lên khi nhìn thấy Yunho bên cạnh Jaejoong và cười với cậu, không phải với cô, nhưng cô tin, một ngày nào đó, cô cũng sẽ tìm được một nửa còn lại của mình

HẠNH PHÚC NHÉ, JAEJOONG CỦA CHỊ, CHỊ LUÔN CHÚC PHÚC CHO EM VÀ YUNHO! CHỊ YÊU EM!

_Dạ!

_Huh? Anh nói gì mà em dạ?- Yunho ngạc nhiên lúc cậu chợt lên tiếng khi hai người đang ở trên máy bay

_Em đang nghe chị hai chúc phúc cho chúng ta- cậu mỉm cười

_Ngốc!- anh ký nhẹ lên đầu cậu

_Nếu em ngốc thật thì sao?- cậu ngả đầu lên vai anh

_Nếu thế, thì em phải nhớ câu này

_Câu gì?

_Ngốc ah! Nghe rõ nè, ANH. YÊU. EM

End fic by Ròng già – 7 – món – 10/07/2009

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-ah-nghe-ro-nhe-anh-yeu-em>